

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* bestselling author

DEBBIE MACOMBER

A
NEW
HOLIDAY
NOVEL

A Christmas Duet

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Noel 2024 Sevgili

Dostlar,

Bu tatil hikayesini siz okuyucularımla paylaşmaktan heyecan duyuyorum. Çünkü onu yazarken çok eğlendim. Uzun zaman önce, okuyucu ile yazar arasındaki özel bağı anlamaya başladım. Bazı açılardan, bunu neredeyse manevi bağ. Ben gülersem sizin de güleceğinizi, ben ağlarsam sizin de gözlerinizden yaş geleceğini biliyorum. Ve en önemlisi, eğer sayfaya kalbimi koyarsam, o sizinkiyle bağlantı kurar.

Heyecanlanmamın bir başka nedeni de dostumuz Rhett Palmer'ın şarkı sözleriyle katkıda bulunması. "The Very Merry Christmas Song" Bana Bayan Mucize De filminde çalındığı için tanıdık gelebilir.

Her zaman olduğu gibi, okuyucularımdan haber almak beni mutlu ediyor. Bana ulaşabilirsiniz tüm medya organları ve web sitem aracılığıyla. Eğer yazmayı tercih ederseniz, posta adresim P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

Ve şimdi, dostlarım, kendinize çok mutlu bir Noel geçirin.

DEBBIE MACOMBER'DAN BALLANTINE KİTAPLARI

Çiçekleri Sevmeli
En İyisi Henüz Gelmedi
Böylesi Daha İyi
Sahil Boyunca Bir
Yürüyüş Körfezdeki
Pencere
Deniz Kenarında
Yazlık Sizin İçin
Değilse Her Rüya
Gerçekleşir
Bir Kızın Son Evine Taşınma
Rehberi

ROSE HARBOR INN
Tatlı Yarınlar
Gümüş Astarlar
Aşk Mektupları
Rose Harbor Çiçek
Açıyor The Inn at Rose
Harbor

BLOSSOM SOKAĞI
Blossom Street Gelinleri
Şimdi Başlıyor

NOEL ROMANLARI
Bir Noel Düeti
Noel Ruhu
Sevgili Noel Baba
Jingle All the Way
Bir Bayan Mucize Noel
Alaska Tatili
Neşeli ve Parlak
Noel'in On İki Günü Karda
Atılğan Bay Mucize
Yıldızlı Gece
Masadaki Melekler

2'Sİ 1 ARADA KOLEKSİYONLAR

Parlak Yeni Bir Gün: Ödünç Alınmış Hayaller ve The Trouble with
Caasi All Roads Lead Home: Bir İki Arkadaş ve Dünün Yansımaları
Mükemmel Tatil: O Kış Hissi ve Şükran Duası

En Önemli Şey: Gölge Peşinde ve Yağmurda Kahkaha
Düğümü Atmak: Dünün Kahramanı ve Beyaz Dantel ve Sözler
Noel Büyüsü: Noel Maskeli Balosu ve Noel Hediyesi

DE BB IE MAC OMB E R

A Norel

BALLANTINE BOOK

NEW YORK

A Christmas Duet bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir

Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2024 by Debbie Macomber

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random'un bir baskısı olan Ballantine Books tarafından yayımlanmıştır. House, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü.

Ballantine Books & colophon Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Ciltli ISBN 9780593725337

Ebook ISBN 9780593725344

randomhousebooks.com

İç sanat kredisi: saltoli © Adobe Stock Photos Kitap tasarımı Sara Bereta tarafından yapılmıştır, e-kitap için uyarlanmıştır

Kapak tasarımı: Belina Huey

Kapak görselleri: Adobe Stock (kadın ve arka plan), Alan Ayers (gitar)

ep_prh_7.0a_148395297_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Sonsöz

Yazar Hakkında

Yıllar boyunca beni ve fikirlerimi destekleyen iki sadık
dosta,
Lois Dyer ve
Rose Marie Harris

BİRİNCİ BÖLÜM

Hailey Morgan'ın kapı zili çaldı ve en yakın arkadaşının gelmesini sabırsızlıkla bekleyerek aceleyle kapıyı açtı. Bugün okulun tatilden önceki son günüydü ve Hailey bunu kutlamaya fazlasıyla hazırды. George Washington Lisesi'nde öğretmen olan Hailey ve Katherine Stockton bir kızlar gecesi düzenlemeye karar vermişlerdi. Dışarı çıkmayı tartışmışlar ama sonunda evde dinlenmenin çok daha iyi bir fikir olduğuna karar vermişlerdi. Hailey ev sahipliği yapmayı teklif etmişti. Ağır baharatlı eggnog'u hazırlamıştı ve daha sonra Noel filmi için patlamış mısırla devam edecekti. Katherine pizza sipariş ediyordu.

Dairesinin kapısını açan Hailey arkadaşını kucaklayarak karşıladı. "Sonunda özgürüm," diye bağırdı. "Herhangi bir okul günü hiç bu kadar uzun gelmiş miydi?"

"Sonsuza kadar sürdü," dedi Katherine ve şapkasını ve paltosunu çıkarıp sandalyenin koluna atarken inledi.

İkili üç yıl boyunca lisede çalışmıştı. Aynı anda işe alınmışlar ve kısa sürede arkadaş olmuşlardı.

"Eggnog aldın mı?" Katherine sordu.

"Hepsi tamam," diye güvence verdi Hailey.

"Pizza siparişı verildi." Durakladı ve saate baktı. "Her an gelebilir."

Tam o sırada kapı zili çaldı. Katherine kapıyı açtı, genç şoförden pizza kutusunu aldı ve yüklü bir bahşış verdi. "Teşekkür ederim," dedi ve hemen kapıyı kapattı.

Hailey kağıt tabakları ve kırmızı pul biberi çıkardı. Diğer pek çok benzerliğin yanı sıra, ikisi de baharatlı yemeklere olan sevgilerini paylaşıyorlardı.

Kanepede yan yana uzanarak Hawaii pizzasını afiyetle yediler, yemeklerinin tadını çıkarmaktan konuşmaya fırsat bulamadılar.

Birkaç dakika sonra Katherine lokmalar arasında durakladı. "Sanırım senin günün de benimki kadar telaşlıydı."

Hailey derin bir iç çekerek, "O kadar kötü ya da daha kötü," dedi.

Müzik öğrencilerinin akıllı okul ödevlerinden başka her şeydeydi. Bando sınıfı bile kaotikti, herkes okul gününün bitmesini bekliyordu. Gençler saati izliyor, dakikaları geri sayıyorlardı, Hailey de tam olarak bunu yapıyordu.

Katherine Amerikan tarihi öğretiyordu ve Hailey arkadaşının gününü çok iyi hayal edebiliyordu. En iyi zamanlarda bile, cep telefonlarına yapışmış ve sosyal medyada paylaşım yapan hormonlu gençlerle dolu bir sınıfı kontrol etmek zordu. Tatil yaklaşırken ve Noel havadayken, bir öğretmenin onların dikkatini çekmesi neredeyse imkansız hale gelmişti. Özellikle de grubun hafta başındaki tatil performansından sonra Hailey için bu durum daha da zorlaşmıştı.

"Hayatta kaldık," diye hatırlattı Hailey Katherine'e. "Zar zor," diye ekledi Katherine.

İşlerini bitirdiklerinde, Hailey kirli tabaklarını mutfağa götürdü.

Katherine onu izledi, buzdolabını açtı ve rom ile yumurta likörü karışımını çıkardı. "O küçük şeytanların fark etmediği şey, benim de en az onlar kadar okuldan çıkmaya can attığımdı."

"Amin, kardeşim."

İkili kanepeye döndü ve Hailey rahatlayarak dizlerini yukarı kaldırdı ve ayaklarını sehpanın kenarına dayadı. Uzun kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı.

"Önce hangi filmi izlemek istersin?" diye sordu.

Katherine elini sallayarak, "Sen seç," dedi. "Ben düşünemeyecek kadar yorgunum."

"Love Actually'ye ne dersin?" Hailey'nin tüm zamanlardaki favorilerinden biriydi.

"Elbette." Katherine eggnog'un tadına bakarken kanepeye yerleşti.

Uzaktan kumandaya uzanan Hailey filmi açtı. Zihinsel olarak bitkin olduğu için düşünceleri her yöne gidiyordu. Günü öğrencileriyle yaşadığı dramdan başka bir şeyle geçmemiştir. Aklını başında tutan tek şey kafasının içinde dönüp duran o aptal melodiydi. Bu melodi birkaç gündür onu rahat bırakmıyordu, öyle ki duyabildiği tek şey bu melodi olmuştu. İlkokul yıllarından beri böyle olmuştu. Müzik kalbinin diliydi ve onu bestelemek ona başka hiçbir şeye benzemeyen bir neşe duygusu veriyordu.

Hailey çocukken bile önce melodileri sonra da şarkı sözlerini hayal ederek uyurdu. Şarkı yazmak nefes almak kadar onun bir parçasıydı. Annesi onu kilisedeki klavyeden koparamadığı için birinci sınıfta piyano derslerine başlamıştı. Toplamda altı enstrüman çalışıyordu, bazıları diğerlerinden daha iyiydi. Her biri **içindeki** bir ihtiyacı, bir yaratma arzusunu dolduruyordu. Piyanosunu çok seviyordu

öğretmeniydi ve bir yıl sonra aile taşındığında bundan nefret etmişti. Babasının ilaç satıcılığı işi, Hailey ve kız kardeşi Daisy'nin çocuklukları boyunca birkaç kez taşınmalarını gerektirmişti.

Hailey, bando müdür yardımcısı olarak öğrencileriyle heyecanını paylaşmaktan keyif alıyordu. Onlar ona ilham veriyordu. Ancak onun hayali, bir gün şarkı sözü yazarı olarak kendini desteklemektir.

Filmin yarısında Katherine uzaktan kumandaya uzandı ve filmi durdurdu. "Ailemin tüm aile için Whistler'da bir kayak tatili ayarladığından bahsetmiş miydim?" diye sordu, gözleri sevinçle dans ediyordu.

Hailey sırtıttı. "Sadece yaklaşık yirmi kez."

"İnanılmaz olacak. En iyi yanı da Shawn'ın ayın yirmi altısında bize katılacak olması."

Shawn, Katherine'in şu anki aşk ilişkisiydi. Hailey onu tanıdığı üç yıl boyunca arkadaşının ilişkilere girip çıkmasını izlemişti. Yine de bu sefer farklıydı. Shawn, Katherine'in önceki ilişkilerinin hepsinden daha uzun sürmüştü. Hailey arkadaşı adına sevinmiş ve ona mutluluklar dilemişti.

"Noel'i ailesiyle geçirecek ve ardından Whistler'a gidecek."

"Kayak yaptığını bilmiyordum," diye yorum yaptı Hailey.

"Liseden beri yapmadı. Benimle ve ailemle vakit geçirebilmek için bu işe yeniden başlamak istemesi çok şey anlatıyor."

"Öyle," diye kabul etti Hailey.

"Zach hâlâ seni rahatsız ediyor mu?" Katherine sordu.

Hailey hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatmak istedi. Üniversite boyunca Zach'le çıkmıştı ve Hailey de ailesi de Zach'in mezun olduktan sonra evlenme teklif edeceğini düşünmüştü. Evlilik teklifi yerine, Zach onu terk etmişti.

onu. Üç yıl sonra, birdenbire, yeniden bağlantı kurmak için ona ulaşmıştı. Hailey ilgilenmiyordu. Ancak Zach mesajı almış gibi görünmüyordu. "Buna inanabiliyor musunuz? Noel'de aileme katılmasını öneren bir mesaj gönderdi."

"Ne?" Katherine de en az Hailey kadar şaşırılmıştı. "Sana yaptıklarından sonra, kendini ailenizin Noel'ine davet etme cüretini gösteriyor."

Dürüst olmak gerekirse, Zach onu teknik olarak terk etmemişti ama terk etmiş de olabilirdi. Mezun olduktan sonra, bir evlilik teklifi beklerken, konuşmuşlardı.

Her zaman pratik olan Zach, bir taahhütte bulunmadan önce ikisinin de gelecek konusunda aynı fikirde olduklarından ve aynı şeyleri istediklerinden emin olmak istiyordu. Bu mantıklıydı ve Hailey onun evlilik fikrini ciddiye almasından memnun olmuştu.

Bunun yerine, tartışmaları bağırsaklara atılan bir tekmeyle dönüştü. Zach, Hailey'nin kariyer seçimi konusunda gerçekçi olmasını istiyordu. Zach'e göre Hailey'nin müzik yazmayı sevmesi iyi bir şeydi ama büyük bir başarı elde etmek için gerekenlere sahip olduğuna dair en ufak bir umut ışığı bile yoktu. Hoş bir şarkı söyleme sesi olmasına rağmen, bunun ona ihtiyaç duyacağı ilgiyi kazandıracak kadar iyi olmadığına dikkat çekti. Diğerleri onun olmayı umabileceğinden çok daha yetenekliydi.

Hailey başka bir Adele ya da Taylor Swift olmadığı gerçeğini kabul etti ve bu sorun değildi. Önemli olan yazdığı ve satmayı amaçladığı şarkılardı. Şarkı yazmak onun yeteneğiydi. Sahne yeteneği değil.

Kadın itiraz etmedi, bu da Zach'in konuşmasını daha da alevlendirdi. İçine kapanık biri olduğu için, müziğin son derece rekabetçi profesyonel dünyasıyla yüzleşecek kişiliğe sahip olmadığını söylemeye devam etti. Zach hatırlattı

Hiçbir zaman kalabalığın içinde öne çıkan ya da fark edildiğinden emin olan biri olmamıştı. Bu da onun başarılı olma umutlarını tüketen bir başka gerçektir. Eğer evlenmeyi düşünürlerse, kadının hayallerini bir kenara bırakması, pratik olması ve finansal geleceklerini inşa etmelerine yardımcı olacak bir iş bulması gerektiği konusunda ısrar etti. Kendisini ve kariyerini destekleyecek ve cesaretlendirecek bir eşe ihtiyacı vardı ve kendi hayali, pratik olmayan hayalleriyle dikkatini dağıtacak bir eş istemiyordu. Sonuç olarak bir seçim yapmak zorundaydı; ya o ya da müziği.

Karar vermek kolay olmuştu. Zach'i seviyordu ama kim olduğunu değiştiremez ya da kendisine verilen hediyeği inkâr edemezdi. Gözleri yaşlı ve kalbi kırık bir halde Zach'e, gelecekte ne olursa olsun, şarkılarını yazmak zorunda olduğunu hissettiğini söyledi. Zach en ufak bir tereddüt göstermeden onun kararını kabul etti ve hayatından çıktı.

Şimdi bile, üç yıl sonra, onun cesaretsizliği ve inançsızlığı canını yakıyordu. Ona en çok acı veren şey, onun kalbini hiçbir zaman gerçekten tanımamış olmasıydı. Yaklaşık iki yıl boyunca yaratıcılığı engellenmişti. Onun olumsuzluklarının ruhunda yarattığı etkiden kurtulamamıştı. Yazmak için gösterdiği her çaba çöp sepetinde son buluyordu. Sadece son birkaç ay içinde kendini yeniden bulmuştu. Birkaç şarkı bestelemiş, hatta bir tanesini reklam için bir radyo istasyonuna satmıştı. Son zamanlarda bu büyüleyici Noel şarkısı gece gündüz zihninde çalışıyordu. Tatil tatili boyunca gitarını eline alıp notaları ve sözleri kağıda dökmek için sabırsızlanıyordu.

Ve şimdi, şok edici bir şekilde, üç uzun yıldan sonra, Zach Geri.

Sayılır.

Her şey Kasım ayında Hailey'e nasıl olduğunu soran bir mesajla başladı. Ondan haber aldığına şaşırdığını söylemek hafif kalır. Sanki ayrıldıklarından bu yana geçen yıllar hiç yaşanmamış gibi, ayrılıklarından hiç bahsetmemiştir. Ne tek bir pişmanlık sözcüğü ne de yaşananlarla ilgili tek bir şey. Şimdi bile, neredeyse bir ay sonra, Hailey bu ani fikir değişikliğinden ne anlam çıkaracağını ya da bunun bir fikir değişikliği olup olmadığını bilmiyordu.

İlk yanıt kibardı ama uzlaşmak istemediğini açıkça belirtmişti. Bunu başka mesajlar da takip etti. Sonraki birkaç mesaja bir ya da iki kelimelik kısa cevaplar vererek bu konuşmayı yapmak istemediğini belli etti. Sonra cevap vermeyi bıraktı. Bu onu caydırmamıştı.

Zach mesajlarına ve e-postalarına devam ederek ona Microsoft'taki işinden bahsetti, ki bu her zaman istediği şeydi. Yeni bir terfi ve maaş zammına doğru ilerliyordu ve Kirkland'da iş sahasına yakın bir ev satın almıştı. Hayatı her yönden mükemmel görünüyordu.

Konuşmaların ve mesajların çoğu onun ve neredeyse mükemmel hayatının etrafında dönüyordu. Hailey tüm bunları oldukça kafa karıştırıcı buluyor, bu ani ilgiye ne anlam vereceğinden emin olamıyordu. Onu özlediğini ve tekrar bir araya gelmelerini dilediğini ima etti. Bir kez bile şarkı yazarlığı hakkında soru sormadı, sanki tartışmalı bir noktaymış gibi.

"Zach Noel'de ailenize katılmak mı istiyor?" Katherine tekrarlardı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Keşke. Bunun olmayacağını ona söyledim. Onu ilgilenmediğime ikna etmek için daha ne söyleyebilirim bilmiyorum. Benimle temas kurmaya devam ederse sonunda beni yıpratacağını ve fikrimi değiştireceğimi düşünüyor gibi görünüyor. Böyle bir şey olmayacak."

"Yaptıklarından sonra sanmıyorum."

Hailey, Katherine'in dostluğuna, desteğine ve cesaretlendirmesine değer veriyordu.

"Bu sefer mesajı aldı mı?" diye sordu arkadaşı.

"Sadece umut edebilirim. Sorunun bir parçası da annem," dedi Hailey sesli düşünerek. Eğer annesi Zach'in ona ulaştığını öğrenirse, ikisinin tekrar bir araya gelme olasılığı onu çok heyecanlandıracaktı.

"Annem her zaman Zach'in en büyük destekçisiydi. Ayrıldığımızda yıkılmıştı. Annem bizi tekrar bir araya getirmek için elinden gelen her şeyi yapardı."

"Onun ulaştığını biliyor mu?"

"Kesinlikle hiçbir şey söylemedim ve söylemeyeceğim. Bilmediği bir şey onu cesaretlendiremez."

"Ya Zach onunla bağlantı kurarsa?"

Hailey bu olasılığı düşünmek istemedi. İçini korku kapladı. Hailey'nin arkasından iş çevirmek tam da Zach'in yapacağı bir şeydi.

İçini bir sıkıntı kapladı. Hailey, annesine ulaşmanın muhtemelen Zach'in onu kazanmak için yedek planı olduğuna ikna olmuştu.

İKİNCİ BÖLÜM

"Hailey," dedi Katherine, düşüncelerini bölerek, "ya Zach ailenle bağlantı kurarsa?"

Hailey, kafası yumurta likörü yüzünden bulanıkken bununla uğraşamazdı. En iyi seçeneği bunu gerekene kadar ertelemektir. "O köprüye geldiğimde geçeceğim. Şu andan itibaren annem hiçbir şey bilmiyor ve ben de böyle kalmasını istiyorum."

Katherine, "Annem aşk hayatıma karışmadığı için minnettarım," diye mırıldandı.

"Nimetlerini say. Benim annem ve babam tam tersi," dedi Hailey, kelimeyi uzatarak. "Beni yanlış anlamayın, annemle babamı seviyorum. Onlar en iyiler. Sorun şu ki annemin tüm arkadaşları büyükanne ve büyükbaba ve annem övünebileceği ve şımartabileceği torunlar için ölüyor."

"Bir kız kardeşin olduğunu sanıyordum."

Hailey gözlerini kapadı ve başını kanepeye yasladı. Daisy söz konusu olduğunda, nereden başlayacağını bilemiyordu. Aynı kumral saçları ve çikolata kahvesi gözleriyle birbirlerine benziyorlardı. İkisi de beş-beş yaşlarındaydı. Küçük birer çocukken anneleri tarafından birbirinin aynısı kıyafetler giydirilmişti. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki ikizleri andırıyorlardı. Ama görünüşleri benzerliklerinin bittiği yerdeydi.

Hailey güvenilir ve çalışkan biriyken, on altı aylık küçük kız kardeşi Daisy uçarı ve düşüncesizdi.

"Kız kardeşim on yaşından bugüne kadar altmışlı yılların çiçek çocuğu oldu diyelim. Geçimini çiftçi pazarlarında makrome satarak sağlıyor. Kendi yemeğini yetiştirir ve ayakkabı giymekten nefret eder. İki kız kardeş ne kadar farklı olabilirse o kadar farklıyız. Daisy'nin ilişkileri asla uzun sürmez. Annem, Daisy'nin ona istediği torunları veremeyeceğini anlayacak kadar akıllı."

"Yani torunlar tamamen sizin tabağınızda kalıyor."

Hailey'nin, Katherine'in gülümsemesini engellemek için elinden geleni yaptığını fark etmesi bir anını aldı.

"Bu hiç komik değil, biliyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Katherine, oysa öyle olmadığı belliydi. Sonra kendini affettirmek için konuyu değiştirdi. "Düşünsene, derslerden arta kalan neredeyse iki haftamız var."

"Çok heyecanlıyım." Ve öyleydi.

"Umarım bu zamanın en azından bir kısmını müzik yazarak geçirirsin." Arkadaşı, Hailey'nin hayalleri söz konusu olduğunda her zaman cesaretlendirici olmuştu.

"Ben de öyle umuyorum." O iki hafta bir çırpıda geçip gidecekti. Ne de olsa tatildaydı ve Noel için ailesinin yaşadığı Tacoma'ya gidecekti. Okulla meşgul olduğu için ağaç dikmemiş, kartları postalamamış ya da alışverişe bile başlamamıştı.

"Şarkılarına bayılıyorum," dedi Katherine onun düşüncelerini bölerek. "Yeteneklisin Hailey ve şarkı sözlerin de harika. En sevdiğin şeyi yapmak için zamanın olmadığını söylediğinde hayal kırıklığına uğruyorum."

Arkadaşının söyledikleri ne yazık ki doğruduydu. Bakışlarını yumurta likörü bardağına indiren Hailey, kafasını dolduran şüpheler için Zach'i suçlamak istedi. Onu geride tutan tek kişinin kendisi olduğunu kabul etmenin zamanı gelmişti.

Bir zamanlar piyanosunun başında oturarak ya da gitarını tıngırdatarak yaratıcı bir sis içinde saatler geçirmekten keyif alırdı. Bugünlerde o anlar çok seyrek yaşanıyordu. Oh, bahaneleri vardı, iyi bahaneler. Onu geride tutan nedenlerin bir listesi. İtiraf etmek ne kadar zor olsa da Katherine haklıydı. "Hey," dedi Katherine, sesi coşkuyla doluydu, "Ben harika bir fikrim var." Kanepeden sıçradı ve televizyonun önünde volta attı. "Noel'i uzakta tek başına geçirmeye ne dersin?"

"Ne? Nasıl?"

"Her zaman müzik yazacak vaktin olmadığından bahsediyorsun."

"Okul falan derken..."

"Bunlar bahane ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Tartışmak istemeyen Hailey omuz silkti. Bahanelerin kraliçesiydi, bu yüzden inkar etmenin bir anlamı yoktu.

"Yalnız vakit geçirmekten rahatsız olmayan tanıdığım tek kişi sensin."

Başka bir bahane. "Ben içine kapanık biriyim." Arkadaş canlısı ve dışa dönük olan Daisy'nin aksine. Kız kardeşi hiç bir yabancıyla tanışmamıştı.

"Çok daha iyi." Katherine bu fikirden vazgeçmeyi reddetti. "Bu mükemmel. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum."

"Neyi düşüneyim?" Arkadaşı onu yalnız kalmak ve bahaneler uydurmak arasında kaybetmişti.

"Büyükkannemin Podunk'taki kulübesi."

"Podunk?" Katherine şaka yapıyor olmalıydı. "Podunk adında gerçek bir kasaba mı var?"

"Elbette var. Bu ismi nasıl aldığını anlayamıyorum." Katherine işaret parmağını dudaklarına götürerek volta atmaya devam etti. "Ama konumuz bu değil."

"Ne anlamı var ve neden volta atarak halımı yıpratıyorsun?"

Katherine soruyu duymazdan geldi. "Mesele şu ki, kulübe biraz uzak ama bu sizi rahatsız etmemeli. Ayrıca, kasaba yaklaşık beş mil uzakta."

"Podunk?"

"Doğru. Orada pek bir şey yok. Bir mağaza, mağaza dediysem, mağazadan bahsediyorum. Tüm kasaba için tek noktadan alışveriş imkanı."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama konudan sapıyorum. Bu mükemmel. Bunu gerçekten yapmalısın, Hailey."

"Ne yapacağım?" diye sordu ellerini havaya kaldırarak.

Katherine, sanki Hailey bu mükemmel fikirden tamamen habersizmiş gibi ona baktı. "Noel'i kulübede geçirmelisin."

Bu fikir Hailey'nin kabul etmek istediğinden daha cazipti. Ancak Noel'de ailesini ekmesinin sorunlara yol açacağı kesindi. Hailey, Daisy'nin gelmeyeceğini biliyordu. Özgür bir ruh olan Daisy nadiren bir yerde uzun süre kalırdı. Bunun çocukluklarından geldiğinden şüpheleniyordu. Daisy çiftçi pazarlarını takip eder ve tatillerde nadiren ortaya çıkardı.

"O kulübeyi çok seviyorum," diye devam etti Katherine. "Kardeşim ve ben neredeyse her yazı orada geçirirdik. Hayatımızın en güzel zamanlarını geçirirdik. Büyükbabam bizi balığa götürür, sonra da büyükannem tuttuklarımızı pişirirdi. Patikalarda yürüyüş yapardık ve büyükbabam ikimizin de ehliyeti olmadan çok önce atv'sini sürmemize izin verirdi. Bögürtlen toplar ve turta yapardık. Çocukluğumun en güzel anılarından bazıları o kulübede geçti."

"Kulağa cennet gibi geliyor."

"Evet, öyle. Sorun şu ki, dedem öldüğünden beri oraya pek gitmiyoruz. Büyükbabam annem ve amcamın peşinde."

Bundan faydalanmak için. Sanırım amcam geçen yaz oradaydı ama emin olamıyorum. Ne yazık ki büyükbabam gittiğinden beri kulübenin eskisi kadar cazibesi kalmadı. Bir de cep telefonu ya da Wi-Fi olmadığı gerçeği var. Büyükbabam televizyonu hiç sevmezdi, bu yüzden uydu anteni de yok."

"Sence büyükannen bu özel kulübede tamamen yabancı birinin kalmasını ister mi?"

"Biliyorum," diye ısrar etti Katherine. "Büyükanem Noel'i kulübede geçirmek yerine Whistler'a gideceğimizi öğrenince hayal kırıklığına uğradı. Noel'i orada geçirmeyi tüm tatillerden daha çok severdi ve büyükbabamı kaybettiğimizden beri her Noel boş kaldı."

"Ama o beni tanımıyor."

"Bunun bir önemi yok. Birinin onu kullandığını bilmek onu çok heyecanlandıracaktır. Ve ona bu zamanı yaratıcı bir şekilde geçirmek için orada olacağını söylediğimde, mutluluktan havalara uçacaktır."

Olasılıklar Hailey'nin zihninde hızla şekilleniyordu. Eve gelir gelmez annesi ona yirmi yedi yaşındayken çoktan evlenmiş ve Hailey'e hamile olduğunu hatırlatmaya başlayacaktı. Hailey'nin bilmediği bir şey varsa, çocuk sahibi olmak için en uygun yıllar bir kadının yirmili yaşlarında ya da otuzlu yaşlarının başında olduğu dönemdi.

"Bunu düşünecek misin?" Katherine gözleri cesaretle açılarak sordu.

Hailey daveti düşündü. Her ne kadar kulağa hoş gelse ve bu teklifi kabul etmek istese de, bunu yapabileceğinden ya da yapması gerektiğinden emin değildi.

Başını öne eğerek yavaşça salladı. "Bu harika olurdu ama annemle babamın Noel'de yalnız kalmasını istemiyorum."

Katherine bunu birkaç dakika düşündü. "Başka bir deyişle, hayatını aileni mutlu etmek için yaşıyorsun. Bu

Daisy'yi rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

Katherine haklıydı. Hailey her zaman iyi bir kız olmuştu, en iyi notları alan ve onları gururlandıran bir kız.

Tekrar yerine oturan Katherine içkisine uzandı. "Anlıyorum. Fikrini değiştirirsen davetiyenin açık olduğunu bil yeter."

"Tamam, teşekkürler." Ne yazık ki Hailey Noel'i ailesiyle geçirmekten başka bir çıkış yolu göremiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah erkenden Hailey'nin telefonu çaldı. Yatağında uzanıp gözlerini tavana dikerek ekrana baktığında arayanın annesi olduğunu gördü. Bunu bilmeliydi. Başka hiç kimse hafta sonu saat yediden önce onu rahatsız etmeyi düşünmezdi.

Julia Morgan, sevgi dolu bir anne olarak, en büyük kızının tatil için ne zaman gelmeyi planladığını sormak için arıyordu. Hailey inledi, uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Gecenin yarısını uyanık geçirmiş, Katherine'le yaptığı konuşmayı, Zach'ten gelen mesajı ve yazmayı çok istediği şarkıyı düşünüp durmuştu. Arkadaşının aile kulübesini kullanma teklifi bir rüyanın gerçekleşmesi demekti. Kendini toparlamak ve çalışmak için iki hafta gibi uzun bir zamanı olacaktı. Yaratıcılığının kurduğunu hissettikten sonra, o canlı, eğlenceli melodi kafasında çalmaya devam etti. Gece boyunca iki kez bu melodiyi mırıldanarak uyandı.

Ailesiyle birlikte Noel'den kaçma düşüncesi bile onu bir yemek bağımlısının Las Vegas büfesine gitmesi gibi cezbediyordu. Bu fikri tamamen aklından çıkarmaya çalışsa da ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu.

Hailey'nin telefonu bir kez daha çaldı ve şimdi cevap vermezse annesinin tekrar tekrar deneyeceğini bildiğinden pes etti.

"Günaydın anne," diye selam verdi, annesinin sesini duyduğuna biraz olsun memnun olduğunu umuyordu.

"Hailey, tatlım, bana söylemeliydin." "Sana söylemek mi?" diye tekrarladı.

"Zach'ten haber aldım. İkinizin konuştuğunu söyledi."

Hailey yastığının üzerine uzandı ve gözlerini kapattı. Zach'e çok kızmıştı. Bu tam da onun yapacağından korktuğu şeydi. Onu geri çevirdiğinde, tatiline girebilmek için her türlü bahaneyi kullanacağını bilmeliydi. Annesinde bir müttefiki olduğunu bilecek kadar zekiymiş.

Annesi, "Bence tek kelimeyle harika," diye haykırdı.

"Anne," dedi Hailey sesini alçaltarak. "Lütfen dinle, Zach'e geri dönmek gibi bir niyetim yok."

"Düşünüyor... Bir uzlaşma umduğunu söyledi."

Hiç şüphe yok ki son iletişimlerini abartarak bunu bir olasılık gibi göstermişti. "Zach istediği kadar umut edebilir. Ben ilgilenmiyorum."

"Şimdi, Hailey, aceleci olma. İşleri ağırdan almakla akıllılık ediyorsun. Keşke bana söyleseydin."

Annesi, Zach ile hiçbir şeyi yenilemek istemediği gerçeğini tamamen görmezden geldi. "Üç yıl oldu. Üniversiteden mezun olduğum zamankinden daha farklı bir insanım. Yollarımızı ayırdık ve ilerledik. Zach zamanını boşa harcıyor. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Hailey." Annesi şok olmuş gibiydi. "Siz ikiniz mükemmel bir çiftsiniz. Sizi birlikte gördüğüm ilk andan beri bunu söylüyorum. Zach tam da ihtiyacınız olan kişi."

"Anne, lütfen, sana söylediklerimi dinler misin?
Zach ile tekrar bir araya gelmeyeceğim."

Bunu kısa bir sessizlik izledi. "Ah
canım."

"Ne?" Hailey az sonra olacaklar için gerilerek sordu.

Annesinin iç çekişi telefonda çınladı. "Zach'i Noel'i
bizimle geçirmesi için davet ettim."

"Ne yaptın?"

"Üzülme tatlım. Ondan haber aldığıma çok sevindim.
Aradı çünkü Noel için sana bir hediye göndermek istiyordu.
Taşınmış olabileceğimizden korktu ve doğru adresi sordu.
Konuşmaya başladık ve sonra olaylar birbirini izledi."

"Anne," diye homurdandı Hailey. Hayır, hayır, hayır, bu
olamazdı.

Zach, annesinin ikisinin mesajlaştığını öğrendiğinde ne
kadar mutlu olacağını çok iyi biliyordu.

"Kendimi durduramadan davetiyeyi ağızımdan kaçırdım."
En azından annesinin sesi biraz özür diler gibiydi.

"Ve Zach daveti yeterince hızlı kabul edemedi, değil
mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır," diye açıklamak için acele etti annesi. "İlk
başta reddetti, onun gelmesi konusunda nasıl
hissedeceğinden emin olmadığını söyledi, ama sonra... ama
sonra onu ikna ettim."

Hailey elini gözlerinin üzerine koydu, en çok kime
kızmaması gerektiğinden emin değildi, annesine mi yoksa
Zach'e mi?

"Bana kızma, Noel'deyiz. Gelişin için her şeyi
hazırladım. En sevdiğin kurabiyeleri yeniden pişirdim ve
Büyükanne Hazel'ın çikolatalı bonbon tarifini de çıkardım."

Zach'in favorisiydi, Hailey hatırladı. Bu tam da
istemediği şeydi. Annesi, Zach'in en sevdiği

Zach, ondan uzak durmak için elinden geleni yaparken onu ailenin bir parçası gibi hissettiriyordu.

"Hepsi bu kadar da değil, tüm yemeklerimizi planladım. Zach Noel arifesi için spiral kesilmiş bir jambon getirmeyi teklif etti. Ne kadar cömert."

"Anne," diye tekrar denedi Hailey. "Zach bana Noel'de gelmeyi sordu ve ben de ona açıkça hayır dedim. Beni dinlemiyor ve şimdi de arkamdan iş çeviriyor..."

"Ama aramadı," diye ısrar etti annesi. "Meşru bir mazeretle aradı. Gelmesi için ısrar eden bendim."

"Zach duygularımı biliyordu." Hailey onu görmezden gelmeye niyetli değildi. Zach annesiyle iletişime geçtiğinde ne bekleyeceğinin farkındaydı. Ve Hailey onun ekmeğine yağ sürmüştü.

Ardından kısa, acı dolu bir sessizlik daha geldi. "Hailey, mantıklı ol. Daveti geri çeviremem. Her şey yoluna girecek, güven bana."

Oturduğu yerden kalkan Hailey, omuzları korkuyla çökerken yatak başlığına yaslandı. Bu, hayatının en rahatsız ve garip Noel'i olmaya mahkûmdu.

Annesi onun sessizliğini kabullenmiş gibi görünüyordu. "Ne kadar çabuk gelebilirsin?" diye sordu. "Baban bize yeni bir araba aldı, sana göstermek için sabırsızlanıyor. Bu koyu yeşil renkte sipariş etti. Mavi olmasını umuyordum ama babanı bilirsin. O yeşil istedi, ben de kabul ettim. Ne zaman silahlarına sadık kalacağını ve ne zaman pes edeceğini bilmek önemlidir. Yakında gel, tamam mı?"

"Noel'e daha bir hafta var," diye hatırlattı Hailey ona. Aile evinde gereğinden bir dakika bile fazla kalmaya niyeti yoktu. Annesinin tüm tatili Zach'in pek çok iyi özelliğini anlatarak geçireceğini söylemeye gerek yoktu. Bir kız ancak bu kadarına dayanabilirdi.

"Sanırım Portland'dan ayrılmadan önce halletmeniz gereken birkaç şey var."

Hailey bahanenin üzerine atladı. "Aynen öyle. Okulla o kadar meşguldüm ki Noel'e hazırlanmak için hiçbir şey yapmadım." Seçeneklerini düşünmek için umutsuzca zamana ihtiyacı vardı. Annesi Zach'e gelmemesinin daha iyi olacağını söyleyecek gibi görünmüyordu. Onunla ve annesiyle birlikte kapana kısılmış olma düşüncesi bile zihnini bir kasırgaya sürükledi.

Annesi, "Hafta sonunu arayı kapatmak için değerlendir," diye önerdi. "Zach birkaç gün izin alabileceğini söyledi ve hepimizin katılabileceği büyük bir Noel ışık gösterisi var."

"Anne, yapamam-"

"Tatlım, çok mu ısrarcıyım? Özür dilerim. Sadece Zach'in seni görmek için ne kadar hevesli olduğunu biliyorum. Üç yıldan uzun süredir ilk kez görüşeceğimizi söyledi."

Bu Hailey'nin duymak isteyeceği son şeydi. Görünüşe göre, Zach annesine güveniyor ve onun desteğini kazanıyordu. Bu Hailey'nin fark ettiğinden bile daha kötüydü. Onu asıl kızdıran şey, Zach'in, annesinin kendisinden haber aldığı için çok minnettar olacağını ve hemen hizaya geleceğini düşünüyor gibi görünmesiydi. Hailey'nin onu pek de hoş karşılamaması onu şok etmiş olmalıydı. Şimdi de annesinden destek alıyordu.

"Hafta sonundan sonra orada olmayacağım anne." Annesinin, Zach'in ailesiyle yaptığı planlara uymaya hiç niyeti olmadığını anladığından emin oldu.

"Oh, ama yapmalısın. Zach bana güvenerek seninle konuşmak istediği önemli bir şey olduğunu söyledi. Nasıl tepki vereceğini bilseydim hiçbir şey söylemezdim."

Hailey alaycılığını gizlemek istemeyerek, "Elbette öyle," dedi.

"Şimdi, Hailey Lynn Morgan, beni dinle. Zach harikadan başka bir şey değildi. Her zaman nazik ve kibar olmuştur. En azından onunla orta yolda buluşabilirsin."

"Düşünmem gerek," dedi Hailey. Tatili Zach'le geçirme fikri hızla savunulamaz hale geliyordu.

"İkinizin arasında ne oldu bilmiyorum," diye devam etti annesi. "Her ne olduysa, eminim Zach bunu düzeltmek istiyordur."

"Bunu sana o söyledi, değil mi?"

"Çok fazla kelimeyle değil ama ayrılığa neden olan her neyse ondan pişman olduğuna eminim. Bir saatten fazla konuştuk. Arayı kapatmak için çok iyi zaman geçirdik. Ona bir şans ver, Hailey. Hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum."

Hailey gözlerini kapattı. Zach hakkında konuşmak bile başını migren başlangıcıyla vurmasına neden olmuştu. "Düşünmem gerek. Ne yapmayı planladığımı bildirmek için seni bugün daha sonra arayacağım."

"Güzel. Umarım yakında görüşürüz. Seni seviyorum," diye fısıldadı annesi.

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra Hailey birkaç dakika boyunca konuşmayı düşündü. Zach'i hayatından çıkarmış, tüm bağlarını koparmış ve yoluna devam etmişti. Ayrıldıktan sonra lisedeki işi kabul etmiş ve zaman buldukça müzik yazmaya karar vermişti. Bu gerçekleşmemişti ve Zach'i suçlamak adil olsa da olmasa da suçluyordu.

Ne zaman düşünmeye ihtiyacı olsa, Hailey evini temizliyordu. Sanki içine şeytan girmiş gibi sabahı dizlerine kadar temizleyiciye batarak geçirdi. Lavaboları ve tezgahları fırçaladı, halıları süpürdü, çarşafalarını değiştirdi ve tüm mutfak aletlerini sildi. İşini bitirdiğinde

daire hiç bu kadar parlak olmamıştı. Hepsinden iyisi, cevabını almıştı. Kanepesine çökerek uzun bir nefes verdi ve gülümsedi. Ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Katherine ilk zil sesinden sonra telefonunu açtı. "Hey, kız arkadaşım, ne haber?"

Kalbi hızla çarpan Hailey tereddüt etmedi. "Kulübede kalmam için yaptığınız teklif hâlâ geçerli mi?"

"Yani gerçekten de Podunk'a gitmeyi mi düşünüyorsun?" Katherine heyecanını gizleme zahmetine girmeden sordu.

"Evet," dedi Hailey. "Annem Noel için Zach'i davet etti."

"Yok artık. Şaka yapıyor olmalısın."

"Keşke. Annem ikimizi tekrar bir arada görmek için her şeyi yapardı." Hailey artık tek başına gittiğinde ailesinin hayal kırıklığına uğrayıp uğramamasını umursamıyordu. Annesi onun arkasından iş çevirmekten ve Hailey'nin Noel'ini mahvetmekten hiç çekinmiyordu. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

Katherine, "Vay canına, bu çok alçakça," diye sempati duydu. "Büyükannemi arayıp sana geri döneceğim. Yine de sorun olmayacağını biliyorum. Büyükannem endişeli çünkü amcam oraya geleli birkaç ay oldu. Kulübenin uzun süre boş kalmasından nefret ediyor."

"Mükemmel."

"Büyükkannemle konuştuktan sonra anahtarı annemden alıp sana bırakacağım. Olur mu?"

"Mükemmel." Karar verildiğine göre, Hailey yola çıkmaya can atıyordu. Annesini arayacak ve tatil için onlara katılamayacağını açıklayacaktı. Zach'in onun yerini güzelce dolduracağına şüphe yoktu.

"Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?" Katherine sordu.

Hailey tereddüt etmeden, "Anahtarı teslim eder etmez kapıdan çıkıyorum," dedi.

Katherine güldü. "Kararını verdiğinde, kendine ikinci bir düşünce için zaman tanımıyorsun. Güzel."

Arkadaşı haklıydı. İki muhteşem hafta boyunca uzaklaşma fikri kulağa cennet gibi geliyordu. Özgürlük duygusu karşı konulmazdı. Hailey'nin bu zamana ihtiyacı vardı, düşünmeye ihtiyacı vardı ve başka hiçbir neden olmasa bile, kafasının içinde gürleyen müziği kağıda dökmeye ihtiyacı vardı. Noel'i yalnız geçirme fikri ona ilham vermiş, heyecanlandırmış ve çok mutlu etmişti. Uzun zamandır ilk kez gitarını eline almaya ve parmaklarının yolunu bulmasına izin vermeye hazır hissediyordu.

-

Bir saat bile geçmeden Katherine kulübenin anahtarını bıraktı ve Hailey sanki som altınmış gibi parmaklarını anahtara doladı. Katherine en iyi rotayı açıklamak için birkaç dakikasını ayırdı. Yol, hava durumuna bağlı olarak beş saat kadar sürecekti. Kar yağması muhtemeldi, bu yüzden Hailey'nin en kalın kışlık giysilerini yanına alması gerekecekti.

"Ve dinleyin, hava karardıktan sonra varacaksınız, bu yüzden yanınıza bazı temel malzemeleri almak isteyebilirsiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa kasabadaki dükkân açık olacaktır ama en iyisi hazırlıklı gelmek. Büyükkannem önceden aradı ve

Elektrik açıldı, ancak gecikme ihtimaline karşı yanınızda bir el feneri getirin. Ve unutmayın, cep telefonu hizmeti yok ama ihtiyacınız olursa kasabada var."

Hailey'e göre cep telefonunun çekmemesi bir avantajdı. Ailesinin nerede olabileceğini tahmin etmesini bile istemiyordu. Bu onun zamanıydı ve her dakikasını değerlendirmeyi planlıyordu.

"Bu mükemmel."

"İyi eğlenceler," dedi Katherine ve Hailey'e sarıldı.

Ayrılmadan önce Hailey arkadaşına tekrar teşekkür etti. Bu muhteşem fırsatı takdir etti.

Hailey şehir dışına çıkarken annesiyle bağlantı kurmadan önce arabası toplanana kadar bekledi. I-5'e ulaştığında evi aradı.

Hızlı cevaptan Hailey, annesinin elinde cep telefonuyla evin içinde dolaştığından şüphelenmişti.

"Anne," dedi Hailey, derin bir nefes alarak ve konuşmaları için kendini hazırlayarak. "Anne, Noel için eve gelmeyeceğim."

Bunu şok edici bir sessizlik izledi.

Annesi bir şey söylemeye fırsat bulamadan Hailey devam etti. "Bana harika bir fırsat verildi. Birdenbire karşıma çıktı ve ben de bunu değerlendireceğim."

"Ama... ama," diye kekeledi annesi. "Zach'i ben davet ettim."

"Bana söylemeden yaptın. Zach'in tekrar bir araya gelmek istediğini biliyorum ama bu olmayacak." Belli ki annesi Zach'in reddinin onu ne kadar derinden yaraladığını bilmiyordu. "Tatili onunla geçirmek zorunda kalmak benim için bir kabus olurdu. Beni garip bir duruma soktun."

"Ama... ama... nereye gideceksin? Ne yapacaksın?"

Annesinin hayal kırıklığını yumuşatmayı umarak soruları geçiştirdi ve "Senin ve babamın müzik kariyerim konusunda inanılmaz derecede destekleyici olmanız benim için dünyalara bedel." dedi.

"Elbette, sen bizim kızımızsın ve inanılmaz yeteneklisin, ancak bir süredir şarkıların hakkında pek bir şey duymadık."

"Bu doğru," diye kabul etti Hailey. "Tam zamanlı çalışmak, yazları ders almak ve diğer her şey zor oluyor."

"Bunun Noel için gelmemenle ne ilgisi var?"

Heyecanını sesinden uzak tutmak zordu. "Harika bir arkadaşım bana ailesinin kulübesini teklif etti. Kendimi müziğime vereceğim ve yeniden şarkılar besteleyeceğim."

Bunu garip bir sessizlik izledi. "Ama Noel'e gelmediğin zaman Zach'e ne diyeceğim?" diye yakındı annesi.

"Ona gerçeği söyle. Ben hayatıma devam ettim, o da etmeli." "Oh, Hailey, emin misin?"

"Daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Annesi ağlamaklı bir iç çekiş yapmadan önce hat sessizleşti. "Yani Portland'da olmayacak mısın? Eğer bize gelmek istemezsen baban, Zach ve ben sana katılabiliriz diye düşünmüştüm."

"Kusura bakma anne. Ben zaten yoldayım."

Annesi son bir çaba gösterdi. "Peki ya benim pişirdiğim kurabiyeler ve büyükannemin bonbonları ne olacak? Sen küçükken yaptığımız gibi birlikte pişirecektik."

"Yemek yapmayı seven Daisy, anne. Ben değil."

"Ama tüm bu pişmiş ürünler..."

"Zach onları sevecek," diye annesine güvence verdi. "Neden Noel için Daisy'ye sormuyorsun?"

Küçük kız kardeşi yemek pişirmeyi çok severdi, ancak hiçbir zaman bir tarife uymazdı ve çabalarının çoğu felaketle sonuçlanırdı. Daisy mutfakta vakit geçirmekten hoşlanırdı, Hailey değil, annesinin rahatlıkla unuttuğu bir gerçektir bu.

"Daisy Noel'de burada olmayacak," diye mızızlanan annesinin sesi ağlamak üzereydi.

"Geleceğini sanmıyordum," diye ekledi Hailey. "Ama Zach senin davetin üzerine gelecek."

Hat yine sessizliğe gömüldü. "Onu arayıp açıklayacağım," diye ağzından kaçırdı annesi. "Özür dileyeceğim ve başka bir zaman ziyaret etmesini önereceğim."

"Artık çok geç. Kararımı çoktan verdim ve yola çıkıyorum."

"Oh Hailey, bu babanın kalbini kıracak."

Suçluluk duygusu geçmişte Hailey'de işe yaramıştı ama bu sefer yaramadı.

Kısa bir süre önce Hailey bu taktiğe kanabilirdi ama artık kanmıyor.

Annesi yüksek sesle sümküdü ve burnunu silmek için durakladı. "En azından nereye gittiğini söyle."

"Üzgünüm anne, yeri gizli tutmayı tercih ederim."

Annesinin çaresiz cevabı telefonun kapsama alanı içinde kaybolup gitti. Hailey son bir yorum yaptı. "Noel'den sonra seninle bağlantı kuracağım. Seni seviyorum. Şimdilik hoşça kal." Bununla birlikte, aramayı sonlandırdı.

Hailey, özgürlük ve macera duygusuyla Podunk, Oregon'a doğru yola çıktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Podunk'a giden uzun yolda Hailey müziğin sesini açtı ve avazı çıktığı kadar Noel şarkıları söyledi. Kulübeye yaklaştıkça ailesine karşı sorumlulukları ve Zach'in ani ilgisiyle ilgili soru işaretleri ortadan kalktı. Özgürdü, hiçbir beklentisi yoktu ve şarkılarını yazmak ve bestelemek için neredeyse iki muhteşem haftası vardı.

Arada sırada bir suçluluk duygusu onu rahatsız ediyordu. Hailey bu düşünceleri reddetti ve bunun yerine başarmayı umduğu her şeye odaklandı. Bu özgürlük, bu rahatlama başını döndürüyordu.

Hailey, Katherine'den bir telefon aldığıında Podunk'tan yaklaşık bir saat uzaktaydı.

"Yolculuk nasıl gidiyor?" diye sordu arkadaşı.

"Harika. Kar var ama yollar açık."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Katherine ve ekledi, "Dinle, annem amcamın bu yaz kulübeye gelemediğini öğrendi."

"Tamam." Hailey bunun neden önemli olduğundan emin değildi.

"Sorun şu ki, birileri ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuş gibi görünüyor. Kulübeyi ne durumda bulacağınızı bilmiyorum."

"Endişelenmeyin," diye güvence verdi Hailey. "Su ve elektrik olduğu sürece bana bir şey olmaz." Sonra her ikisini de teyit etmesi gerektiğini düşünerek sordu: "Büyükanne'nin elektriği açtığını söylemiştin, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ve su var, değil mi?"

"Tabii ki. Bir kuyudan geliyor, gerçi o da elektriğe bağlı ama büyükanne açık olduğunu söyledi, yani endişelenecek bir şey yok."

"O zaman gayet iyi olacağım." Çok az şey onun iyi ruh halini bozabilirdi. Onu bekleyen küçük rahatsızlıklar ne olursa olsun, Hailey buna uyum sağlayacaktı.

"Büyük büyükbabamın bu kulübeyi 1960'larda inşa ettiğinden bahsetmiş miydin bilmiyorum."

Hailey, Katherine'in bunu yapıp yapmadığını hatırlayamıyordu. Yıllardır ailede olduğuna dair bir şeyler söylemişti.

"Sizi uyarmak isterim, burası tatil köyü değil," diye ekledi Katherine. "Başka bir deyişle, bana rustik olduğunu söylüyorsun." "Rustik iyi bir kelime."

"Daha fazlasını beklemiyordum," dedi Hailey ona, Katherine'in neden tereddüt ediyor gibi görüldüğünden emin değildi.

"Güzel, bu beni rahatlattı. Unutma, eğer bir sorunla karşılaşırsan Podunk'ta bahsettiğim dükkâna git. Bir şeye ihtiyacınız olursa Thelma size yardımcı olacaktır."

"Bildiğim iyi oldu. Her şey için tekrar teşekkürler," dedi Hailey, bu macerada morali yüksekti.

Aralarındaki konuşma kesik kesik devam ediyordu. Katherine ona bir şeyler daha söylemek istiyor gibiydi ama ne yazık ki Hailey sadece bir iki kelime yakalayabilmişti. Eğer önemliyse, arkadaşının mesaj atacağından ya da daha sonra tekrar deneyeceğinden emindi. Görünüşe göre Katherine

onu ne beklemesi gerektiği konusunda uyarmaya niyetliydi. Hailey'nin hiçbir beklentisi yoktu. Onu her ne bekliyorsa, bir yolunu bulacaktı.

Hailey bu düşünceyi aklından çıkardı. Lüks konaklama isteyen bir diva değildi. Rustik mükemmeldi. Gitarı, kalın giysileri ve kar yağması ihtimaline karşı birkaç gün yetecek kadar yiyecek malzemesi vardı. Kendine güveni tamdı.

Ana yola saptığında alacakaranlık çökmüştü. Katherine'in ona verdiği ayrıntılı yol tarifi için minnettardı.

"Horseshoe Lane'den altıncı posta kutusundan sonra sağa dönün. Yol çakıllıdır ve karla kaplı olabilir ama dönüş çok nettir," demişti Katherine.

Hailey her şeyi yazmış ve doğru anladığından emin olmak için tekrar etmişti.

"Elma bahçesinin karşısındaki yoldaki çukur bir sonraki sapak. O yolu takip edin, sizi doğrudan kulübeye götürecektir."

Posta kutularını saydıktan sonra Hailey ilk dönüşü yaptı ve sonra rotayı gözden geçirmek için durdu. Yanlış bir dönüş yaparsa, geri dönemeyebilirdi. İki sıra halinde dizilmiş çıplak ağaçları görünce rahat bir nefes aldı. Burası Katherine'in bahsettiği elma bahçesi olmalıydı.

Arazi o noktadan sonra dik bir tırmanışa geçiyordu. Arkadaşı kulübenin elma bahçesinden ne kadar uzakta olduğundan bahsetmemiş olsa da, düz bir yol olduğunu söylemişti. Hailey, birkaç mil gibi görünen çakıllı yolda ilerlemeye devam etti. Bu kulübe her neredeyse, yol boyunca başka bir ev ya da yapı görmediği için beklediğinden daha تنها bir yerdi. Tam yanlış yola saptığından korktuğu anda, kulübenin farları göründü.

Ve ne kulübeydi ama. Bu, Hailey'nin bulmayı umduğundan çok daha fazlasıydı. Binanın tamamı kütüklerden yapılmıştı ve ön kapıya çıkan geniş bir merdiveni olan, etrafı saran büyük bir sundurması vardı. Üst katta üç çatı penceresi vardı. Bina'nın büyüklüğü nefesini kesmişti. Katherine bütün ailenin yazları orada toplandığından bahsetmişti ama Hailey'nin aklında kulübenin büyüklüğü canlanmamıştı. Kütük kulübe devasa boyutlardaydı.

Hailey birkaç dakika arabada oturdu, heyecandan neredeyse başı dönüyordu. Daha fazla beklemeye dayanamayınca arabanın kapısını açtı. Her şey mükemmeldi, tek kelimeyle mükemmel. Katherine'in sesinin neden endişeli geldiğini bilmiyordu. Bu kulübe inanılmazdı. Bir hareket dikkatini çekti ve bir geyik kulübeyi çevreleyen ormanın içine daldı. Bir geyik. Bir geyik görmüştü. Kalbi sevinçle yerinden fırladı. Doğru kararı verdiğine dair bir işarete ihtiyacı varsa, o da buydu.

El fenerine uzanarak merdivenleri çıkmaya başladı, anahtar elindeydi. Kapı sorunsuzca açıldı ve içeri girip el yordamıyla elektrik düğmesini aradı. Katherine ön kapının solunda bir tane olduğundan söz etmişti.

Elini duvara vurarak yerini bulması bir dakika sürdü. Odanın diğer tarafından gelen cızırtı sesine kaşlarını çattı. Parmakları endişeyle düğmeye bastı.

Hiçbir şey.

El fenerini sesin geldiği alana tuttuğunda gördüğü tek şey beyaz çarşafarla kaplı mobilyalardı.

Fare mi? Sıkıca yutkundu. Hailey farelerden nefret ederdi ve bu düşüncüyü çabucak aklından uzaklaştırdı. Yüksek tırmalama sesi kesinlikle birkaç fareden daha büyük bir şeyden geliyordu.

Hailey, yüreeği ağzına gelerek el fenerini başka bir yöne doğrulttu ve ışını taş şömineye doğru kaydıldı. Başka bir zaman olsa, şöminenin işçiliğine ve güzelliğine hayranlıkla bakmak için duraklardı. Ancak şimdi değil, davetsiz misafiri keşfetmeye niyetliyken.

Tam o sırada göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördü. Işığı o yöne çevirdiğinde nefesi kesildi ve boğuk bir çığlık attı. Paniğe kapıldı ve kapıyı çarparak kapatmadan önce dışarı fırladı. Kalbi boğazında, kaçma hevesiyle birkaç adım geriye tökezledi ve neredeyse verandanın merdivenlerinden aşığı yuvarlanıyordu.

Sütuna tutunarak kendini yakalamayı başardı.

Davetsiz misafir bir rakundu.

Özel saklanma yerinin rahatsız edilmesinden memnun görünmeyen kızgın bir rakun. Arka ayakları üzerinde durarak tısladı ve ileri atılıp saldırmaya hazır görünüyordu.

Hailey tekrar nefes alabildiğinde hızla aracına döndü ve kulübeden Podunk'a nasıl gideceğine dair yazılı talimatları aldı. İlk iki dönüş aynıydı. Kasabaya giden çakıllı yoldan ayrıldığında her şey değiştı.

Bundan nefret etse de, Hailey farelerle başa çıkabilirdi. Rocky Raccoon, o kadar değil.

Katherine'in de bahsettiği gibi, Podunk ana yoldan sapağa beş mil uzaklıktaydı. Kasabaya yaklaştıkça paniği yavaş yavaş dağıldı. Yardım elinin altındaydı.

Şehirdeki ışıklar hoş bir manzaraydı. Güvenlik. Yardım edin.

Belirleyebildiği kadarıyla ana cadde sadece yedi ya da sekiz blok, belki de birkaç blok daha uzanıyordu. Ana caddeden aşığı inerken ilk fark ettiği şey

pasla kaplı uzun bir sınır adamı heykeli. Rakun derisinden bir şapka giymiş ve kollarında yeni doğmuş bir bebeği tutar gibi bir tüfek tutuyordu. Birisi omuzlarına parlak bir boa gibi gelin teli asmıştı. Bu onun gülümsemesine neden oldu.

Yolun diğer tarafından büyük bir tomruk kamyonu geçti; farları neredeyse onu kör ediyordu.

Gözleri açıldığında, Katherine'in sözünü ettiği dükkânın önündeki tabelayı gördü: Cantor Mağazası. Kasabadaki en büyük binaydı ve ikinci bloğun yarısını kaplıyordu. Açılı park yerine girdiğinde, işlerinin iyi gittiği anlaşılan bir kafe dikkatini çekti. Pencereleler ökseotu ve çileklerle kaplıydı, Noel Baba kızağında, ren geyikleri ayın üzerinde uçuyordu.

Yolun sonunda, ortasında büyük beyaz bir çardak bulunan şehir parkına benzeyen bir yer gördü. Hailey orada aileler ve pikniklerle dolu yazları kolayca hayal edebiliyordu.

Podunk küçük, şirin bir kasabaydı, pitoresk ve ev gibiydi. Hailey bu hoş karşılamayı sıcacık bir battaniyenin altına sarılır gibi etrafına sardı.

Mağazaya girerken, ön kasada duran bir kadının bağırışıyla karşılandı. Kadın kahverengi bir önlük ve kırmızı kareli, uzun kollu bir flanel gömlek giymişti. "Jethro, Mary Susan'ın şu saman balyalarını yüklemesine yardım et. Kamyonu arka tarafta park halinde."

Mağazanın derinliklerinden bir erkek sesi duyuldu. "On o."

Hailey, Jethro'nun bir çalışan olduğunu varsaymak zorundaydı. Bakıyorum.

Etrafta bir avuç insandan fazlasını göremedi. Bu fırsatı birkaç eşya almak için kullanması gerektiğini düşünerek temizlik malzemelerine doğru yöneldi. Eğer rakun kalıcı bir yer edinmişse, o zaman başka kanıtlar da olmalıydı.

Kasada önünde iki kişi vardı ve Hailey sabırla sıranın kendisine gelmesini bekledi.

Kasadaki gümüş saçlı kadın, aldıklarını tezgâhın üzerine koyarken Hailey ile göz göze geldi. Hailey, Katherine'in dükkân sahibinin adının Thelma olduğunu söylediğini hatırladı. Thelma Cantor.

Oflar gibi bir ses çıkardı ve başını salladı. "Sen şu Ellie'nin bahsettiğı şehirli kız mısın?"

Hailey, Ellie'nin kim olduğundan emin değildi ama bunun Katherine'in annesinin ya da muhtemelen büyükannesinin adı olduğunu varsaymak zorundaydı.

"Evet. Bir sorunum olursa bana yardımcı olabileceğinizi söylediler."

"Öyle dedi, değil mi?" Thelma homurdandı ve gözlerini devirdi.

"Sen Thelma'sın, değil mi?"

Başını sallayarak cevap verdi. "Bana adını söylemene gerek yok. Burada uzun süre kalacağından şüpheliyim. Siz şehirli tipler nadiren dayanırsınız. Bu da utanç verici. Podunk'ın sunabileceğı çok şey var, o yüzden bir şans verin."

"Bunu yapacağım," diye söz verdi Hailey. "Şimdi, senin için ne yapabilirim?"

Hailey iç çekti. "Bana kulübenin elektriğinin açıldığı söylendi."

"Öyleydi," diye onayladı Thelma.

"Ön kapının yanındaki düğmeyi çevirdim ama hiçbir şey olmadı."

Kadın, Hailey'nin yanından geçerek sıraya girmiş, alışveriş yapmak için sabırsızlanan müşterilere baktı.

Kendisine bakmak için dönen Hailey dört kişiyi fark etti. "Paneli kontrol ettin mi?" Thelma sordu.

"Hayır, ben..."

"Anlaşıldı. Bu insanlarla ilgilenmeme izin verin, size geri döneceğim."

"Elbette."

Elinde sepetiyle Hailey sıranın sonuna doğru ilerledi.

Thelma'nın her müşteriye ayıracak vakti varmış gibi görünüyor, yerel haberlerden bahsediyordu. Gülümsedi ve her birine Noel tebrikleri diledi. Yaşlı kadın herkesi tanıyor gibiydi.

Sıra tekrar kendisine geldiğinde, Hailey tamamen aptal olmadığını açıklama ihtiyacı hissetti. "Oldukça büyük bir sorun olmasaydı elektrik panosunu kontrol etmekten mutluluk duyardım. Kuduz bir rakun evi mesken tutmuş ve bu izinsiz girişi pek de umursamadı. Eğer dışarı çıkmasaydım, sanırım canavar bana saldırabilirdi."

Hailey'nin beklediği son şey Thelma'nın kahkahayı patlatmasıydı. Anlaşılan pek sık eğlenemiyordu, çünkü kahkahası yüksek, derin ve paslı geliyordu. Thelma kalçasını tokatladı ve sanki haftalardır duyduğu en komik şey buymuş gibi başını salladı.

Hailey o kadar eğlenmemiştii. "Seni korkuttu, değil mi?"

"Öyle de denebilir. Pek arkadaş canlısı birine de benzemiyordu."

Thelma gözlerindeki yaşları sildi. "Bahse girerim neredeyse a l t ı n a işeyecektin."

"Çok yakındı," diye itiraf etti Hailey.

"Kalmaya kararlı mısınız?" diye sordu, sanki kızgın bir rakun onu kuyruğundan döndürmeye yetecekmiş gibi.

Bu soru onu geriye itti. Hailey omuzlarını dikleştirdi ve "Elbette kalıyorum" dedi.

Thelma onaylarcasına başını salladı. "Cesaretin var kızım. Ne kadar süreceğini göreceğiz."

Hailey, Thelma'nın yanıldığını kanıtlamaktan başka bir sebep olmaksızın, bu işin peşini bırakmamaya kararlıydı.

Thelma aldıklarını sayarken, "Jethro önümüzdeki yarım saat kadar meşgul olacak. Sizinle Stockton'ın yerinde buluşacak. Onu orada aracınızda beklemelisiniz; fazla uzun sürmez."

"Yapacağım." Hailey, Thelma'ya değil ama kendisine kanıtlaması gereken bir şey olduğunu hissetti. Bir rakunun onu korkutmasına izin vermeyecek kadar sert bir yapıya sahipti. Elbette birden fazla olabilirdi, belki de bütün bir aile. Aslında birkaç nesil. Bir komün.

Arkasındaki sıradaki kadın Thelma'ya "Jethro evde mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Thelma. "Oğlumu özlüyordum. Bir süreliğine geri döndüğüne sevindim."

Jethro mu?

Hailey, Thelma'nın oğlunun neye benzediğini çok iyi hayal edebiliyordu. Muhtemelen evde yetişmiş bir köylüdür. Gerçekten, bu çağda kim bir çocuğa Jethro adını verirdi ki? Zavallı çocuk. Hailey, vaat edilen yardımı kaçırmaktan korktuğu için kasabada oylanmamaya karar verdi.

Temizlik malzemelerinin parasını ödedi ve arabasına dönüp kasabadan çıkarken gülümsedi. Gümüş boalı sınır adamının yanından geçerken, Jethro'nun kendisinin de rakun derisinden bir şapka takıp takmadığını merak etti.

Geri dönüş yolculuğu daha önce olduğu kadar uzun sürmedi. Kulübeye döndükten sonra Hailey, Thelma'nın talimatlarına uydu ve ısıtıcı açık bir şekilde aracının içinde bekledi. Hava sıcaklığı sıfırın altına düşmüş ve gökyüzünden küçük kar taneleri süzölmeye başlamıştı. Artık acıkmış olan Hailey bir protein çubuğuna uzandı ve dikiz aynasında kamyon ışıkları görünene kadar bir şeyler atıştırdı.

Kabinin içine girmeye hevesli bir şekilde arabasının kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Şoför kamyonetini onun arabasının yanına park etti. Kapıyı açtığı anda kapı gıcırdadı. Farlarını açık tutarak ön kapıya odaklandı.

Işık loş olmasına rağmen, Hailey adamı iyi görebiliyordu. Bunun bir köylü olmadığını anlaması iki saniyeden fazla sürmedi. Jethro bir oduncunun fiziğine sahipti: uzun boylu ve yakışıklı olmak onu tanımlamaya yetmezdi. Dar kalçalara doğru incelen geniş omuzlarıyla muhteşemdi. Kalın bir kışlık montla kot pantolon giyyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı nefesinin altında.

Farlarının önünde duran Jethro ona döndü ve "Özür dilerim, bir şey mi dediniz?" diye sordu.

Utanan Hailey'nin dili cevap veremeyecek kadar tutulmuştu. Bunun yerine, kulübeyi işaret etti ve tek bir kelime söylemeyi başardı: "Yardım edin."

ALTINCI BÖLÜM

Hava donma noktasının çok altında olmasına rağmen Hailey yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Genelde çekici bir adam başını döndürmezdi. Adamın yakışıklılığı ve gülümsemesindeki bir şey onu anlamakta zorlandığı bir şekilde etkilemişti. Sanırım bunun nedeni adamın hiç de beklediği gibi biri olmamasıydı. Jethro Cantor onu tamamen şaşırtmıştı. Gözlerini hızla başka tarafa çevirerek başını salladı ve "Önemli bir şey değildi," diye mırıldanmayı başardı.

Jethro başını salladı ve kulübeye doğru baktı. "Annem seni kovalayan kuduz bir rakun hakkında bir şeyler söyledi."

"Ben... rakunlarla fazla deneyimim yok, doğrusunu isterseniz hiç deneyimim yok, o yüzden kuduz muydu yoksa bölgesini işgal ettiğim için bana kızgın mıydı emin olamıyorum. Bildiğim tek şey arka ayakları üzerinde şaha kalktığı ve tısladığı."

"Tam olarak beklediğiniz gibi bir karşılama değil."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Bu arada, ben Hailey Morgan. Bana yardım ettiğin için gerçekten minnettarım Jethro."

Adını söylediğinde Jethro yüzünü buruşturdu. "Lütfen bana Jay deyin. Bana verilen ismi sadece annem ve yerel halktan birkaç kişi kullanıyor."

"Jethro'ya pek benzemediğini söyleyebilirim."

Hailey, ona bakışından bunu ilk söyleyenin kendisi olmadığı hissine kapıldı. "Jethro büyükbabamın ve büyük büyükbabamın adıydı. Büyükanne ve büyükbabamın sadece kızları vardı, bu yüzden annem soyadını benim devam ettirmem gerektiğini düşündü."

Yüksek sesle söylemese de Hailey, Lucky'nin Sen.

"Ev kilitli mi?"

Kaçmak için acele ederken, Hailey ön kapıyı yeniden kilitlemeyi düşünmemişti.

"Hayır... korktuğum kadar korkmadım..."

"Hayır Sorun. Bu ŞÜPHELİ herhangi biri olur Mola buralarda."

"Orman yaratıkları dışında," diye hatırlattı ona.

Bunu kısa bir kahkaha izledi. "Anlaşıldı." Hailey karşılığında gülümsedi.

"Tamam, sen burada kal, ben içeri girip Bay Rakun'u başka bir ev bulmaya ikna etmek için elimden geleni yapacağım." Hailey minnettarlık dolu bir iç geçirdi. "Bunu yaptığın için gerçekten minnettarım... Yalnızca emin olmak için kontrol eder misin? bir başka gelen ve hayvan krallıkvar alındı yukarı ikametgah?"

"Elbette."

Kalın eldivenler ve bir el feneriyle donanmış olan Jay eve girdi.

Merak ettiği için Hailey verandaya çıkmaya cesaret etti. Büyük ön pencereye doğru adım atarak öne doğru eğildi ve Jay'in ilerleyişini görebilmek için elleriyle yüzünü çerçeveledi.

İlk başta görünen tek şey el fenerinin ışığıydı. Işık odayı taradı ve sonra kayboldu. Hailey nefes nefese kaldı, Jay'in düştüğünden ya da

rakun. Ne yapacağından emin olamayıp tam canavara meydan okuyacaktı ki elektrikler kesildi. Büyük ölçüde rahatlamıştı, elini kalbinin üzerine koydu. Jay, Thelma'nın bahsettiği paneli bulmuş olmalıydı. Muhtemelen onun görüş alanının dışındaydı.

Işıklar açık olsa bile, Hailey Jay'i göremiyordu. Soğğun iliklerine işlemesine ve endişelenmeye başlamasına yetecek kadar uzun bir süre geçmiş gibiydi. Hailey kollarını ortasına doladı, soğuktan endişelenmektense evin içinde neler olduğuyla daha çok ilgileniyordu.

Birdenbire ortaya çıktı. Jay kapıyı açtığı sırada Hailey aceleyle ön kapıya doğru koştu.

"Yaralandın mı? Rakun gitti mi? Geri dönecek mi? Yapmam gereken bir şey var mı?" Sorular, kırık bir borudan akan su gibi fişkırıyordu.

Onu durdurmak için elini kaldıran Jay gülümsedi. "Her seferinde bir soru, lütfen."

Kuvvetle başını sallayarak kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Kendini toparladığını hissettiğinde, "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Bir çizik bile yok."

Omuzları rahatlayarak çöktü.

"Bu, kuduz rakununuzun rahat odasından çıkarılmayı hoş karşıladığı anlamına gelmiyor. Ama gitmesini sağlamayı başardım, bu da beklediğimden biraz daha uzun sürdü. Bunca zamandır burada mı duruyordun?"

Dişlerini gıcırdatarak başını salladı.

"İçeri gel. Şömineyi yakacağım ve yakında ısınacaksın."

"Ama rakun... Geri dönecek mi?"

"Hiç şansı yok," dedi Jay onu rahatlatmak için. "İçeri girdiği yeri buldum ve girişi geçici olarak kapattım."

"Geçici olarak mı?" Bu soru karşısında gözleri büyüdü.

"Endişelenme. Davetsiz misafir bir sorun yaratmayacak. Bu gece. O deliğin onarılması gerekecek ama bunun daha sonraya kalmasına gerek yok."

"Daha sonra mı? Ne kadar sonra?" Hailey, Rocky Raccoon'la tekrar karşılaşmayı hayal bile edemiyordu. İlk seferinde onu korkudan aklını kaçırmıştı. İkinci bir karşılaşmayı hoş karşılamazdı.

Hailey'nin zihni kasırga hızında dönüyor, işi tamamlamak için kimi bulabileceğini merak ediyordu. Katherine'in ailesiyle bağlantı kurmalı mıydı, yoksa onlar çoktan kayak tatiline mi gitmişlerdi? Kulübede cep telefonu çekmediği için onlara ancak kasabadan ulaşabilirdi. Bu sorunların hiçbirini tahmin etmemişti ve bunaltıcı hissediyordu.

Jay onun endişesini hissetmiş olmalı ki, "Yarın sabah ilk iş olarak bununla ilgileneceğim," diye ekledi.

Jay bunu onun için yapmaya hazırdı. Hailey ne diyeceğini bilemiyordu.

"Seni içeri alalım. Güvenli olduğuna söz veriyorum. Ateşi yakacağım ve kulübe kısa sürede ısınacak."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu, tamamen işe yaramaz olmadığını kanıtlamak için bir şeyler yapmaya hevesliydi.

"Ateş yakabilir misin?"

"Elbette." O kadar da zor olamazdı. Ailesinin gazlı bir şöminesi vardı ve kullanışlı bir kumandayla çalışıyordu. Bir süre kız izcilere katılmıştı. Kampa katılma şansı bulamadan babası aileyi başka bir yere taşımıştı. Ateş yakmak için gereken tek şey kağıt ve kibritti, değil mi?

"Şöminenin yanında çıra var; ben dışarıdan birkaç odun getirirken sen de gidip yakmaya başla."

Daha önce, Hailey ormanın önündeki açıklıkta birkaç metre ötede bir odun yığını fark etmişti. Kendisine bir görev verildiği için mutluydu ve hemen işe koyuldu. Çıra, taş şöminenin sağındaki tahta bir kutunun içindeydi. Şömineyi oluşturan yuvarlak kayanın bu bölgeden gelmiş olabileceğini tahmin etti. Orada kibritler ve solmuş gazeteler de buldu. İşe koyulmuştu.

Kâğıtları ufalayarak önce bunları yere koydu. Ardından, alevlerin tutuşacağından emin olmak için daha küçük çıra parçalarını güzel bir çadırın içine yerleştirdi. Çabalarından oldukça gurur duyuyordu. Ellerini kumdan arındıran Hailey, sınır ruhuyla aşılandığını hissetti. Jay'in annesi Thelma, onun bu kırsal koşullarda sadece birkaç gün dayanabileceğini ima etmişti. Hailey yaşlı kadının yanıldığını kanıtlamaya kararlıydı.

Öne doğru eğilen Hailey tam kibriti çakmak üzereydi ki başına bir şey çarptı ve saçlarını karıştırdı. Nefes nefese kalan Hailey geriye, kalçalarının üzerine düştü.

İlk başta, kafasına pike yapan şeyin büyük bir uçan böcek olduğunu düşündü. Sonra kafasına dank etti. Bu böcek değildi.

O bir sopaydı.

Çırpınarak ayakta durmaya çalıştı ve kapıdan dışarı uçarak Jay için çığlık attı.

Kollarında odun yüküyle merdivenlerden koşarak çıktı ve kadının yanına koşarken odunları hemen yere bıraktı.

Boğazı kapanan Hailey konuşmakta zorlandı. Bunun yerine kolunu kaldırdı, arkasındaki açık kapıya doğrulttu ve tek bir kelime çıkarmayı başardı: "Yarasalar."

"Bacada mı?"

"Evin..."

"Tamam, sen burada kal, ben de onları dışarı çıkarmak için ne yapabileceğime bir bakayım. Korkmana gerek yok, Hailey. Yarasalar çevreye çok şey katıyor."

"Sizce de bir kulübede yuva yapmaları değil, olmaları gereken yerde olmaları gerekmiyor mu?"

"Doğru. Korkmuştun." Bu hafif bir ifade oldu.

"Derin bir nefes alın, üfleyin ve rahatlayın."

Onun için söylemesi kolay. Jay'in saçına yarasa dolanmamıştı.

Bir saat sonra, Jay'in tespit edebildiği kadarıyla kulübede yarasa yoktu. Odunlar yandıkça şömine çıtırdıyor, odayı ısıtıyordu. Jay, Hailey'nin tüm mobilyaları ortaya çıkarmasına yardım etmişti.

Hailey uzun zamandır zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Şimdiye kadar arabasını boşaltmış, yatağını hazırlamış, akşam yemeğini yemiş ve şöminenin önünde oturup gitarını çalıyor olmayı umuyordu. Bu noktaya kadar umduklarının hiçbirini gerçekleştirememişti. Kaçışı kötü bir başlangıç yapmıştı. Yapabileceği tek şey akışına bırakmaktı.

Ateş alevlenme noktasına geldiğinde, Jay'i daha fazla tutamayacağını biliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ben... Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum. Rakun, yarasalar ve diğer her şey. Basit bir teşekkür yeterli görünmüyor. Çabalarınız için size ödeme yapmak isterim."

Gözleri büyüdü ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Annem bana ödeme yapmaya çalıştığını bilse çok kızardı. Komşu komşuya yardım eder."

"Ama-"

Onu durduran Jay bir elini kaldırdı. "Tartışmanın sana bir faydası olmaz. Bu bizim tarzımız değil. Annem Stockton ailesinin uzun süredir arkadaşıdır ve bunu bir hakaret olarak algılar."

Hailey ne diyeceğini bilemedi. Adamın cömertliği beklenmedikti. "Pekâlâ, ödeme istemediğinizi nezaketle kabul ediyorum. Tekrar teşekkür ederim." Samimiydi. Jay beklediğinin de ötesinde bir şey yapmıştı.

Kalın kaşlarını kaldırdı. "Benden kurtulmak mı istiyorsun?"

"Ah, hayır. Kasabaya geri dönmek istediğinizi düşünmüştüm."

"Evet. Her şey tam zamanında. Aracınızı henüz boşaltmamışsınız. Bu konuda yardımcı olabileceğimi düşündüm."

Hailey bir kez daha onun düşünceliliği karşısında nutku tutulmuştu. "Emin misin?"

"Başka türlü teklif etmezdim."

Geçirdiği günden sonra reddetmek aptallık olurdu. Arabası ne kadar dolu olursa olsun, topladıklarını evin içine sokmak için bir düzine yolculuk yapması gerekecekti. "Gerek yok ama madem gönüllü oldunuz, o halde minnettarlıkla kabul edeceğim."

Hailey dışarıda Jay'i takip etti ve bagajı açtı. Sonra arka koltuğa uzanarak, Katherine'in tavsiyesi üzerine paketlediği yiyecek torbalarını aldı.

İki çantayı mutfığa taşıdı. Jay de onu içeri kadar takip etti. "Ben oradakilerin geri kalanını getirirken sen de git eşyaları sakla."

İlk kese kağıdının üstünde bir paket sıcak kakao olduğunu fark edince aklına bir fikir geldi.

"Bize bir fincan sıcak çikolata hazırlamama ne dersiniz?" diye sordu.

Jay dışarı çıkarken omzunun üzerinden, "Kulağa harika geliyor," diye seslendi. Sıcaklığın kaçmasını önlemek için kapıyı kapatmaya dikkat etti. Döndüğünde otomatik olarak yatak odasına yöneldi. "Tahminimce bavulunuzu ve diğer eşyalarınızı alt kattaki yatak odasında istiyorsunuz."

"Evet, lütfen." Ocağın başına geçtiğinde Hailey'nin elinde su dolu bir tencere vardı. Gazlı ocaktı. Tereddüt etti ve diğer ocaklardan çok da farklı olamayacağını düşündü. Kadranı çevirdikten sonra bir klik sesi geldi ama alev çıkmadı.

Jay de ona katıldı. "Uzun süre kullanılmadıktan sonra yakılması gerekebilir."

Birkaç saniye içinde Jay brülörü çalıştırdı ve diğer üçünü yaktı. "Bundan sonra bir sorun yaşamazsın."

Hailey, geldiği andan itibaren ona teşekkür etmekten başka bir şey yapmamış gibi hissediyordu. "Tekrar teşekkürler," diye seslendi arkasından, adam arabasına doğru son bir kez daha giderken. Adam bir kez daha düşünceli bir şekilde ön kapıyı kapattı.

O eşyalarını taşımaya devam ederken, Hailey de market poşetlerini açtı. Ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kaçmak için acele ederken, ihtiyacı olacağını düşündüğü şeyleri rastgele seçmişti. İlginç bir şekilde tereyağı getirmiş ama ekmek getirmemişti. Bir kavanoz fıstık ezmesi ve patlamış mısır tohumu. Tek tek paketlenmiş kremler ve kahve yok.

Jay elinde gitar çantasıyla tekrar göründü. Neyse ki en önemli eşyasını paketlemeyi atlamamıştı.

"Çalıyor musun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Birazcık. Sen?"

"Arada sırada kendim de koparıyorum." Bunu sanki bir amatörmüş gibi hazırlıksız bir şekilde söyledi.

Bunu söyleme şeklinden bile Hailey onun yeteneğini küçümsediğinden şüphelenmişti.

Su kaynamaya başladığında, Hailey mutfak dolabından iki kupa getirdi ve suyu eklemekten önce her birine toz karışımı döktü ve

Karıştırıyorum. Süt olmadan yapabileceğinin en iyisi buydu. Küçük krema kaplarını alarak her fincan için üç tane açtı, bunun lezzete yardımcı olacağını umuyordu.

Jay iki bardağı da şömineye yakın duran kanepeye taşıdı. Hailey kanepenin koluna doğru kıvrıldı ve çoraplı ayaklarını altına sardı.

Uygun malzemelerden yoksun olmasına rağmen, kakaonun tadı harikaydı ve onu içten dışa doğru ısıtıyordu.

"İstersen protein barım var," diye teklif etti, takdirini somut bir şekilde göstermenin bir yolunu bulmayı umuyordu.

"Hayır, teşekkürler, daha önce yedim."

Jay sıcak sıvıyı yudumladı. "Getirdiğin şeylere bakılırsa, fazla kalmaya niyetin yok gibi görünüyor."

"Yılbaşından bir ya da iki gün önce döneceğim," dedi ona.

"Size katılan var mı?"

"Yok. Sadece ben olacağım."

Kaşlarını çattı. "Noel'i yalnız geçireceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet. İsteyerek."

Ona tuhaf bir bakış attı ve daha fazla soru sormadı. Hailey ek bilgi vermeye gönüllü olmadı.

İçkisini bitirdiğinde Jay ayağa kalktı ve boş bardağı mutfığa taşıyarak lavaboya koydu. "Yatak odasının ısınması biraz zaman alacağı için bu gece kanepede yatmanı öneririm."

Bu iyi bir fikirdi. "Tamam."

Banyo ve çamaşırhaneye giden uzun koridora doğru yürüdü ve elinde kalın bir yorgan ve yastıkla döndü. "Çocukken burada yeterince zaman geçirdim, eşyaların nerede saklandığını biliyorum." Her şeyi kanepenin ucuna bıraktı.

Hailey eninde sonunda ihtiyacı olan şeyi bulacağını biliyordu. Yine de Jay'in ona getirmesi yardımcı oldu.

Bir an için oyalandı. "Annem nerede olduğumu merak etmeden önce dönsem iyi olacak. Sabah görüşürüz."

Hailey onu ön kapıya kadar geçirdi. "Tekrar teşekkürler, Jay."

Merdivenlerden inerken başını salladı ve onun takdirini kabul etti. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu."

Hailey kapıyı kapattı, kapıya yaslandı ve iç geçirdi. Macerası daha yeni başlıyordu. Sırada müzik vardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bu kadar iyi uyuması Hailey'i şaşırtmıştı; kanepe şaşırtıcı derecede rahattı. Ateş sönüp kor halini aldığı anda kaloriferin ısısı devreye girmiş ve Hailey sıcak ve dinlenmiş bir şekilde uyanmıştı. En çok da Tacoma'da ailesinin yanında değil de Podunk'ta olduğu için rahatlamış hissediyordu. Ruhunda suçluluk duygusu yerine vahşi bir özgürlük hissi vardı. Kollarını başının üzerinde gererek sırtını dikleştirdi ve günü karşıladı.

Kalın yorganı bir kenara atarak, Bay Rakun'un içeri girmenin yolunu bulmadığından emin olmak için odayı hızla gözden geçirdi. Hayvanlardan arınmış olmanın rahatlığıyla kot pantolonunu ve Maroon 5 konserinden kalma en sevdiği sweatshirt'ünü giydi.

Dolapları karıştırırken bir kutu kahve buldu ve Tanrı'ya şükretti, çünkü yanına en sevdiği kremanın dışında bir şey almayı düşünmemişti. Taze demlenmiş kahvenin tadı cennet gibiydi. Gitarını çalmaya hevesli olduğu için kahvaltıyı atladı.

Gitarın tellerini tıngırdatıyor, dikkatini çeken melodinin peşinden gidiyordu ki bir aracın yaklaştığını duydu. Jay sabah kalıcı bir onarım yapmak için geri döneceğini söylemişti. Bu kadar erken geleceğini tahmin etmemişti.

Hailey saatine baktığında saatin dokuzu geçtiğini görünce şaşırdı. Yaratıcılık alanında, son iki saattir şarkı üzerinde çalışıyordu. Sadece birkaç dakika gibi gelmişti. En çok sevdiği şeyi yaparak bu kadar özel zaman geçirebilmek bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Ön kapıyı açan Hailey, kapısında parlak kırmızı harflerle Cantor Mağazası logosu bulunan kamyonetten inen Jay'i karşılamak için oradaydı. Izgaraya, üzerinde yanıp sönen renkli ışıklar bulunan bir köknar çelengi ilıştırılmıştı.

"Günaydın," dedi gülümseyerek, soğuğu kovmak için kolunu ortasından geçirdi.

"Günaydın. Gecen nasıl geçti?" Merdivenlere yaklaşırken elinde bir marangoz kutusu vardı.

"Harika. Bir bebek gibi uyudum."

"Davetsiz misafir yok mu?" Soruyu sorarken ağzının kenarlarında bir gülümseme titriyordu.

En azından onun durumunu eğlenceli bulmuştu! Onu içeri aldı ve kapıyı kapattı. "Gece istilacılar olduysa da ben duymadım." Sonra, aklında olduğu için, kafasını kurcalayan soruyu sordu. Daha önce tereddüt etmişti, çünkü cevabı bilmek istediğinden emin değildi.

"Sence... Sence... Bir süredir kimsenin kulübeye gitmediği belli, fareler olabilir mi?" Onun cevabını beklerken sıkıca yutkundu.

Jay onun tereddütünü anlamış gibi sırıttı. "Bir şey diyemem ama büyük ihtimalle öyledir. Eğer bir tanesine rastlarsan bana haber ver."

Podunk'ta sadece on gün kadar kalacağını düşünen Hailey, bilmediği şeylerin ona zarar vermeyeceğine karar verdi. Büyük beyaz fare avcısı olmaya hiç niyeti yoktu.

Jay onun sorusunu yanıtladıktan sonra mutfağa doğru gözden kayboldu. "Bu uzun sürmez," diye onu temin etti.

Hailey onu içeri kadar takip etti ve o diz çöküp lavabonun altındaki dolabı açarken omzunu kapıya yasladı.

"Kuduz canavarın içeri girdiği yer burası mı?" diye sordu. "O tarafa benziyor. Kapılar açıldı ve incelediğimde, bozulan kütüklerin arasındaki boşluğu görebiliyordum. Bana sorarsanız Rocky Raccoon oldukça zeki bir adamdı."

"Görünüşe göre becerikli," diye ekledi.

Jay aletlerine uzandı ve işe koyuldu.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Hailey nasıl yardım edebileceğinden emin değildi ama elinden geleni yapmaya hazırdı.

"Hayır, ben iyiyim."

"Tamam." Kendini işe yaramaz hissederek oyalandı.

Lavabonun altından başı göründü. "Görüyorum ki gitarını çıkarmışsın," dedi ayaklarının üzerine oturarak.

"Evet, bir şarkı üzerinde çalışıyordum."

Dışarı çıktı ve onun bakışlarını tutarak yukarı baktı. "Müzik mi yazıyorsun?"

"Deniyorum..." Tam çok iyi olmadığını söyleyecekti ki kendini durdurdu ve ağzını kapattı. Konuşan kendi şüpheleriydi ve olumsuzluklara boyun eğmeyi reddetti.

"Devam et," diye ısrar etti Jay. "Senin müziğin benim çekiçle çıkardığım gürültüyü bastıracak."

"Bu seni rahatsız etmeyecek mi?" "Zerre kadar değil."

Kendinden utanmasına rağmen Hailey gitarıyla birlikte koltuktaki yerine döndü. İlk mısra üzerinde çalışmış ve köprü üzerinde denemeler yapıyordu. Sözler

zaten kafasındaydı ve kelimeleri notalarla dengelemesi gerekiyordu.

Kendini tamamen çabasına kaptırdığı için, Jay neredeyse tam karşısında durana kadar onu duymadı.

Onu ayağıyla tempo tutarken buldu. "Kulağa harika geliyor."

Onun övgüsü karşısında kızardı. Sadece konuşma şeklinden bile onun samimi olduğunu anlayabiliyordu.

"Bir unvanınız var mı?"

"Henüz değil... Bu bir Noel şarkısı."

Onun karşısındaki şişirilmiş sandalyeye oturdu. "Bana en başından beri sahip olduğun şeyi çalar mısın?"

Hailey tereddüt etti ve sonra devam etti, köprüye ulaşana kadar şarkıyı tıngırdattı. İşte bu noktada sorun yaşamıştı. Kafasını kaldırdığında Jay'in takdiri içini ısıttı.

"Bu çok iyi. Gerçekten güzel. Noel'in gerçek hissine sahip."

"Teşekkürler." Övgüsü kalbini bir Şükran Günü ziyafeti gibi besledi. Uzun zamandır kendisinden ve yeteneğinden şüphe ediyordu. "Basit bir şarkı."

"Basit, evet, ama işin dahiyane yanı da bu. Melodinin tadını çıkarıyordum," dedi, onu inceleyerek. "Neden durdun?"

"Son nakarattan önce köprüyü bulmakta zorlanıyorum."

"Bu zor olabilir," diye kabul etti. "Sen iyi bir şarkı yazarısın, Hailey."

Omuz silkti. "Deniyorum."

"Böyle bir yetenekle, çoktan şarkı satmadıysan şaşırırm. Sattınız, değil mi?"

İnsanlar onun müzik yazdığını öğrendikten sonra bu yaygın bir soruydu. "Yazdığın bir şey duydum mu?"

Onun tereddüt etmesi üzerine Jay, "İnsanlar bunu sana çok soruyor, değil mi?" diye sordu.

Başını sallayarak cevap verdi. "Birkaç şey sattım, önemli bir şey değil, eğer sorduğunuz buysa. Sadece radyo ve televizyon için reklam jingleları." Bu küçük satışlar ona büyük bir cesaret vermişti. Yaratıcılığını besledikleri için her birine değer veriyordu. Para finansal olarak hayatta kalmasına yetmiyordu ama sorun değildi. Bestelediği bir şey için para ödenmeye ve çalınmaya değirdi ve gerçekten de en önemli şey buydu.

"Müzik endüstrisinde mi çalışıyorsun?" Jay sordu, bakışları hafifçe daralmıştı.

Hailey onun gözlerindeki bakışı okuyamadı.

"Portland'daki bir lisede bando müdür yardımcısıyım."

"Güzel." Omuzları gevşemiş gibiydi. "Rahatsız ediyorsam özür dilerim ama sizi Podunk'a tek başınıza getiren nedir?"

"Yani Noel olduğu ve yalnız olduğum için mi?" Başını salladı.

Hailey, Zach'ten ve onun hayatında beklenmedik bir şekilde yeniden ortaya çıkışından bahsetmeden ona kısa bir özet geçti. Bunun yerine, annesinin evlenmesi ve kendisine torun vermesi için yaptığı baskıdan bahsetti. Jay dikkatle dinledi ve Zach açıklamasını bitirdiğinde hem cesaretlendirici hem de anlayışlı bir tavır takındı.

"Sizi anlayabiliyorum. Annem yıllardır evlenmem için peşimden koşuyor. Neyse ki kız kardeşim torun konusunda üzerimdeki yükü aldı."

Müziğini ve tatil boyunca ailesinden uzakta olmasının nedenlerini neden bu kadar merak ettiğini bilmeyen Hailey, ona birkaç soru sormaya karar verdi. Görünüşe göre

Jay Cantor'da görüldüğünden daha fazlası vardı. "Kendiniz gitar çaldığınızı söylemişsiniz."

"İstiyorum."

"Hiç müzik besteledin mi?"

Sanki tereddüt ediyormuş gibi cevap vermeden önce nefes verdi. "Evet."

Adamın herhangi bir başarıdan bahsetmediğini fark etti. Sorabilirdi ama buna karşı çıkmaya karar verdi. Jay'in boşlukları kendi başına doldurmasını istiyordu. Ancak Jay hemen cevap vermeyince merakına yenik düştü ve "Hiç bir müzik grubunda yer aldın mı?" diye sordu.

Gülümsemesi geniş ve samimiydi. "Ortaokuldayken garajımızda bir rock grubu kurmuştum. Çok kötüydük ama ustalığımızın eksikliğini tutkumuzla telafi ediyorduk. Çabalarımız ailemi neredeyse çıldırtıyordu. Üniversitede başka bir grup kurdum ve biraz başarılı olduk. Daha sonra Rebel Rousers'a katıldım. Onları hiç duydun mu?"

Hailey yapmamıştı. "Üzgünüm, hayır."

"Merak etme, çok fazla kişi yapmadı," dedi küçümseyerek, sanki yapsa şaşıracakmış gibi. "O gruptan birkaç yıl sonra ayrıldım ve sonra başka bir gruba katıldım."

"Şu anda bir müzik grubundasın o zaman?"

Sanki sormamasını dilediği tek soru buymuş gibi gözlerini kapattı. "Grup dağıldığında ayrıldım."

"Özür dilerim. Birkaç yıldır grupla birlikte olmalısınız."

"Sanki hayatımın yarısında birlikteymişiz gibi geliyor," diye itiraf etti ve zor bir dönem geçirdiğini söylemek istercesine ensesini ovuşturdu.

"Ne oldu?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Hailey sorduğuna pişman oldu. "Özür dilerim, buna hakkım yoktu."

sana bunu sormak için. Sebepleriniz kişisel; burnumu sokmak istemedim."

Başını iki yana salladı. "Sana söylemekte bir sakınca görmüyorum. Dostane bir ayrılık değildi. Grup üyelerinden ikisi turnenin ortasında çekip gitti. Yollarda hayat hiç kolay değil ve birbirimizin sinirlerini bozduk. Yıllar boyunca düzinelerce berbat otelde uyudum ve hayatım boyunca yetecek kadar fast food yedim. Bir grupta olmak benim hayalimdi, ancak öfkeler alevlendiğinde ve kimse anlaşıyor gibi görüldüğünde kısa sürede bir kabusla dönüştü.

"Açıkçası, sanırım hepimiz tükenmiştik. Trevor ve Alex gidene kadar bunu kabul etmeyi reddettim. Düşünmek ve olanların yarattığı tepkiyle başa çıkmak için zamana ihtiyacım vardı. Kendi işimi kurdum ve son birkaç yıldır neredeyse hiç durmadan yapımcı olarak çalıştım. Yeni kurduğum şirketim ve grubun dağılmasıyla ilgili yasal sorunlar arasında kendimi ruhsal çöküntü içinde buluyordum."

Hailey bir yapımcının her şeyi, müzisyenleri, ses ekibini bir araya getiren kişi olduğunu biliyordu. Ayrıca telif haklarından büyük bir pay alanların da onlar olduğunu farkındaydı.

"Annem biraz nefes almamı ve Noel için eve gelmemi önerdi. Tatil için Podunk'a gelmeyeli yıllar olmuştu, ben de teklifini kabul ettim. Fark etmediğim şey ise beni çalıştıracak olmasıydı."

Hailey sırttı. Fiziksel emek muhtemelen tatillerde zihnini rahatlatmak için tam da ihtiyacı olan şeydi. "Bana kurduğun şirketten bahset," dedi.

"Ona Cantor Müziği adını verdim. Pek orijinal değil diyebiliriz. Bağımsız piyasada küçük ama giderek artan bir başarı elde etti. Büyük bir şey değil. Yeni bir yetenek duyduğumda onu teşvik etmeyi seviyorum."

"Beni kesinlikle cesaretlendirdiniz."

"Güzel, çünkü şu ana kadar duyduklarıma göre yeteneklisin."

Gülümsedi, heyecanlandı ve "Teşekkür ederim" dedi.

"Samimiyim, Hailey. Hayallerinden vazgeçme. Çok kişi vazgeçiyor ve sonra da pişman oluyor. Başarının da bir bedeli vardır. Grupla birlikte olmak bana bunu öğretti. Başarı sıkı çalışma, fedakârlık ve kendine sadık kalmaktır ki bu her zaman kolay değildir."

Hailey onun haklı olduğunu biliyordu. Hayali ona bir zamanlar en çok değer verdiği ilişkisine mal olmuştu bile. Jay'in gözlerindeki acı dolu bakıştan, diğer grup üyeleriyle olan ilişkisi de dahil olmak üzere kendisinin de benzer kayıplar yaşadığını biliyordu. Jay bu gerçeği görmezden geliyordu ama Hailey buna kanmamıştı. Grubun dağılması onu derinden etkilemişti.

"Grupla ilgili tüm bunlar ne zaman oldu?" diye sordu.

"Bir süre önce, iki yıldan fazla oldu ama sanki dün gibi geliyor."

Özünde, acısının şimdi de en az olay anındaki kadar keskin olduğunu söylüyordu. Ona sırrını açması, bu acıyı paylaşması ve ona güvenmesi Hailey'i derinden etkilemişti.

"Şarkınıza ikinci kez dönmenizin bir sakıncası var mı?" diye sordu, konuyu aniden kendisinden uzaklaştırarak.

"Hiç de değil."

"İlk kıtayı tekrar çal." Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve kız şarkı söylerken başıyla onayladı.

Bir kez daha, daha önce durduğu yerde durdu.

"Denememin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Elbette. Al bakalım." Gitarını ona uzattı. Adam gitarı bir profesyonel rahatlığı ve aşinalığıyla kabul etti. Sonra da şarkısını nota nota çalarak onu şaşırttı.

Onun gözlerindeki şaşkınlığı görmezden geldi. "Bana şarkı sözlerini söyle," dedi, derin düşüncelere dalmıştı.

O da kabul etti.

Jay birkaç nota çaldı, durakladı ve Hailey'e baktı.

"İşte bu," dedi, duydukları karşısında heyecanlanmıştı. "Yaratmayı umduğum giriş tam da buydu."

Jay sırtıttı ve gitarını geri vermek için ayağa kalktı. "Al bakalım," dedi, daha önce kullandığı kelimeleri tekrarlayarak.

O birkaç notayla Hailey bu şarkıyı nereye götürmek istediğini tam olarak biliyordu. Gözlerini kapatıp kendini kafasının içinde dönüp duran melodiye bıraktığında parmakları yeterince hızlı hareket edemiyordu.

Bitirdiğinde Jay'in gülümsediğini görmek için başını kaldırdı. "Bu harika," dedi Jay. "Ne eğlenceli bir şarkı. Tatil günleri için mükemmel. Akılda kalıcı bir melodisi var; hem yetişkinler hem de çocuklar keyifle söyleyecektir."

Profesyonel bir müzisyen olan bir adamdan gelen bu övgü, kalbinin gururla kabarmasına neden oldu. "Teşekkür ederim."

"Hiç de değil," diye karşılık verdi. "Müzisyen olmanın bu yönünü seviyorum, jamming yapmayı ve bir şarkı boyunca yolumu hissetmeyi."

"Birbirimize yardım ettik," dedi.

Sonra ayağa kalktı ve ön kapıya doğru baktı. "Kasabaya dönsem iyi olacak. Annemin günün geri kalanında benim için ne hazırladığını ancak Tanrı bilir. Dünün çoğunu Noel ağaçları satarak ve kamyonetlerin arkasına saman ve tavuk yemi balyaları yığarak geçirdim."

Hailey onun gitmesinden nefret ediyordu. Onunla ne kadar çok zaman geçirdiğini düşününce, daha fazla kalmasını istemek bencillik olurdu. İsteksizce, aklına bir fikir gelmeden önce onu kapıya kadar geçirdi.

Heyecanla onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. "Akşam yemeğine gelmek ister misin? Sana teşekkür etmek için en azından bunu yapabilirim." Sonra, yemek pişirme becerileri sınırlı olduğu için

"Ünlü bir şef olmadığımı belirtmeliyim ama sizi zehirlemeyeceğime söz veriyorum" diye ekledi.

"Akşam yemeği mi? Elbette. Aklında ne zaman var?" Gözleri ilgiyle parladı.

Zorlayıcı olmak istemiyordu ama şehirde uzun süre kalmayacaktı. "Bu gece çok mu erken?"

"Bu bir randevu. Gitarımı getirmemi ister misin?"

"Bu harika olurdu. Gece boyunca çalabiliriz." Üniversitedeyken sık sık arkadaşlarıyla çalardı. O geç saatlere kadar süren geceler üniversite yıllarının en mutlu geceleriydi. En azından Zach onu arkadaşlarıyla eğlenmekten hiç vazgeçirmemişti. Bu konuda iyiydi ama Hailey'nin onunla daha fazla vakit geçirmesini tercih edeceğini biliyordu.

"Saat kaçta?"

"Senin için en iyisi neyse," dedi ona. "Altı mı?"

"Mükemmel." Jay'in kaçabileceği en kısa süre bu olsaydı gece yarısını bile kabul ederdi.

"Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz." Jay'in arabasıyla uzaklaşmasını izledi.

Aracı gözden kaybolana kadar Hailey paniklemedi. Yemek yapmadı. Ne düşünüyordu ki? Zavallı adam kendini neye buluşturduğının farkında değildi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yaptığı şeyden dolayı kafası allak bullak olan Hailey, Jay'i durdurmak için elini kaldırdı ama artık çok geçti. Yeterince hızlı değildi. Jay'in kamyonetinin arka lambaları karla kaplı çakıllı yolda gözden kayboldu. Niyeti kasabada buluşmalarını önermekti ve akşam yemeğini lokantada ısmarlayacaktı. Ona ulaşmanın hiçbir yolu olmadığından, en iyisini yapmaya ve gıda zehirlenmesi geçirmemesini ummaya karar verdi.

Daha olumlu bir açıdan bakacak olursak, ruh ikizi biriyle tanışmış gibi hissediyordu. Hailey'e yıllardır kimsenin vermediği kadar ilham vermiş ve onu cesaretlendirmişti. Onlu yaşlarında piyano öğretmeni Hailey'e yeteneği konusunda güvence vermişti ama ailesi onun hayatını müzikten kazanma arzusunu hiçbir zaman anlamamış ya da tam olarak takdir etmemişti. Öğretmenlik diploması almasının, hem müzik teorisi hem de eğitim alanında çift anadal yapmasının nedeni buydu.

Jay'le geçirdiği bir saatten kısa sürede kendini aylardır, hayır, yıllardır olmadığı kadar canlı hissetmişti. Tam olarak üç yıldır, Zach hayallerini duvara toslattığından beri. Hayatını beste yaparak kazanma ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu biliyordu. İstatistikler böyleydi ama yine de bu hayal peşini bırakmıyordu. İçinde bir bas davulundan daha güçlü çalıyordu.

Düşüncelerinden arınmak için başını sallayan Hailey, derin bir nefes aldı ve mutluluğa mümkün olduğunca uzun süre tutunmak isteyerek yavaşça nefesini verdi. Jay'le geçirdiği zaman ona enerji vermişti ve bu duyguyu geçmişle ya da korkularıyla... ya da ona söz verdiği akşam yemeğiyle harcamayacaktı.

Portland'dan ayrılırken yanına aldığı yiyeceklerin içeriğini kontrol eden Hailey, market alışverişi için şehre gitmesi gerektiğini hemen fark etti. Aksi takdirde akşam yemekleri fıstık ezmesi ve kahve kremasından ibaret olacaktı.

Arabasının anahtarlarını eline alarak evi kilitledi. Jay'in lastik izlerini otoyola doğru takip ederken güneş ışığında yeni bir kar tabakası parlıyordu. Son yağan karla ağırlaşan köknar ağaçlarının yaprak dökmeyen dalları, yol boyunca ona rehberlik ediyormuş gibi ağırlığın altında eğiliyordu. Dört tekerlekten çekiş sayesinde arazide yol bulma konusunda endişelenmiyordu. Çoğunlukla kullanılmayan çakıllı yol tamamen karla kaplı olduğu için Jay'in kamyonetinin ona takip etmesi için bir yol oluşturması yardımcı oldu.

Podunk'a giden otoyola ulaştığında her şey yolunda gidiyordu. Kasabaya geldiğinde, çevresinde, özellikle de şehir parkı alanında bir hareketlilik olduğunu fark etti. Her park yeri doluydu ve bir sürü insan sanki bir tür kış pazarı kuruyormuş gibi arabalarından bir şeyler taşıyarak etrafta dolaşıyordu.

Kendi başına araştırarak kadar yakın bir yere park edemeyince U dönüşü yaptı ve Thelma'nın dükkânına geri döndü. Şimdi düşününce, Jay'i gitmeden önce yakalayamadığı için memnundu. Sonrasında birlikte takılmayı planlıyorlarsa kasabada akşam yemeği işe yaramazdı.

Yemek yapıyordu. İlham almak için dua ederek Jay'in ailesinin sahibi olduğu dükkâna girdi.

Hailey hayatı boyunca hiç bu kadar çok amaçlı bir işyerine girmemişti. Cantor Mağazası bakkaliye ürünleri satıyor, postane olarak hizmet veriyor, geniş bir içki bölümüne sahipti ve diğer her şeye ek olarak yerel yem dükkânı gibi görünüyordu.

Hailey, binanın bir kenarı boyunca büyük bir Noel ağacının kurulduğunu ve alanın uzun bir parlak ışık dizisiyle işaretlendiğini fark etmişti.

Hailey içeri girdiğinde Jay'in annesi Thelma kasayla meşguldü. Hailey'i fark ettiyse de aldırmadı. Hailey bir el arabasına uzandı ve yiyecek reyonuna yöneldi. Manav reyonunun alanın çoğunu kapladığını, arka taraftaki bir odanın da yem dükkânının bulunduğu yere çıktığını fark etti.

Ne pişirmeye karar verirse versin basit olması gerekiyordu. Gerçekten basit. Mutfak becerileriyle Jay'i etkilemesine imkân yoktu.

İlham gelmeyince kutu makarna ve peynire bakıp durakladı ve sonra başını salladı. İyi bir salatayla bile Jay için yeterince iyi sayılmazdı. Makarna bölümüne geldiğinde ilham geldi. Kavanoz soslu spagetti.

Çok kolay.

Bir çözüm bulduğu için memnun olan Hailey, neşeyle ikisini de arabaya yükledi.

Sosuyla birlikte salata karışımlarını bulduğunda, adımlarında bir sıçrama oldu. İyi bir önlem olarak, alüminyum sarılı bir somun Fransız ekmeği ekledi. Talimatları okuduğunda, salatayı bir araya getirmek, makarnayı pişirmek, sosu ısıtmak ve ekmeği fırına atmaktan başka bir şey gerekmeyeceğinden emindi.

Akşam yemeği menüsü hazırlandıktan sonra diğer malzemeleri aramaya koyuldu. Temel ihtiyaçlar önce gelirdi. Bu da kahve demekti,

listesindeki en önemli maddeydi. Her bir reyonu gözden geçirmeyi bitirdiğinde, sepeti dolmuştu. Kendisine on gün boyunca yetecek kadar yiyecek almıştı. Çikolatalı şekerlemeler ve kırmızı meyan kökü gibi ekstralar da buna dahildi.

El arabasını kasaya doğru sürerken Hailey, Jay'i bir an olsun görebilmeyi ummaktan kendini alamadı. Birlikte geçirdikleri zaman, hatırlayabildiği en güzel sabah olmuştu. Ve Hailey genellikle sabah insanı değildi.

Hailey kasaya yaklaştığında Thelma başını kaldırıp baktı.

"Bu şehirli kız," diye tüm mağazanın duyabileceği kadar yüksek sesle anons etti. "Jethro'nun o kuduz rakundan kurtulduğunu duydum." Bunu söylerken sanki Hailey ona sorunu anlattığı andan beri gülmeyi bırakmamış gibiydi.

"Bay Rakun binayı terk etti." Hailey yiyeceklerini tezgâha yerleştirmeye devam etti.

"İlk geldiğinizde yüzünüzdeki ifadeden, bir boz ayıyla yolunuzun kesiştiğini düşündüm."

"Portland'da pek orman yaratığı görmüyorum," diye itiraf etti Hailey. "Özellikle de benim dairemin içinde."

"Beni çok güldürdüğünü söylemeliyim."

Hailey, Thelma'nın durumunu bu kadar eğlenceli bulmasına çok sevinmişti.

Thelma, Hailey'nin eşyalarını saymaya devam etti. Tanıdık insanlar mağazaya girdikçe, Thelma selamlarını ve güncellemeleri bağırarak iletliyordu.

"Larry, tavuk yemi siparişi bu sabah geldi. Jethro arkada. Size nerede bulacağınızı gösterecektir."

Larry onu onaylayarak elini kaldırdı ve o yöne doğru ilerledi.

"Merry Noel'de, Laura. Nasılsın? Sam yapıyor bu günlerde?"

"Daha iyi, sorduğun için teşekkürler Thelma."

Kapı kapandı ve yanında iki küçük çocuğuyla genç bir anne onu takip etti. "Shirley Sue, çıkarken kendine bir Noel ağacı al. Evden."

"Çok minnettarım Thelma."

Dükkân sahibi Hailey'nin yiyeceklerini poşetlerken sürekli bir diyalog devam etti. Thelma işini bitirdiğinde Hailey ona ödeme yaptı. "Size bir şey sormamın sakıncası var mı?"

Thelma sırttı. "İstesem de istemesem de soracağınızı tahmin ediyorum, o yüzden devam et."

Thelma haklıydı.

"Parkta çok fazla hareketlilik olduğunu fark ettim. Neler oluyor?"

Thelma başını eğdi ve Hailey'i inceledi. "Bu bir şehir etkinliği, Portland'da düzenlenen Gül Festivali'ne kıyasla büyük bir şey değil. Muhtemelen ilginizi çekmeyecektir. Sadece küçük bir kasaba etkinliği," dedi ve elini umursamaz bir şekilde salladı.

"O kadar emin olma," diye karşı çıktı Hailey.

Çenesini hafifçe kaldırdı. "Tamam, madem sordun, Podunk'ın Kış Festivali."

Hailey, Jay'in annesinin kendisi hakkında neden böyle varsayımlarda bulunduğunu anlamıyordu. "Bana eğlenceli gibi geldi."

Thelma'nın gözleri onaylarcasına parladı. "Buralarda yılın en büyük etkinliği ama senin zaman ayırdığın her şeyin yanında küçük kalır."

Hailey kaşlarını çattı. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Ellie Stockton aradığında bana senden bahsetti."

Hailey, Ellie Stockton'la hiç tanışmamıştı ve bunu da söylemişti.

"Ne dedi?"

Thelma konuşmadan sıkılmış görünüyordu. "Sadece rahatsız edilmek istemediğinizi ve kendi arkadaşlığınızı tercih ettiğinizi anladım. Torunu Katherine'in iyi bir arkadaşı olduğunuzu söyledi."

Bunu göz ardı edemezdi. Bu gezinin tek amacı huzur ve sessizlikti, böylece tatil boyunca müziğine odaklanabilecekti. Thelma'ya, "Benim gibi büyük şehirli bir kız bile arada sırada biraz eğlenmeye hazırdır," dedi.

Thelma başını salladı. "Bildiğim iyi oldu."

"Festival ne zaman?" Hailey sordu. Şehir parkındaki tüm hareketliliğe bakılırsa, yakın bir zamanda olmalı.

"Yarın akşam. Geçit töreniyle başlayacak ve sonra parka geçilecek. Sanırım kalabalığa alışık olmalısınız. Dediğim gibi, bu Podunk'ın yılın en büyük kutlaması. Bölgedeki tüm kasabalardan insanlar bunu tatil geleneklerinin bir parçası haline getiriyor."

"Ben de gelmek isterim."

Thelma gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Teşekkürler," dedi Hailey, Jay'in annesinin kendisi hakkında neden yanlış bir izlenime kapıldığını merak ederek. Katherine ile büyükannesi arasındaki çeviride bir şeyler kaybolmuş olmalıydı.

Market poşetlerini arabasının bagajına yükledikten sonra kaldırımında dolaşmaya başladı. Birkaç işyeri sahibi dükkânlarının önünde koşturuyordu. Her dükkânın önünde, dükkânın özel ürünlerini yansıtan süslerle bezenmiş küçük canlı Noel ağaçları vardı.

Kafenin minyatür pasta süslerinin yanı sıra ağacın dallarından sarkan minik kahve fincanları ve çay kaşıkları vardı. Fırın ise ağacını oklavalar, ölçü kapları, kek süsleri ve un serpiştirilmiş şeker serpintileriyle süsledi.

Güzellik salonunun önündeki, Hailey'nin oldukça zekice bir isim olduğunu düşündüğü Lovely Lather adlı ağaç gülümsemesine neden oldu. Ağacın tepesindeki her zamanki yıldız

Sarı peruk, süs eşyaları ise fön makinesi, kırpma makası ve perma için kullanılan bigudilerdi.

Ön tarafta duran mor saçlı genç bir kadın Hailey'e "Ağacımızı beğendin mi?" diye sordu.

"Bence çok sevimli."

"Güzel, o zaman umarım bize oy verirsiniz."

Ana Cadde'ye bakan Hailey, kaldırımı kaplayan ağaçların neyle ilgili olduğunu fark etti. "Bu bir yarışma mı?"

Genç kadının gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. Gömleğindeki yaka kartından Elizabeth olduğu anlaşıyordu. "Evet ve her dükkân sahibi bunu çok ciddiye alır."

"Ödül ne?"

"Kupa tabii ki. Geçen yıl Herbert Stephens kazanmıştı. Kasabanın avukatı. Ana caddede bir ofisi bile yok." Elizabeth omuz silkti ve elini kalçasına dayadı. "Ağacını parkın önüne yakın bir yere kurdu. Birçoğumuz kendisine oy verenlere indirimli hizmet sunduğuna inanıyoruz, ki bunun kuralların açık bir ihlali olduğunu da eklemeliyim."

Hailey bir avukatın yarışma için nasıl süsleneceğini merak ediyordu. "Ağacında ne vardı?"

"Kâğıt," dedi Elizabeth. "Kar taneleri şeklinde kesilmiş kâğıt şeritleri. Kasabada konuşulanlara göre bunları anaokuluna giden oğlu kesmiş."

Hailey bu küçük kasaba entrikası karşısında gülümsemesini gizledi. "Bu yüzden mi aldattığına inanıyorsun?"

Elizabeth gözlerini devirerek açıkladı. "Ocak ayında üç boşanma ve birkaç dava. Avukatlık ücretlerinde indirim yaparak insanlara rüşvet verdiğini kanıtlamak için daha ne kanıta ihtiyacımız var?" Sanki bu, Avukat Stephens'ın ödülü almak için el altından çalıştığının açık bir göstergesiymiş gibi iki kaşını da kaldırdı. "Yine de kasabadaki hiç kimse onu hile yapmakla suçlamak istemedi."

"Neden olmasın?" Hailey tüm bunları eğlenceli buldu ve gülümsemesini tutmakta zorlandığı gerçeğini gizlemek için elinden geleni yaptı.

"O bir avukat!" Elizabeth sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi konuştu. "Ona iftira atan herkes kendini mahkemede bulacaktı. Kimse bu riski almak istemezdi."

"Şehirdeki her mağaza rekabet halinde mi?" Hailey, her ne kadar aydınlatıcı olsa da konuyu yerel dedikodulardan uzaklaştırmak isteyerek sordu.

"Kesinlikle. Bu kupa elli yılı aşkın bir süredir piyasada. Kim kazanırsa tüm yıl boyunca vitrininde sergiliyor. Bu bir vatandaşlık gururu meselesi."

Hailey, Cantor Mağazası'nın önünde bir ağaç olmadığını fark etti. Cantor'u işaret ederek, "Neden orada değil?" diye sordu.

Kadın yine şaşırmış görünüyordu, sanki bu Hailey'nin zaten bilmesi gereken bir şeymiş gibi. "Çünkü kasabanın belediye başkanı olarak Thelma kazananı açıklayan kişi. Dükkânına ödül verirse iyi görünmez, ki kasabadaki en büyük dükkânın sahibi olduğu düşünülürse muhtemelen kazanacaktır."

Bu ilginç bir haberdi. Thelma Podunk'a hükmetti.

"Yarınki etkinliğe katılmayı planlıyorsunuz, değil mi?" "Katılmayı umuyordum."

"Harika, o zaman senin oyuna güvenebiliriz."

"Yapabilirsin," diye güvence verdi Hailey ona. Kuaför salonunun birincilik ödülünü almaya hevesli olduğu açıldı ve Hailey de onların ağacını gördüğü ağaçlar arasında en zekice ve büyüleyici bulmuştu.

Elizabeth öğle yemeği molasını bitirdi ve içeri girdi. Elizabeth gittikten sonra, Hailey

parka ulaşana kadar sokakta ilerledi. Satıcıların arasından geçerken, çardağın etrafına ışıklar yerleştirmekle meşgul bir grup genci fark etti.

Hailey birkaç dakika boyunca onları izledi. Konuşmalardan bunun yerel bir izci birliği olduğunu anladı. Bir izci kız olarak kurabiye satmaktan keyif almıştı. Eğlenceliydi. Annesi, birkaç başka anneyle birlikte Albertson's marketinin önünde bir kart masası kurmuş ve müşterilerin yönlendirilmesine yardımcı olmuştu. Ailelerinin de yardımıyla, birliği kotalarını doldurmakta hiç başarısız olmamıştı.

Güzel zamanlar, güzel anılar. Hailey daha on yaşındayken bile kafasının içinde aktif olarak şarkılar yazıyordu. Bunca yıl sonra, yazdığı ilk eserlerinden biri olan aptalca bir şarkıyı hala hatırlıyordu.

Nefis kurabiyeler
Kız izcilerin sattığı türden
Kızarmış hindistan cevizi, ince nane şekeri,
karamel ve çikolata
Herkesin sevdiği
ikramlar Şimdilik
güle güle

Aptalca. Amatörceydi ama o şarkıyla ne kadar gurur duymuştu.

Kimseyi rahatsız etmek istemeyen Hailey, hareketlilik içinde olan parktan ayrıldı ve arabasını park ettiği yere doğru yürüdü. Tam ayrılmak üzereydi ki, Thelma'nın Larry dediğini hatırladığı başka bir adamla konuşan Jay'i gördü.

Jay aynı anda Hailey'i fark etti ve el salladı.

Kadın da el salladı ve adam diğer adamla konuşmasını kesip ona yaklaştığında hoş bir sürprizle karşılaştı. "Selam," dedi gülümseyerek.

"Hey."

"Annem uğradığını söyledi."

"Evet, birkaç zımbaya çok ihtiyacım vardı. Umarım spagetti seviyorsundur."

"En sevdiklerimden biri."

Sosun bir kavanozdan geleceğinden ve salatanın hazır paketlenmiş olduğundan bahsetmedi. Yemeğin en sevdiği aile tarifinden ev yapımı olduğu konusunda onu hayal kırıklığına uğratmaya gerek yoktu. "Gelirken gitarını da getirmeyi unutma."

"Onu almadan gitmeyi düşünmezdim," diye güvence verdi. "Sonra görüşürüz."

"Sonra," diye yineledi.

Hailey kulübeye geri dönerken gülümsemesi o kadar büyüktü ki çenesi ağrıyordu. Tatilini yalnız geçirmeye karar verdiğinde ne beklediğinden emin değildi. Jay'le tanışmak büyük bir bonustu. Uzakta geçirdiği bu zaman hayal ettiğinden çok daha iyi geçmişti.

Jay'le tanışması, içgüdüsel olarak başından beri bildiği şeyi doğrulamıştı. Zach'in söylediği hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi, annesi onları yeniden bir arada görmeyi ne kadar arzulasa da. Hailey hayatına devam etmişti ve geri dönüp kaldıkları yerden devam etmek düşünmeye değmezdi. Onlar için artık çok geçti. O daha iyisini hak ediyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hailey, Jay'e yemek pişireceği için gergin olduğundan, Noel şarkısı üzerinde çalışmak yerine mutfakta vakit geçiriyordu. Şehirdeyken, onu kontrol etmek için Google'a giriş yaptı. Öğrendikleri onu daha da germiştir. Jay tanınmış bir grubun baş gitaristiydi. Yıllardır müziklerini dinliyordu. Grup dağıldığında büyük bir haber olmuştu. Makalede davalardan bahsediliyordu. Solist Alex, kendi başarılı solo kariyerine başlamıştı. Adı geçen diğer tek isim Jay'di ve o da müzik yapımcılığına yönelmişti. Hailey ne yaptığını bildiğinden hem etkilenmiş hem de gözünü korkutmuştu. Daha önceki konuşmalarından Jay'in geçmişi geride bırakmayı tercih ettiği anlaşıyordu. Başarısını küçümsemiştir. Jay'in ona gösterdiği ilgi ve teşvik karşısında şaşkına dönmüştü. Aynı zamanda minnettardı da. Jay'in çalışmak için şehre gelmediğini kendine hatırlatmak zorundaydı. Noel'i kutlamak için Podunk'taydı. Eğer şarkılarını dikkate değer bulsaydı, bunu söylerdi. Hailey'nin onu kendi amaçları için kullanmaya hiç niyeti yoktu.

Jay gelmeden önce bile masa hazırlanmıştı. Makarna suyu kaynıyor ve sos ocakta pişiyordu. Salata çoktan hazırlanmıştı ve

buzdolabının en üst rafına yerleştirdi. Tek korkusu spagetti eriştelerinin fazla pişmesi idi ve zamanı yakından takip etmeye kararlıydı. Hailey'nin yapabileceğinin en iyisi buydu ve yeterince iyi olması için dua etti.

Kamyonetinin kapısının kapandığını duyduğunda, nefes aldı ve bu akşamın mükemmel olmasını istiyormuşçasına avuçlarını zımpara kâğıdı rendeler gibi gergin bir şekilde birbirine sürttü.

Jay kapıyı çaldı ve kadın onu içeri aldı.

"şarap getirdim," dedi her iki elinde birer şişe kaldırarak. "Kırmızı mı yoksa beyaz mı tercih ettiğini bilmiyordum, o yüzden ikisini de getirdim."

"İkisi de benim için sorun değıl," diye güvence verdi.

şarabı mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve gitarını almak için kamyonetine döndü. Geri döndüğünde gitarı resimli pencerenin yanındaki duvara dayadı ve Hailey'e mutfakta eşlik etti.

"Bir şeyler güzel kokuyor," dedi havayı beğeniyle koklayarak.

"Bu akşam yemeğı ve daha önce de söylediğim gibi, fazla bir şey beklemeyin." Bu yemek konusunda ne kadar gergin olduğunu gizlemek için elinden geleni yaptı. "Pek iyi bir aşçı değılimdir."

"Sorun değıl. Seçici bir yiyici değılimdir. Anneme sor."

Onun güven verici sözleri sinirlerinin yatışmasına yardımcı oldu. "Her şey hazır. Makarna pişerken ekmeğı fırında ısıtacağım ve sonra yiyebiliriz."

"Sen bunu yaparken ben de şarabı açayım," diye teklif etti Jay. "Kırmızı iyi mi?"

"Bu mükemmel." Adamın bir řiře Carmenère getirdiğini fark etti. Bu çeşidi daha önce duymamıştı ve öyle de söyledi.

Jay şişeyi incelemesi için ona uzattı. "Carmenère, Bordeaux'nun orijinal altı çeşidinden biriydi. Yeni Dünya'da ekildi, ancak Bordo şarabı ile karıştırıldı.

Carmenère üzümünün Şili'de tanındığı 1994 yılına kadar merlot üzümüydü."

Hailey hikâyeyi büyüleyici buldu. "Sadece arkasındaki tarihi duymak bile onu şimdiden favori yapıyor."

Jay bir tirbuşon bulana kadar çekmeceleri karıştırdı, sonra da deneyimli bir şarap kâhyasıymış gibi şişeyi manipüle etti.

Jay kadehleri doldururken, Hailey salatayı masanın ortasına koydu. Çok geçmeden telefonundaki zamanlayıcı makarnanın piştiğini gösterecek şekilde çaldı. Makarnayı süzdü, ekmeği dilimledi ve her ikisini de masaya getirdi. Jay de ona katıldı ve çok geçmeden şarabın, yemeğin tadını çıkarıyor ve sanki ömür boyu arkadaşmışlar gibi konuşuyorlardı.

Hailey, kadın ya da erkek, bu kadar kısa bir tanışıklığın ardından yanında bu kadar rahat hissettiği biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Şarap Jay'in iddia ettiği gibi zengin ve orta gövdeliydi; yemeklerini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Yemek ilerledikçe Hailey, Jay'in konuşmayı sık sık kendisinden uzaklaştırdığını fark etti, bu da iş konuşmak istemediğinin bir başka göstergesiydi. Sanki daha önce söylediği kadar çok şey söylediğine pişman olmuş gibiydi. Jay, Hailey hakkında bir şeyler öğrenmekle, özellikle de müzik sevgisi ve kendi müziğini yaratma konusuyla çok daha ilgili görünüyordu.

Zach'ten bu yana yaşadığı flört deneyimlerine bakılırsa, Hailey bunu hoş bir değişiklik olarak görüyordu. Bu noktaya kadar tanıştığı erkekler büyük hayal kırıklıkları olmuştu. Erkek arkadaşları, hayatlarının her ayrıntısını bilmesini gerekli buluyor gibiydi. Sanki buluşmaları bir randevudan çok bir iş görüşmesi gibiydi. Çoğu iş dünyasındaki başarılarından, çeşitli başarılarından ve atletizmlerinden övgüyle bahsediyordu. Hailey'nin şanslı olduğunu düşünüyor gibiydiler.

Onlarla tanışmak ve tek bir akşamdan sonra ayaklarına kapanmak.

Gecenin sonunda, Hailey içlerinden herhangi birinin adını hatırladığından şüpheliydi, çünkü tüm konuşma onlar üzerine odaklanmıştı. İkinci bir randevuyu reddettiğinde çoğu şok olmuştu.

Yemeklerini bitirdikten sonra Jay bulaşıkları mutfığa taşıdı ve temizlik için birlikte çalıştılar. Hailey onun bulaşık yıkamasını beklemiyordu. Bu adam gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

İşleri bittiğinde, ikinci bir kadeh şarapla birlikte ateşin önünde yan yana oturdular. Hailey kendini sıcak ve rahatlamış hissetti.

"Yemek çok lezzetliydi," diye yorum yaptı Jay. "Beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

Spagetti iyi sonuç vermişti ve Hailey memnundu. "Bu gece konuşmanın çoğunu ben yaptım. Bana kendinden bahset. Müzisyen olmanın en çok nesini seviyorsun?"

Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Son birkaç yıldır daha çok neyi sevmediğimle ilgili. İlk başta her şey heyecan vericiydi, kendimize bir isim yapmak için çok çalıştık, berbat barlarda çaldık. Canlı performans sergilemek her zaman en iyi kısmıydı, ancak bu bile sonunda bir eziyet gibi hissettirmeye başladı. Ama o hayat geride kaldı ve ben buna minnettarım. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde yaratıcılığımın öldüğünü fark ettim ve Cantor Music'i kurmamın ana nedeni de bu oldu. Kendi yatağında uyuyabiliyor ve düzenli yemek yiyebiliyorum. Şu anda yaptığım işin en güzel yanı yetenek bulmak ve onu geliştirmek. Bu kesinlikle bir zaman ve para yatırımı, ancak şu ana kadar gerçekten tatmin edici; bu fırsat için minnettarım."

Hailey bunu anlayabiliyordu. O içtenlikle sevdi Lisedeki gençlerle birlikte çalışarak onları müzisyen olarak gelişmeye teşvik etmek için çok zaman harcadı. Bazıları

Bazıları sözlerini ciddiye aldı, bazıları ise almadı. Cesaretini kıranlar, bunun kolay bir ders olacağını düşünen ve herhangi bir müzik eğitimi için gerçek bir istek duymadan kredi için katılan öğrencilerdi.

"Yapımcılık benim için yepyeni bir alan. Tabiri caizse ayaklarımın yere basması biraz zaman alacak." Gitarına uzandı ve sohbeti başka konulara taşımaya hevesliymiş gibi birkaç akor tıngırdattı.

"Daha önce üniversiteden bahsetmiştin," dedi Hailey, konuyu tamamen kapatmak istemeyerek. "Hangi bölümden mezun oldun?" "Çok için benim ebeveynler' Hayal kırıklığı, I yapmadı mezun oldum." Jay bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Babam annemden daha çok hayal kırıklığına uğradı."

"Umarım bu uzun sürmemiştir."

"Öyle olmadı. Babam sonunda yola geldi ve hatta beni cesaretlendirdi. Peki ya senin ailen?"

Bir kez daha, adamın konuşmayı nasıl kendisine çevirdiğini fark etti. "Annem şarkı uydurmamın büyüleyici olduğunu düşünürdü. Müzik kariyeri söz konusu olduğunda, ikisi de şüpheciydi ve üniversiteye gidersem eğitim alanında uzmanlaşmam konusunda ısrar ettiler. Bunun yerine, müzik teorisi alanında da eğitim aldım. Sonuçta haklı oldukları ortaya çıktı. Kendimi geçindirmek için bir araca ihtiyacım vardı."

"Sende gereken her şey var Hailey ve ben yeteneği duyduğumda anlarım."

Daha önce de söylemiş olmasına rağmen, sözleri sıfırın altındaki soğukta dışarıda kaldıktan sonra sıcak bir banyo gibi hissettirdi. "Bunu senden duymak çok anlamlı."

"Yetenekten bahsetmişken, bu öğleden sonra şarkın üzerinde çalıştın mı?"

"Sadece biraz." Daha fazlasını yapmak istemişti ama şehirden döndükten sonra zamanının çoğunu

akşam yemeği ve Jay hakkında öğrendiği her şey hakkında endişeleniyordu.

"Duyalım
bakalım." "Emin
misin?"

"Öyle olmasaydım sormazdım."

Hailey ayağa kalktı, gitarını aldı ve çalmaya başladı. Şaraptan mı yoksa Jay'le birlikte olmaktan mı bilinmez, yarım yamalak yazdığı dizeler aklına geldi. Notaları çalmaya devam etti ve çaldıkça müzik ona gelmeye devam etti.

Mutlu Noeller Çok mutlu
Noeller
Bu yıl çok mutlu bir
Noel!
Kızak çanları çalıyor ve
çocuklar şarkı söylüyor bu yıl çok mutlu bir Noel
geçirin!
Anneler, babalar, kızlar ve erkekler
kilise korolarında Noel Bayramı'nı kutlayan
şarkılar söylerken
İsa Mesih doğdu!
İsa Mesih doğdu!

Mutlu Noeller Çok mutlu
Noeller
Bu yıl çok mutlu bir
Noel!

Bir bulutun gölgesi geldi Noel
hüznünü söyledi
Melek kulağıma fısıldadı

İşte size bir mucize!
Mutlu Noeller Çok mutlu
Noeller

Bu yıl çok mutlu bir
Noel!

Bitirdiğinde başını kaldırdığında Jay'in kanepenin kenarında oturduğunu ve onu dikkatle incelediğini gördü. Gitarını bir kenara bıraktı ve tekrar oturdu.

"Hailey, vay canına, bu harikaydı. Olağanüstü." Zevkle parlıyordu. "Teşekkür ederim."

"Bunu öylesine söylemiyorum; samimiyim. Noel şarkınız duyduğum her şey kadar iyi. Doğru şarkıcı ve pazarlama ile bir klasik haline gelebilir."

Hailey ne diyeceğini bilemiyordu. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, ağlayacak gibi hissediyordu. Onunla sözleşme imzalamak isteyeceğini söylüyor gibiydi. Bu kesinlikle bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu. Gözlerinde yaşlar birikti ve kendini utandırmak istemediği için birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Fark etmiş olmalı, çünkü usulca onun adını söyledi: "Hailey?"

"Üzgünüm, sadece şarkı yazma becerilerimin bir profesyonel tarafından onaylanmasına alışık değilim. Piyano öğretmenim beni çok cesaretlendirdi, arkadaşlarım da yetenekli olduğumu iddia etti ama bu ilk kez oluyor, hem de ilk kez..." Durakladı, çünkü sesi duygusallıktan çatlamaya başlamıştı. "Bağışlayın beni, genelde ağlayan biri değilimdir." Yanaklarındaki nemi sildi ve sonra bir bahaneye ihtiyacı olduğunu hissettiği için elini şarap kadehine doğru salladı. "Muhtemelen şaraptandır."

"Şarabın içinde gerçek vardır diye bir söz vardır," dedi Jay. "Ve gerçek şu ki, siz doğuştan yetenekli bir şarkı yazarısınız."

Çıtlatarak gülümsedi. "Müziği kendiniz yazıyorsunuz, değil mi?"

Başını salladı. "Biliyorum ve grubumuzun yıllar boyunca çaldığı şarkıların çoğu bana aitti."

"Bana bir tane al," diye sordu, onun yarattıklarından birini duymaya hevesliydi.

Jay gitarına uzandı. "Bunu gruptan ayrıldıktan sonra yazdım. Sanırım buna bir veda parçası diyebilirsiniz." Başını eğdi ve şarkı söyledi.

Bazen
Fotoğraflar özölüyor
Ama seni hep hatırlayacağım
Aniden bir melodi
Seni akla getiriyor
Tüm yıllar ve zaman için minnettarım
Müzik ve kilometrelerce yol Sık sık
birbirimizin yükünü taşıdık
Ne olabilirdi diye düşünmeden edemiyorum
Ve yine de veda etme zamanının geldiğini
biliyorum Git ve başar
Ben olmadan ihtiyacın
olan her şeye sahipsin

Sözler ve müzik sisli bir bulut gibi etrafında dönerken Hailey'nin gözleri kapandı. Jay şarkıyı arkadaşlarına, kardeşlerine bir övgü ve veda olarak yazdığını söylese de, daha çok bir aşk şarkısı, bir ayrılık, minnettarlık ve sevgiyle dolup taşan bir kalp gibi hissettirdi.

Bitirdiğinde, Hailey bir kez daha kendini suskun buldu. Şarkısı onu alıp götürmüştü. Büyüleyiciydi.

Durakladı ve gitarı bir kenara bıraktı. "Dahası da var ama ana fikri anladınız.

Jay, "Kariyerimi farklı bir yöne taşıma kararı şimdiye kadar verdiğim en zor kararlardan biriydi," dedi. "Hiçbir şeyin grubu tekrar bir araya getiremeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Eğer müzik alanında bir kariyerim olacaksa, bunu kendim oluşturmam gerekiyordu.

bir yapımcı olarak kendi başıma. Yeni yetenekler arıyorum, seninki gibi yetenekler, Hailey. Yetenekli besteci ve icracıları bulmak altın aramak gibi bir şey. Yeni yetişen bu sanatçıları teşvik edebilmek ve destekleyebilmek bana gurur veriyor."

Onun sözleri kendine olan güvenini arttırmak için uzun bir yol kat etti. Bu yeni yetişen sanatçıları desteklediğini söylediğinde ne demek istediğinden tam olarak emin değildi ve daha sonra ona daha fazlasını sormayı umuyordu.

"Şarkın çok güzel," dedi ve bunu kastetti. "Şarkı söylerken kalbini hissettim." Sanki ona şarkı söylüyor, kendi kalbine ulaşıyordu.

Jay, "Bu, onu yazarken yaşadığım duygular" diye açıkladı. "Bu benim yıllar içinde öğrendiğim bir şey, bu işte ilerledikçe sizin de keşfedeceğiniz bir şey."

"Ne?" diye sordu, onun ne demek istediğini merak ediyordu.

"Duyguların gücü. Şarkıyı yazarken ne hissediyorsanız, bir şekilde mistik bir şekilde dinleyiciye aktarılır. Noel şarkınızı özel kılan da bu," diye devam etti. "Her notada neşenizi hissedebiliyorum. Müzik bestelemek sizin tutkunuz ve bunu gösteriyor."

"Bunu sizin şarkınızda da aynı şekilde yaşadım. Grubun dağılmasından duyduğunuz üzüntü ve diğerlerine ilerleme yolunda başarılar dilemeniz çok güzel bir şekilde ortaya çıktı. Bu bir aşk şarkısı, senden grup arkadaşlarına. Ancak romantik bir ilişki için de daha geniş bir yoruma sahip olabilir, bu da ona daha da fazla etki katıyor. Bunu kaydetmelisiniz." Eğer başkaları da onun yaşadıklarının yarısını bile yaşasaydı, bu şarkı bir hit olurdu.

"Belki bir gün. Mesele şu ki, bunu kendim için yazdım. Bunu duyacak tek kişi sensin. Şimdilik, bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Büyük onur duydum," dedi ona ve gerçekten de öyleydi.

"Birlikte çalalım mı?" Jay parmaklarını akorların üzerinde gezdirerek önerdi.

Hailey tekrar gitarına uzandı ve ona katıldı.

Sonraki birkaç saat boyunca birlikte çaldılar. Jay ondan bestelediği diğer şarkıları da söylemesini istedi ve her birini onaylayarak başını salladı. Oradan güncel favorilere geçtiler, bir hit şarkı diğerine yol açtı. Bazılarını sesleri birbirine çok güzel karışarak söylediler, bazılarında ise sadece çaldılar. Arada bir durup sözleri ve besteciyi tartışıyorlardı.

Hailey zamanın nasıl geçtiğini anlamadı, saatler su gibi akıp geçti ve mutfaktaki saate göz attığında saatin neredeyse sabahın biri olduğunu görünce şaşkına döndü.

Jay de şaşırmış görünüyordu. "Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum," dedi koltuktan kalkarken.

"Ben de öyle." Akşamın bitmesini istemiyordu ama sabah annesi için çalışması gerektiğini biliyordu.

Paltosuna uzandı ve onun gidişini görmek için en az onun kadar isteksiz görünüyordu. "Yemek için teşekkür ederim. Harika zaman geçirdim, uzun zamandır hatırladığım en iyi zamanlardan biriydi."

Hailey ona teşekkür etmesi gereken kişinin kendisi olduğunu hissetti. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Kapıya doğru ilerledi ve ona dönmeden önce duraksadı. "Yarın akşam kasabada bir Kış Festivali var. Benimle gelmek ister misin?"

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Çok isterim." Tek başına gitmeye niyetliydi ama Jay'le birlikte olursa çok daha fazla keyif alacaktı.

"İşe yararsa altı gibi gelip seni alırım." "Olur."

"Biz gitmeden önce yemek yeme," dedi. Sonra ona kocaman bir gülümseme verdi, bir kez başını salladı ve kapıya doğru yürüdü.

Tereddüt etti ve sonra öne doğru eğilip onu öptü. Bu hareket onu şaşırttı ve karşılık veremedi adam teması kesip kamyonetine yöneldi.

Hailey uzun bir süre parmaklarını dudaklarına bastırarak durdu ve az önce olanları düşündü.

Jay ayrıldıktan sonra en ufak bir uyku hali hissetmedi. Tek düşünebildiği ne kadar harika bir akşam geçirdikleri ve Jay'le gitarlarını çalarken kendini ne kadar canlı hissettiği idi.

Podunk Kış Festivali yeterince erken gelemedi.

ONUNCU BÖLÜM

Jay onu almaya gelmeden kırk dakika önce Hailey giyinmiş ve Podunk Kış Festivali için hazırdı. Oturma odasının penceresinde durdu ve Jay'in kamyonetinin farlarının kulübeye doğru ilerleyişini izledi. Etkinliğe katılacağı için heyecanlıydı ama Jay'le vakit geçireceği için daha da istekliydi. Jay'in öpücüğünü düşünmeden edemiyordu; onun açısından düşüncesizce, Jay açısından ise şaşırtıcı olduğuna ikna olmuştu. Yine de doğru hissettirmişti. Birlikte müzik yaparak keyifli bir akşam geçirmişlerdi. Yıllar boyunca yazdığı şarkıları övmesi ona çok ihtiyaç duyduğu güveni vermişti. Onun arkadaşlığı ve cesaretlendirmesi bir araya gelince kendini bir bulutun üzerinde yürüyormuş gibi hissetmişti.

O geldiğinde, Jay motoru çalışır durumda bıraktı ve merdivenlerden ön kapıya doğru fırladı. Hailey başka tarafa bakamadı. Bu, hatırlayabildiğinden daha uzun süredir bir erkeğe karşı yaşadığı en güçlü çekimdi. Onu kendine doğru çekiyordu. O sabah yavaş yavaş sıcak bir hisle uyandı, yakında tekrar onunla birlikte olacağını biliyordu.

"Biraz yerel eğlenceye hazır mısın?" Jay onu karşılamak için kapıyı açtığında sordu.

"Emin olabilirsin." Hailey ilk dişini kaybettiğinden ve diş perisinden bir dolar aldığından beri hiç bu kadar heyecanlanmamıştı. Aklına gelmişken, bu konuda bir de şarkı bestelemiş ve arkadaşlarına söylemişti. Şarkının melodisini ve sözlerini çoktan unutmuştu. Sınıf arkadaşları onu alkışladığında hissettiği sevinçle birlikte anısı da aklından çıkmamıştı. En iyi arkadaşlarından biri olan Clarise, Hailey'nin bir gün ünlü bir şarkı yazarı olacağını iddia ediyordu. Bir anda uydurduğu o aptalca şarkı, onu dünyada en çok yapmak istediği şeyin müzik bestelemek olduğuna ikna etmişti.

On beş dakikadan kısa bir süre sonra Podunk'a vardıklarında, şehir gece gökyüzünü aydınlatan çok renkli ışıklarla parılıyordu. Ana cadde trafiğe kapatılmıştı ve arabalar boş buldukları her yere park etmişlerdi.

Bölgeyi hızlıca tarayan Hailey, Jay'in kamyonetini park edebileceği tek bir yer bile bulamadı. Gözün görebildiği her yer çoktan kapılmıştı.

Aklından geçenleri okumuş olmalı ki, "Annem dükkânın arkasında benim için bir alan ayırmış" dedi.

"İyi düşünmüşsün." Kasaba hareketliydi, kalabalık caddeleri doldurmuştu ve havada sanki harika bir şey olacakmış gibi bir elektrik vardı. Her yerde heyecan uğulduyordu.

Hailey sırt çantasını yanında getirmişti ve Jay kamyonu bırakabileceği yere gitmeden önce birkaç fotoğraf çekmek için telefonunu çıkardı. Kulübede telefon çekmediği için açık olmasının bir anlamı yoktu. Telefonu sadece şehre son gelişinde Jay'i aramak için kullanmıştı.

Kamyoneti mağazanın arkasındaki ara sokakta bıraktıktan sonra Jay onu elinden tutup binanın etrafına götürdü. Sokağın iki yanında kalabalıklar sıralanmıştı. Çocuklar koşuşturuyordu.

ve kaldırımdan aşağı inerek, geçit töreninin başlaması için önlerine bakmak üzere ikiye eğildiler, beklentileri bulaşıcıydı. Hailey, stilist Elizabeth'in geçit töreninin şenliklerin kalbine doğru ilerleyeceğinden bahsettiğini hatırladı.

Jay onu Cantor Mağazası'nın önüne doğru yönlendirirken, "Annem bize bir yer ayırdı," dedi. Söz verdiği gibi, Thelma kaldırım kenarındaki katlanır sandalyeye oturmuş, yanında da iki turuncu külah duruyordu.

Hailey ve Jay ona katıldığında başını kaldırıp baktı. "Tam zamanında geldiniz."

Daha konuşur konuşmaz, ellerinde Podunk Kış Festivali'ni duyuran bir pankart taşıyan bir grup izci önden gitti. Kalabalık tezahürat yaparken Hailey bir fotoğraf çekti. Birkaç anne fotoğraf çekmek için sokağa çıktı.

İzcilerin arkasında, kışlık montlarının altından pembe tütüler fışkıran altı ve yedi yaşlarında bir grup çocuk vardı. Her biri saçlarını at kuyruğu yapmış ve sırtlarından aşağıya sıcak pembe bir kurdele sarkıtmışlardı.

Sekiz büyük kız da arkadan geliyor, cadde boyunca dans ederek topluluğu eğlendiriyordu. Hailey tekrar telefonuna uzandı ve bir fotoğraf daha çekti. Bu geçit töreni, Portland'da profesyonelce düzenlenmiş olanlardan çok farklı olarak, ev sıcaklığında ve topluluk gururuyla doluydu.

"Bakın!" Thelma ayağa kalkıp çılgınca alkışlarken neredeyse katlanır sandalyesini devirecekti. İki parmağını ağzına götürdü ve Hailey'nin dişlerini takırdatacak kadar yüksek bir ıslık çaldı. "İşte Sally," dedi, sokağın karşı tarafındaki kızı işaret ederek.

"Kız kardeşimin kızı," diye açıkladı Jay. Kolunu Hailey'nin omuzlarına dolamıştı. Hailey ona doğru eğildi, neşeli ruhun ve daha da önemlisi Jay'e yakın olmanın tadını çıkarıyordu. Bu his onu bir ev şöminesinin sıcaklığı gibi sarmıştı.

Ardından birkaç yüklü kereste kamyonu geçti ve camlardan dışarı şeker fırlattı. Çocuklar şekerleri almak için çırpındı, yumruklarını sıktı, ödülle doldu.

Bir sonraki kamyon görüldüğünde Hailey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüksek sesle gülmek için elini ağzına götürerek, "Bu da ne?" diye sordu. Bu tuhaf manzara karşısında kıkırdamamak için kendini zor tuttu. Görünüşe göre bir foseptik pompa kamyonuydu. Bunu bu kadar sıra dışı yapan şey, üzerinde Noel Baba'nın tüm ihtişamıyla oturduğu ve çocuklara şeker attığı klozet kapağıydı.

"Tam da görüldüğü gibi," dedi Thelma. "Septik tanklarımızla ilgilenmek için kasabada sadece bir şirketimiz var. Yaşlı Steve'in iyi bir mizah anlayışı var."

"Öyle görünüyor," diye onayladı Hailey.

Lise futbol takımı, tezahürat ekibinin önderliğinde onları takip etti. Memleketlerinin kahramanları olan oyuncular, futbol toplarını birbirlerine fırlatarak caddede ilerlerken coşkulu kalabalığa el salladı. Seyirciler onaylayarak kükredi.

"Bastır Raptors," diye bağırdı Jay.

Fotoğraf çektiğini fark etmiş olmalı. "Çok güzel, değil mi? Bu etkinlik için bu kadar çok insanın gelmesi çılgınca. Dört Temmuz kutlamaları dışında kasabada gerçekleşen en büyük şey bu. O zaman bile Noel'deki kadar kalabalık olmuyor."

Yerel lisenin mezuniyet töreni ekibi üstü açık arabalarla geçip çocuklara el salladı ve şeker dağıttı.

Atlar ve biniciler arkadan geliyordu. Yeleleri örülmüştü ve biniciler mücevherli kot ceketler giyiyordu.

"Bu yerel 4-H grubu," diye açıkladı Jay'in annesi.

"İnanılmazlar."

"Evet," diye onayladı Thelma.

"Enerjiyi hissedebiliyorum" diyen Hailey, palyaço kostümleri giymiş bir grup gönüllü el arabası, kürek ve süpürgeyle atların arkasından giderken güldü.

Geçit töreninin sonunda Jay, Hailey'nin elini tuttu ve ona şehir parkına kadar eşlik etti. Alan, ışıklar ve yaprak dökmeyen yeşilliklerle bir kış harikalar diyarına dönüştürülmüştü. Çardakta bir grup toplanmış, Noel müziği çalıyordu. Parkın çevresine birkaç stant kurulmuştu.

Jay, "Sırada ağaç ışıklandırma töreni var," dedi ve onu toplanan izleyicilere doğru yönlendirdi. Sekoya ağacının boyu yirmi metreyi bulmuş olmalıydı. Kalabalık ondan geriye doğru saymaya başladığında Jay'in annesi elektrik kablolarının iki ucuyla çardağın hemen içindeydi.

On

Dokuz

Hailey Jay'e doğru eğildi ve "Bu onuru annen mi alacak?" diye sordu.

"O kasabanın belediye başkanı."

Dört

Üç

Hailey, birinin Thelma'nın belediye başkanı olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordu; unutmuş olmalıydı. Noel ağacı parıldayan ışıklarla canlanıp tüm alanı aydınlatırken bir anda coşkulu bir tezahürat yükseldi. Bu haykırışı yüksek sesli bir alkış patlaması izledi.

"Hadi," dedi Jay, "içecek sıcak bir şeyler alalım."

Hava sıcaklığı sıfırın altındaydı. Kendini heyecana kaptıran Hailey soğğun farkına bile varmamıştı.

"Sıcak bir şeyler kulağa harika geliyor."

Arazinin batı ucuna doğru yürürlerken Jay yine onun elini tuttu.

Hailey verdiği sözü hatırladı. "Unutmadan, en iyi süslenmiş Noel ağacı için oyumu vermem gerekiyor." Elizabeth'le Lovely Lather'da nasıl tanıştığını ve oy sözü verdiğini anlattı. "Görünüşe göre kasabada geçen yıl hile yaptığina inandığı bir avukatla sıkı bir rekabet var." Hailey konuşmalarını eğlenceli bulmuştu. Küçük kasaba siyaseti, diye tahmin etti.

"Ah evet, Herbert Stephens hakkındaki her şeyi annemden duydum," dedi Jay. Eğlencesini zapt etmekte zorlanıyor gibiydi. "Yılın skandalıydı. Görevdeki belediye başkanı olarak annem şikayet bombardımanına tutulmuştu. Belediye meclisi kargaşa içindeydi. Elleri kesinlikle çok doluydu. Sonunda, hiçbir işletmenin iki yıl üst üste kazanamayacağına dair bir karar aldı ve böylece avukatı bu Noel'e katılmaktan diskalifiye etti. Ona göre, gelecek yıl belediye başkanı olmayacaktı. Konuyla ilgilenme işini yerine geçecek kişiye bırakacaktı."

"Ya yeniden seçilirse?" Hailey sordu.

"Annemi tanırım, bu işi çözecektir."

Hailey bundan bir an bile şüphe etmedi. Jay sıcak çikolata satan stantta kuyrukta beklerken, o da Lovely Lather salonundaki peruklu Noel ağacı için oyunu kullanmak üzere insan kalabalığının arasından ilerledi.

Jay, iki büyük kâğıt bardakta dumanı tüten kakao taşıyarak onunla buluştu. Hailey bir tane aldı ve tatlı içecekten aldığı ilk yudumun tadını çıkardı. İçini hemen ısıtmıştı.

"Kavrulmuş kestaneyi denemeye var mısınız?" diye sordu. "Yani gerçekten böyle bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kendin öğren." Bir başka uzun kuyruğa doğru ilerlediler. Kavrulmuş kestaneler popüler bir ürün gibi görünüyordu.

Önlerinde beş ya da altı yaşlarında, ikisi de erkek olan iki çocukla bir aile duruyordu. İkisi de ikiz gibi görünüyordu. "Anne, anne. Noel Baba'yı ziyaret etmek istiyorum."

"Geleceğiz, söz veriyorum," diye güvence verdi annesi. "O gelir gelmez."

"Ne zaman gelecek?" Genç çocuk hevesle bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

"Sabırlı ol, Jaxon. Noel Baba'nın şarkı festivalinden sonra geleceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Aile siparişlerini aldıktan sonra Jay şu açıklamayı yaptı: "Annem ve babam yıllarca festivale katılan on yaşından küçük çocukların her biri için Noel hediyeleri paketledi. Babam öldüğü için bu geleneği annem sürdürüyor. Sanırım o öldükten sonra bayrağı kız kardeşim Ruth devralacak."

Hailey, Jay'in ailesinin cömertliği karşısında hayrete düşmüştü. "Bunu her yıl mı yapıyorlar?"

"Her yıl," diye karşılık verdi, "kendimi bildim bileli."

Hailey, Thelma ile ilk tanıştığında ne düşüneceğinden emin değildi. Thelma göz korkutucu görünüyordu ve Hailey'nin ilk fırsatta Portland'a geri döneceğini ima etmişti. Elbette, Hailey doğma büyüme bir şehir kızıydı ama pes edecek biri değildi. Thelma'yı tanıdıkça ve onun hakkında daha fazla şey duydukça Jay'in annesinin sıcak ve cömert bir kalbi olduğunu fark etti.

Kavrulmuş kestaneler gerçekten de gerçektir. Jay ve Hailey küçük bir torbayı paylaştılar. Kestaneler hâlâ sıcak olduğu için ilkini, dış kabuğunu soyabilecek kadar soğuyana kadar ellerinin arasında zıplattı. Ağzına attığında şaşırtıcı derecede lezzetli olduğunu gördü.

"Kim bilebilirdi ki?" dedi Hailey, parmak uçlarındaki tuzu yalayarak. Kendine ikinci bir tane, sonra da üçüncü bir tane aldı,

Parkta dolaşırken Noel'in manzaralarını ve kokularını içlerine çektiler.

Başka bir standta bir kutu su ısıtıcısı mısırını paylaştılar ve bir diğerinden Jay ona önünde festivalin adı ve yılı yazan bir tişört satın aldı.

"Bu çok eğlenceli," dedi Hailey ve bunda ciddiye. Yıllar boyunca bu küçük Podunk kutlamasından çok daha üstün olan sayısız Noel etkinliğine katılmıştı. Yine de bu duygu, bu atmosfer tamamen farklıydı. Bu küçük kasaba Amerika'sının en iyi haliydi. Komşu komşuyu selamlıyor, arkadaşlar birbirlerine iyi dileklerini iletiyor, Portland'da eksik olan bir tür masumiyet yaşıyordu. Ortam Hailey'nin daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu duyguyu sarıp sarmalayabilseydi, sarardı, çünkü bu duyguyu uzun bir süre boyunca saklamak istiyordu.

"Bu tişörtü gururla giyeceğim," dedi Jay'in düşünceliliğinden gerçekten etkilenerek. "Umarım sen de kendine bir tane almışsındır."

Jay kıkırdadı. "Dayanamadım. Fonlar kasabanın kütüphanesini genişletmeye gidiyor."

Kütüphane mi? Ne kütüphanesi?

Hailey kasabanın etrafında birkaç kez dolaşmış ve henüz kütüphaneye benzeyen bir bina görmemişti. "Podunk'ta bir kütüphane olduğunu bilmiyordum."

"Henüz yok. En azından bir bina yok. Şu anda sahip olduğumuz şey, kuaför salonuna bağlı olan berber dükkanının içinde."

"Berber dükkânı mı, gerçekten mi?" Kitap kitaptır, bu yüzden nerede bulunabileceklerinin önemli olmadığını tahmin etti.

"Kasabadaki tek berber olan Abel'in müşteri talebine yetişememesi üzerine bir şaka olarak başladı. Erkekler genellikle sıra kendilerine gelmeden önce bir saat kadar otururlardı. Bu

oğlu ortağı olduğu için daha iyi. Junior babasının yanına gelene kadar kasabadaki herkes bunun uzun bir bekleyiş olacağını biliyordu."

"Peki ya Lovely Lather? Birçok kadın erkeklerin saçlarını şekillendiriyor."

Jay başını salladı. "Buralarda erkekler berber ister, stilist değil," diye açıkladı.

"Neden olmasın?" Bu arkaik bir düşünceydi. "Podunk'taki erkekler stilistin kafalarını bigudilerle sarıp perma solüsyonu yapmasından mı korkuyorlar?"

Jay güldü. "Hayır. Eyaletin bu tarafındaki erkekler erkek olmayı sever. Buralarda elmalı turta, silahlar ve Amerikan bayrağı vardır."

Hailey'nin düşünce tarzına göre bu tamamen aptallıktı ama bunu söylemedi. "Tamam, şimdi merakım arttı. Berber dükkânının kitap ödünç vermesine ne sebep oldu?"

"Her şey buralarda çiftçilik yapan Pete ile başladı. Saçını kestirmek için beklemek zorunda kaldığı süre içinde bütün bir kitabı okuyabileceğini iddia ediyordu. Bu bir tür şakaya dönüştü. Pete kasabaya bir sonraki gelişinde yanında John Grisham'ın son romanını getirir ve bir sonraki müşteriye bırakırdı. Kısa süre içinde gerilim, casusluk ve bilim kurgu romanları birikmeye başladı."

Bir şakayla başlayan bir kütüphane.

"Jay sözlerine şöyle devam etti: "Lovely Lather'daki stilistler, kadınların okumaya daha meyilli olacağını düşündükleri romanlar, kadın kurguları, yemek kitapları ve benzerlerini eklediler. Kısa süre içinde raflar her türden kitapla doldu taşı. Çocuk bölümü açık ara en hızlı büyüyen bölüm oldu. Kitaplar her yeri kaplıyordu."

Hailey bunun iki taraf arasında bir rekabete dönüştüğünü hayal edebiliyordu.

"Annem belediye başkanı seçildikten sonra, gerçek bir kütüphaneye fon sağlanması için devlete başvurdu. Biraz cesaret gerektirdi ama annemde bir şey varsa o da kararlılıktır. Kasaba geri kalanını karşılayabilirse, eyaletin maliyetin yarısını ödemeyi kabul etmesini sağladı. Son duyduğuma göre kasabadaki her dükkan bir şekilde katkıda bulunmuş."

"Bu harika."

Thelma arkalarından yaklaştı. "Jay ve grubu bize büyük bir destek verdi, gösterilerinden elde ettikleri geliri bina için bağışladılar." Jay'in sırtına bir tokat attı. "Şarkı söyleme başlamak üzere. Orada olmalısın."

"Evet, hanımefendi."

Thelma çardağa doğru yöneldi, Jay ve Hailey de onu takip etti. "Şarkı mı?" Hailey sordu. Daha önce ikiz çocukları olan kadının bir şarkı festivalinden söz ettiğini duymuştu.

"Kasabadaki birkaç kişi yılda birkaç kez bir araya gelerek özel etkinlikler için müzik sağlıyor."

Küçük bir insan seli parkın çardağının etrafında yarım bir daire oluşturdu. Hailey küçük bir kızın "Noel Baba ne zaman gelecek?" diye sorduğunu duydu.

"Şarkıdan sonra."

"Şarkı söylemek istemiyorum. Noel Baba'yı görmek istiyorum." "Geliyor, söz veriyorum."

Hailey, ebeveyn ile çocuk arasında geçen konuşmaya gülümsedi ve küçükken Noel Baba'ya duyduğu heyecanı hatırladı.

Jay ve Hailey çardağın ön tarafına yakın bir yerde yerlerini alabildiler.

Thelma merdivenlerden yukarı çıktı ve küçük müzisyen grubunun önünde durdu. Mikrofona uzandığında gürültü dağıldı. "Pekâlâ millet, Noel'i hepinizin bildiği birkaç geleneksel ilahiyle kutlama zamanı geldi. Daha sonra, sizin için özel bir sürprizim var."

"Olamaz," diye mırıldandı Jay nefesinin altından.

"Ne?" Hailey ona bakarak sordu, annesinin duyurusuna vereceği tepkiden emin değildi.

"Annem beni sahneye sürükleyecek."

Hailey onun neden itiraz ettiğini anlamadı. "Sahne, herkes bir yana senin en rahat olman gereken yerdir," diye hatırlattı ona. "Hadi Jay, biraz Noel ruhu kazan."

Güldü ve Hailey onun gözlerinde açık bir uyarı gönderen bir şey gördü. "Jay?" Adını uzatarak söyledi. "Ne düşünüyorsun?"

"Göreceksin."

"Hayır." Kadın kararlılıkla başını salladı. "Eğer düşündüğümü düşündüğün şeyi düşünüyorsan, o zaman hayır. Böyle bir şey olmayacak."

"Göreceğiz." Gözleri muziplikle parıldıyordu.

Ardından coşkulu şarkılar söylendi. İlahiler Hailey'nin çocukluğundan beri sevdiği tanıdık şarkılardı.

"Sessiz Gece."

"Tanrı sizi mutlu etsin, beyler."

"Ey Noel Ağacı!"

"Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph."

Çok geçmeden Thelma geri döndü ve elinde mikrofonla Jay'i görene kadar izleyicilere baktı.

"Bildiğiniz gibi oğlum Jethro, grupla birlikte birkaç yıl seyahat ettikten sonra tatil için eve döndü. Lütfen ona sahnede hoş geldin deyin. Onu cesaretlendirirsek şarkı söyleyeceğine dair içimde bir his var."

Kalabalık çılgına döndü, tezahürat ve ısıklarla. Jay'in sahneye çıkmaktan başka çaresi yoktu. Annesinin yanında durduğunda da gürültü kesilmedi. Belli ki bunu başından beri planlamıştı, çünkü arkasına uzandı ve Jay'e gitarını uzattı.

Jay alkışlar kesilene kadar bekledi.

Hailey sırt çantasını çıkardı ve telefonunu aldı. Kalabalığa seslenirken fotoğrafını çekti. Elinde cep telefonu olan tek kişi o değildi. Kasaba onu çok sevdi ve birçok kişi övgü ve teşvik için adını haykırdı.

"Sıcak karşılama için minnettarım," dedi gitarının askısını omzunda düzeltirken. "Evde olmak çok güzel." Isınmak için birkaç ölçü çaldıktan sonra Hailey'nin en sevdiği Noel şarkısı olan "Mary, Did You Know?"u söyledi. Yorumu o kadar güzel, o kadar dokunaklı ve güçlüydü ki Hailey'nin gözlerini yaşarttı. Yalnız da değildi, çünkü birkaç kişinin daha yüzlerindeki nemi sildiğini fark etti.

Bitirdiğinde seyircilerden gelen ısıklıklar ve bağırışlarla birlikte büyük bir alkış koptu.

Jay konuşmadan önce gürültü seviyesinin kontrol edilebilir hale gelmesini bekledi. "Size tanıtmak istediğim özel bir arkadaşım var, kendisi yakın zamanda eğlenceli bir Noel şarkısı yazdı. Sanırım siz de en az benim kadar beğeneceksiniz. Hailey, lütfen sahnede bana katıl."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Şaşkınlıktan dili tutulan Hailey başını salladı. O profesyonel bir şarkıcı değildi. Böylesine büyük bir kalabalığın önünde sahne almak onu aşırıyordu. Jay ona cesaret verici bir gülümseme attı ve kolunu ona doğru uzattı. Görünüşe göre, daha önce ona attığı o bakış bununla ilgiliydi. Panik göğsünü sıktı ve nefes almayı bıraktı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Jay bütün gece onun yanında olduğu için birkaç kişi dönüp ona baktı. Histeriye yakın hissetmesine rağmen, Jay'in sahneye çıkması için ısrar edeceğini fark etti.

Birkaç garip andan sonra merdivenlerden indi ve ona doğru yürüdü. Kızın elini tuttu ve onu yarı sürükleyerek ilerledi.

"Jay," diye itiraz etti nefesinin altında. "Yapamam."

"Elbette yapabilirsin. Kulübeye döndüğümüzü farz et ve şarkıyı o zaman söylediğin gibi söyle. Harika olacak, söz veriyorum."

Sakinleştirici bir nefes alarak zayıf bir baş selamı verdi. Endişe ve gerginlikten kurumuş boğazıyla şarkı söyleyip söyleyemeyeceğini bilmiyordu. Işıklar ona odaklanmışken nefes almayı bile zar zor başatabiliyordu.

Jay ona yaklaştı ve kulağına fısıldadı, "Endişelenecek bir şey yok. Herkes seni zaten seviyor."

Jay ile yan yana durmak ona cesaret verdi. İlk birkaç notada sesi titredi ama devam ettikçe kendine güveni geldi ve kısa süre sonra şarkıya tamamen dahil oldu. Jay'in önerdiği gibi yaptı ve seyirciyi bloke etti. Nakarata geldiğinde başını kaldırdı ve insanların bu akılda kalıcı melodiden keyif alıyor gibi görüldüğünü gördü. Birkaç kişi telefonlarını çıkarmış, şarkıyı kaydediyordu.

Hailey dört mısra yazmıştı ve üçüncü mısranın nakaratına ulaştığında kalabalık da ona katılarak şarkıya eşlik etti. Jay haklıydı.

Mutlu Noeller Çok mutlu
Noeller
Bu yıl çok mutlu bir
Noel

Sözlerini bitirdiğinde büyük alkış aldı.

Thelma sahnede onlara katıldı ve Hailey'nin sırtına, neredeyse öne düşmesine neden olacak kadar sert bir tokat attı. "Teşekkür ederim, Hailey. Çok güzel bir şarkıydı."

Jay yaklaştı ve fısıldadı, "Annemin seni onayladığını söyleme şekli bu."

"Aman Tanrım," dedi Thelma ve elini kulağına götürdü. "Duyduğum kızak çanları mı? Noel Baba olabilir mi?"

Çocuklar alkışladı ve seyirciler Noel Baba'nın gelişi için bir yol açtı.

"Seni sahneye çıkardığım için kızgın mısın?" Jay ona gülümseyerek sordu.

şaşırtıcı bir şekilde, yürümüyordu. Onun yerine havada yürüyordu. "Bu... en iyisiydi."

"Kalabalık bayıldı. Sana harika bir şarkı olduğunu söylemedim mi?"

"Öyle yaptın," diye kabul etti ve düşüncesizce kollarını adamın boynuna dolayarak ona sarıldı.

Jay de ona sarıldı.

"Hayatımın en iyi Kış Festivallerinden biri için teşekkür ederim."

"Benim de en sevdiklerimden biriydi." Hailey'i gafil avladı, onu sırtından ve kolunun üzerinden eğerek sertçe öptü. Ve bu seferki öpücük anlık değildi. Öpücüğün olabildiğince kasıtlı olduğunu bilmesini sağladı.

Hailey'nin tek düşüncesi Jay'in kollarında olmanın ne kadar mükemmel bir his olduğuydu, sanki her zaman olması gereken yer burasıymış gibi. Hiçbir aciliyet, acele ya da talep yoktu. Basitçe söylemek gerekirse, bu Hailey'e Jay'in de en az onun kadar ondan etkilendiğini gösteriyordu. Ayrıca korkularını bir kenara bırakıp şarkısını herkesin önünde söylemesinden ne kadar memnun olduğunu da söylüyordu. Seyircilerin önünde. Onun için öpüşmeleri, Jay'e karşı hissettiği her şeyin doğrulanmasıydı.

Kamyonu park ettiği yere geri dönerlerken Hailey, küçük çocukları kucaklarında uyuyan, küçük başlarını babalarının omuzlarına yaslamış ailelerin oradan ayrıldığını fark etti. Festivalin ve Noel Baba ile geçirdikleri zamanın tadını çıkaran bu yorgun küçükleri izlemek çok iç açıcı bir manzaraydı.

Çektiği fotoğraflara bakmak için telefonunu çıkaran Hailey, okunmamış birkaç kısa mesaj fark etti. Bu beklenmedik bir şey değildi, çünkü geldiğinden beri telefonunu sadece kısa bir süreliğine açmıştı. Ailesi ve arkadaşlarıyla çoğunlukla kısa mesajlar aracılığıyla iletişim kuruyordu. Listedekilerin çoğu annesinden geliyordu. Hailey onları okumanın iyi bir fikir olup olmadığını tartıştı.

Sesli bir şekilde inlemiş olmalıydı, çünkü Jay şaşkın bir bakışla ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır... Evet," dedi ve annesinin ne söyleyeceğini zaten bildiğine ikna olarak gözlerini devirdi. "Annem bana mesaj atıyor ve bu iyiye işaret değil."

Ona sempatik bir bakış attı.

Emniyet kemerini takıp kamyonu bindiğinde, Hailey telefonuna bakmaya devam etti, içten içe okuyup cevap vermesi mi yoksa güvenli davranıp mesajları görmezden gelmesi mi gerektiğini sorguluyordu.

Jay onun yanına oturdu ve onu teşvik etti. "Yap şunu," diye öğüt verdi. "Senden haber alamazlarsa endişeleneceklerdir."

O haklıydı. Tereddüt etmişti çünkü annesini çok iyi tanıyordu ve söz konusu suçluluk duygusu olduğunda Nolan Ryan gibi bir kadındı. Annesini herhangi bir şey için geri çevirmek her zaman zor olmuştu ve Hailey çoğu zaman pes etmişti. Ama bu sefer öyle değildi. Annesi, Hailey ile konuşmadan Zach'i Noel'i onlarla geçirmesi için davet ederek çizgiyi aşmıştı.

İlk mesajı açtı ve hemen açmamış olmayı diledi.

Babasıyla birlikte şefkat ve sevgiyle büyüttüğümüz kızımın Noel'de kendi ailesini terk edeceğine inanamıyorum. Uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Noel'de mi, Hailey? Gerçekten mi? Tanrı aşkına, içimin rahat etmesi için nereye kaybolduğunu söyle.

"Ah canım," diye mırıldandı Hailey. "Kötü mü?" Jay sordu.

Ona metni okudu.

"Ailene Podunk'ta olduğunu söylemedin mi?"

"Kesinlikle hayır. Tek kelime bile. İnan bana, bilmemeleri daha iyi. Annem istediğini elde etme konusunda ustadır."

"Bu zor," diye kabul etti. "İçinin rahat etmesi için ona nerede olduğunu söyleyecek misin?"

Hailey otomatik olarak başını salladı. "Huzurlu bir Noel bekliyorsam hayır. Ailemi tanıyorum, bu tarafa gelmek için acil bir bahane bulacaklardır."

"Bu senin kararın," dedi Jay.

Alt dudağını ısırarak Hailey tereddüt etti. Mesajı görmezden gelmek de iyi bir seçenek değildi. Eve döndüğünde, annesinin Hailey'nin Noel'lerini nasıl mahvettiğini sayısız şekilde yüzüne vuracağından emindi. Daha fazla suçluluk. Hailey tüm aileyi nasıl incittiğini ve hayal kırıklığına uğrattığını duyacaktı. Ailesi Noel'in her dakikasını onun güvenliği için endişelenerek geçirmişti.

Hailey yazmaya başladı.

Lütfen endişelenmeyin. Harika bir tatil geçiriyorum. Seni seviyorum. Yılbaşından önce uğrarım. Söz veriyorum.

"İşte," dedi, metnin korkularını gidermeye yardımcı olacağından memnun bir şekilde.

Hemen annesinden bir mesaj daha geldi.

Umarım baban ve benim, nerede olduğunu ve bizi neden bu şekilde terk ettiğini merak ederek endişelendiğinizin farkındasıdır. Babanın zayıf bir kalbi var ve bu onu öldürüyor.

"Ah kardeşim," dedi Hailey, başını koltuğun arkasına yaslayarak.

"Şimdi ne olacak?" Jay sordu.

Tekrar ona metni okudu. Adam inledi ve sonra güldü. "Annen biraz ağır konuşuyor, sence de öyle değil mi?"

"Evet, annem böyle çalışır. Onu ölümüne seviyorum, beni yanlış anlamayın, ama bu tür bir manipülasyon

beni deli ediyor. En iyi çabalarımın rağmen, kendimi sık sık ona teslim olurken buluyorum. Ama bu sefer değil. Konu annem olduğunda Daisy akıllı olan taraf. Mesajları görmezden geliyor ve hayatını tam olarak istediği gibi yaşıyor." Hailey bazı açılardan daha çok ilginç kız kardeşi gibi olmayı diliyordu.

"Buna nasıl cevap vereceksin?"

Hailey ne söyleyeceğini düşündü. Cevap vermeye fırsat bulamadan bir mesaj daha geldi. Bu sefer kız kardeşinden geliyordu.

Ding sesi üzerine Jay kıkırdadı. "Yine mi annen?"

"Hayır, bu sefer kız kardeşim." Kız kardeşinin ortadan kaybolmasıyla ilgili görüşünü merak eden Hailey metni okudu.

İyi gidiyorsun, H. Annemle babama karşı gelebileceğini düşünmemiştim.
Şerefe. Seni seviyorum.

Hailey gülümsedi ve mesajı Jay'e okudu. "Kız kardeşin onaylıyor," diye yorum yaptı.

"Yapardı. Daisy..." Hailey durakladı, küçük kız kardeşini en iyi nasıl tarif edeceğinden emin değildi. "Sanırım Daisy'nin kendine has biri olduğunu söyleyebilirsiniz. Kendi tarzında yaratıcı biri. Cep telefonu dışında her şeyden uzak yaşamaya çalışıyor. Ben okulda ve sporda çok başarılıydım ama Daisy öyle değildi. Beni yanlış anlamayın, o asi değildi, sadece tamamen farklıyız. Aynı aileden geldiğimize inanmak zor. Daisy vergi ödemeyi protesto ediyor ve hükümetin tamamen yozlaşmış olduğuna inanıyor."

"Bu konuda ona katılmadığımı söyleyemem," diye şaka yaptı ve hafifçe kıkırdadı.

"Üniversiteyi dört kez bıraktı ve makrome ve organik olarak yetiştirdiği bitkileri satmak için el sanatları fuarlarında ve çiftçi pazarlarında çalışmaktan başka hayatında ne yapmak istediğine henüz karar vermedi."

"Kulağa ilginç geliyor."

"Evet öyle. Aslında çok hoş biri ama yönü yok. Annemden kaçıyor ama babamın ona karşı bir zaafı var, bu yüzden annemin haberi olmadan ona para gönderiyor."

"Ve bu senin biyolojik kız kardeşin mi?"

"Evet. Aynı ebeveynler. Aynı terbiye. Her şey aynı."

Jay buna inanmakta güçlük çekiyormuş gibi başını salladı.

"Oh, ve bir anda aşık oluyor. Son konuştuğumuzda, en son aşık olduğu kişi... sıkı durun, bir müzisyendi."

Jay güldü. "Ve onun adı Daisy mi?"

"Evet. Sanırım annemle babam onun çiçek çocuk olacağını doğduğunda sezmiş olmalılar."

Yazmaya başladı.

Teşekkürler, abla. Desteğiniz için minnettarım. Harika vakit geçiriyorum. Şarkı sözü yazarı bir arkadaşım ile tanıştım ve Podunk'ta yerel bir Kış Festivali'ne katıldık. Evet, Oregon'da gerçekten Podunk adında bir kasaba var. En sevdiğim şeyi yapıyorum, müzik besteliyorum. Seni seviyorum. Ne yaparsanız yapın, annemle babama nerede olduğumu söylemeyin.

Hailey ona "Daisy'yle ilgili bir şey varsa o da verdiğim her kararda beni her zaman desteklemiş olmasıdır," dedi. "Tuhaf biri olabilir ama o benim kız kardeşim. Benim için her şeyi yapacağından hiç şüphem yok."

"Bir kardeşten daha fazlasını isteyemezsiniz. Kız kardeşim Ruth da öyle; yazdığım her müziğin saf bir deha olduğunu düşünüyor."

"O halde ikimiz de şanslıyız."

"Öyleyiz," diye onayladı.

Bir mesaj daha geldi. Yine annesi. Hailey telefonunu kapatırsa akıllıca davranmış olacaktı. Biliyordu ki eğer

açıldı ve okuyun o o yakında olmak
Özür dilerim. Buna rağmen çekinceleri olsa da
yine de okudu.

Jay soru sormak için kaşlarını kaldırdığında, "Annem," dedi.

Peki ya Zach? Bana ne kadar üzgün olduğunu ve seni sevmekten asla vazgeçmediğini söyledi.

Hailey başını öne eğdi. Annesinin Zach'i unuttuğunu kabul etmesi için ne gerektiğini bilmiyordu. Hem de çoktan. Annesi, konu eski erkek arkadaşına geldiğinde Hailey'nin söylediği hiçbir şeyi kabul etmemiştir. Zach'in, annesini biraz zaman tanıyarak Hailey'i geri kazanabileceğine ikna etmek için her fırsatı kullandığından şüpheleniyordu.

Onu suçlamak istedi ama bu haksızlıktı. Zach'in kalbine şüphe aşılmasına izin veren kendisiydi. Mantık ve istatistiklerle, tarlayı süren bir biçerdöver gibi hayallerine vurmuş, karamsarlığıyla kendine ve yeteneğine olan güvenini baltalamıştı.

Mesajı tekrar okudu ve telefonu kucağına bıraktı. Kendini yeniden bulmaya başlamıştı. Artık daha güçlüydü, kendine güveniyordu ve sarsılmayı reddediyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Jay sordu, sesi şefkatli ve endişe doluydu.

Açıkça görülebildiği için muhtemelen metni kendisi de okuyabilmiştir.

"Zach'ten kaçıyor musun, Hailey?" Jay, Hailey'nin yüreğini sızlatacak bir şekilde sordu. "Ailenle birlikte olmak yerine Podunk'ta olmanın nedeni o mu?"

Jay'e karşı dürüst olmalıydı, kendisine karşı da. "Tam olarak değil. Zach ve ben uzun zaman önce ayrıldık. Son zamanlarda bir hata yaptığımı iddia ederek benimle temasa geçti. Mesele şu ki, ben ilgilenmiyorum, sadece o beni dinlemiyor. Ben de

devam etti. Ne yazık ki ciddi olduğuma inanmıyor, bu yüzden ailemin, özellikle de annemin desteğini almak için arkamdan iş çevirdi."

Jay ona doğru baktı ve sessizce devam etmesi için onu cesaretlendirerek başını salladı.

"İstediği cevabı alamayınca," diye devam etti, "Zach annemin onun tarafını tutacağını biliyordu ve sonra annem, annem olarak, meseleyi kendi eline aldı ve Zach'i Noel'e davet etti. Hem de bana danışmadan. Aynı zamanda arkadaşım Katherine bana kulübeyi teklif etti. Mükemmel bir çözüm gibi gelmişti. Hem Zach'in hem de annemin mesajı alacağını umuyordum; onunla tekrar bir araya gelmekle ilgilenmiyorum." Durakladı ve ekledi, "Annemin tek gördüğü şeyin torun fırsatı olduğuna ikna oldum."

"Daisy ne olacak?"

"Daisy'nin evlenmek gibi bir planı yok ya da öyle söylüyor ve çıktığı erkeklere bakılırsa bu muhtemelen iyi bir seçim. Kız kardeşimin kocaman bir kalbi var ve sürekli kayıp ruhları kurtarmaya çalışıyor."

"O zaman annene torun verecek gibi görünmüyor, değil mi?" dedi. "Ve şu anda, Zach annenin istediğini elde etmek için en iyi umudu."

"Aynen öyle. Annem, Zach ve ben mezun olduktan sonra evleneceğimizi ve ona hemen torun vereceğimizi sanıyordu."

"Ne oldu?"

Hailey çok fazla ayrıntıya girmeden ayrılık sürecini anlattı. "Zach iyi bir adam, gerçekten öyle ve onu gerçekten sevdiğimi düşünüyordum. Zıt kutuplar birbirini çeker derler ya? İşte Zach ve ben de öyleydik. O yapay zeka alanında çalışmak isteyen inek bir teknoloji adamıydı. Bense müzik dünyasında iz bırakmaya kararlı bir hayalperesttim."

"Hayallerinin gücünü asla küçümseme, Hailey," diye öğüt verdi Jay, sesi içtenlikle derindi. "Bunu daha önce de söyledim, çünkü bu çok önemli. Bir grupta gitar çalarak iyi bir hayat sürebileceğime kim inanırdı? Garajımda çalan bir grup kurarak başladım, hatırladın mı?"

Hailey, "Kulağa ne kadar imkânsız geldiğini biliyorum, ama her şeye rağmen denemeden edemem," diye itiraf etti.

"Başkalarının olumsuzluklarını görmezden gelin" tavsiyesinde bulundu.

Hailey onun söylediklerinin doğru olduğunu bilse de, klişede olduğu gibi, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Bu bir klişeydi çünkü doğrudu.

"Ve şimdi, birdenbire, Zach yeniden ilgilenmeye başladı," dedi Jay, sanki sesli düşünüyormuş gibi. "İlgisizliğinin seni onun gözünde daha da çekici kıldığını mı düşünüyorsun?"

Hailey'nin hiçbir fikri yoktu. "Bilmiyorum."

Jay bu konu üzerinde düşünüyor gibiydi. "Muhtemelen onu annene yaklaştırmaya iten şey buydu, değil mi?"

"Bu onun açısından akıllıca bir hareketti. Zach'le ayrıldığımızda annemin kalbi benden daha çok kırılmıştı."

"Hislerinden emin misin?" Jay, sanki bu bilmesi gereken bir bilgiymiş gibi ellerini direksiyonun etrafında sıkarak sordu.

Hiç tereddüt etmeden, "Olumlu. Zach benim ilk aşkımdı ve ilişkimiz bitene kadar harikaydı. Sanırım ayrılığımızın en hayal kırıklığı yaratan yönü beni bırakmaya ne kadar istekli olduğuydu.

"İlk başta, düşündüğü zaman fikrini değiştireceğine inanıyordum. Başından beri onu desteklemiş ve cesaretlendirmiştım; onun da benim için aynı şeyi yapacağını varsaymıştım. Bunu yapmayacağını öğrenmek beni şok etti. Artık kariyerinde yer edindiği ve iyi bir maaş aldığı için benim hayallerimi desteklemeye istekli olduğunu söyleyip duruyor."

"Her zaman istediğin bu değil miydi?" Jay sordu.

"Öyleydi." Bunu inkâr edemezdi. "Bir zamanlar öyleydi ama artık değil. Artık duygusal olarak daha güçlüyüm ve kimseye bel bağlamadan kendi başıma başarıya ulaşmayı tercih ediyorum." Kamyonetin kabininde yanında oturan Jay'e baktı. "Son birkaç gündür seninle birlikte olmak kendime olan inancımı muazzam bir şekilde artırdı. Bu birkaç yıl sürebilir. Ve gerçekten, sürse de umurumda değil. Gelecekte bir noktada müzik yazıyor ve hayatımı kazanıyor olacağım."

"Buna inanıyorum Hailey ve bunu tüm içtenliğimle söylüyorum."

Fısıltıyla konuştu. "Teşekkür ederim." Duyguları göğsünde kabardı ve uzun okunmamış mesajlar listesini aşağı kaydırarak dikkatini dağıttı. Zach'ten gelen altı mesaj buldu. Altı.

Jay'in bakışları onunkileri takip etti. "Bunları okuyacak mısın?" "Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Söyleyecek bir şeyim yok. Ben müzik yazmaya konsantre olmak için buradayım. Bana söylemek istediği herhangi bir şey, ihtiyacım olmayan ya da istemediğim bir dikkat dağıtıcı olacaktır."

"Bunu sandığınızdan daha fazla takdir edebilirim."

"Nasıl yani?" diye sordu, ancak ne demek istediğini tahmin edebiliyordu.

"Sizinle aynı sebepten dolayı Noel için Podunk'tayım. Grubun dağılması herkeste çok fazla kırgınlık yarattı. Ayrılıktan bu yana devam eden mahkeme savaşına dahil olmak istemedim. Sizin gibi ben de hayatıma devam ettim ve Cantor Music'i başarılı kılmak için çok çalışıyorum. Çatışmalardan ve avukatlarla uğraşmaktan nefret ediyorum. Ailemle geçirdiğim bu zaman kafamı toparlamama yardımcı oluyor. Bu mali karmaşayı çözme konusunda yapabileceğim en iyi şey avukatımdan haber alana kadar beklemek. Bu bir mücadele ve karar verilene kadar ayaklarımın üzerinde duramayacağım."

Jay, grubun dağılmasından öylesine bahsetmişti ama Hailey, bir anlaşılmaya varılana kadar mali durumunun askıya alındığını bilmiyordu.

"Bu Noel için köklerime dönme isteği duydum," diye devam etti. "Sizinle tanışacak kadar şanslı olacağımı bilmiyordum."

"Ben de seni." Podunk'ta birbirlerine rastlamaları kaderin bir cilvesi, yıldızların üzerlerine parlaması gibiydi. Geriye dönüp baktığında, Hailey rakun istilasına teşekkür etmeliydi, çünkü Jay'le tanışmasını sağlayan şey buydu.

Hailey onun durumunu düşündü. "Görünüşe göre ikimiz de hayatımızda bir dönüm noktasındayız."

"Öyle görünüyor," diye onayladı.

Mesajlarını okuduktan sonra yeterince karışıklık yaşadığını düşünen Hailey, telefonunu kapatıp bir kenara koydu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Onun takdiri karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Ne için? Ben özel bir şey yapmadım."

"Ama sen yaptın. Konuşmak beynimin içindeki örümcek ağının yapışkan iplerini temizlemeye yardımcı oldu."

Jay sırttı. "Seni kulübeye geri götürmeme hazır mısın?"

"Hazır."

Jay kamyoneti çalıştırdı ve park yerinden geri geri çıktı. Yola çıkar çıkmaz Hailey'nin eline uzandı ve sıkıca kavradı. "Kendine sadık kal, Hailey. Yeteneğin ve tutkun var; kimsenin bunu yok etmesine izin verme."

"Yapmayacağım," dedi, şimdi her zamankinden daha kararlıydı.

Kulübeye giderken yoldaşça bir sessizlik içinde at sürdüler.

"Noel'i bir kenara itmiştim ama bu geceden sonra tatil ruhuyla doluyum," dedi adam dönüşü yaparken

kulübeye giden.

"O zaman bir ağaca ihtiyacın var. Noel'i ağaç olmadan kutlayamazsınız."

"Sizinkilerden birini mi kastediyorsunuz?"

"Hayır. İkimizin birlikte keseceği gerçek bir Noel ağacı. Var mısın?"

"Ben de varım," dedi, daha dik oturarak, Jay ile daha fazla zaman geçireceği için heyecanlıydı. Her gün birlikte olabilmeyi umuyordu. Hiçbir şey onu daha fazla memnun edemez ya da mükemmel bir Noel yaratamazdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hailey heyecanla uyandı ve Jay'le geçirdiği bir önceki geceyi düşündü. Podunk Kış Festivali onu Noel'e dair her şeye uyandırmış, çocukluğuna dair güzel anıları canlandırmıştı. Hayatının en güzel Noel'i, ailesinin ona bir gitar hediye ettiği yıld. O kadar mutlu olmuştu ki gözyaşlarına boğulmuştu. Her nasılsa, zaman içinde, kendini işe gömdüğü ve yeniden yaratacak güveni bulmaya çalıştığı için sezonun neşesini kaybetmişti.

Geleneksel süslemeleri olmasa bile kendi Noel ağacını kesme fikri onu heyecanlandırıyordu. Elinde kâğıt, makas ve patlamış mısır vardı ve bunlar fazlasıyla yeterliydi. Görünüşe göre akıllıca kesilmiş kar taneleri ve dizilmiş patlamış mısır onun geleceğindeydi. Daisy ve Hailey yıllarca, liseye gidip fazla sofistike olana kadar, kendi Noel ağaçlarını istediklerinde ısrar etmişlerdi. Büyük bir hevesle ağacı kendi yaptıkları eşyalarla süslediler. Ebeveynleri, oturma odasının penceresinden görülebilen, gösterişli bir tasarım olan yapay bir ağaç dikmişlerdi.

Gerçek bir ağaç fikri Daisy'ye aitti ve Hailey de bunu hemen kabul etmişti. Gurur duyuyorlardı.

Gerçi geriye dönüp baktığımda Charlie Brown'ın sahip olabileceği bir şeye benziyordu.

Daisy, annelerinin kolaladığı tığ işi kar taneleri yapmıştı ve çok güzellerdi. Kız kardeşi kadar becerikli olmayan Hailey, yerel Hobby Lobby'den aldığı Noel temalı ahşap parçaları boyamıştı. Ortaokuldan sonra süslemelerine ne olduğunu bilmiyordu ve annelerinin onları muhtemelen tavan arasındaki bir kutuda sakladığından şüpheleniyordu.

Kalbi dolu olan Hailey gitarına uzanırken, Noel şarkısının fazladan bir dörtlüğünün sözleri zahmetsizce aklına geldi. Sonra aklına başka bir melodi geldi ve parmaklarının notaları bulmasına izin vererek hemen işe koyuldu.

Yaratıcı bir sisin içinde kaybolmuşken kapı çalındığında şok oldu. Kimin ziyaret edeceğini hayal bile edemiyordu, özellikle de sabahın bu erken saatinde.

Memnuniyetle, arayan Jay'di. Bir gece önce, öğleden sonra buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

"Hey," dedi ve gitarını bıraktığı kanepeye doğru baktı. "Görüyorum ki yine iş başındasın."

Bakışları onunkileri takip etti. "Ben de bu yüzden buradayım." Tam yazdığı yeni şarkıdan bahsedecekti ki adam tekrar konuştu.

"Bir mola vermeye ve ağacınızı bulmaya hazır mısınız? Molaların yaratıcılığımı iyi geldiğini keşfettim."

"Seni bu kadar erken beklemiyordum."

Ona tuhaf bir bakış attı. "Neredeyse bir oldu. Anlaştığımız saatin bu olduğunu sanıyordum."

"Hayır," diye karşı çıktı, "olamaz. Sadece kısa bir süredir çalışıyorum." Yeterince emin, saati zamanı doğruladı. "Vay canına, sabahım tamamen kayboldu."

Jay sanki kendisi de çok iyi anlıyormuş gibi başını salladı. "Kendimi kaptırdığımda bana da böyle oluyor."

"Zaman su gibi akıp gitti. Bu sabah uyandığımda Noel ağacını düşünüyordum," dedi ona, girişimleri için duyduğu heyecan geri döndüğünde. Heyecanla, Daisy ile birlikte kendi ağaçları olması için nasıl ısrar ettiklerini ve onu süslemekten nasıl keyif aldıklarını anlattı.

Dinledi ve gitarı aldığı yıldan bahsettiğinde sırtıttı. "Annemle babam da bana aynı zamanlarda bir tane vermişti, ama doğum günümde."

"Hayatımın en güzel Noel'i" dedi.

"Hayatımın en iyi doğum günü," diye ekledi.

Bir gülümseme paylaştılar ve gözleri kilitlendi. Hailey, paylaştıkları öpücükleri ve birlikte geçirdikleri kısa zamanın kalıcı ve anlamlı bir şeyin başlangıcı olmasını nasıl umduğunu düşünmeden edemiyordu. Jay'de kendine benzer bir ruh bulduğunu hissediyordu. Bir ilişkide bulmayı umduğu her şey onda var gibiydi ve bu ilişkinin bitmesini istemiyordu. Aklına Portland'a döndükten sonra da iletişimde kalmalarını sağlayacak yollar gelmeye başlamıştı bile. Jay Seattle bölgesinde yaşıyordu ve bulunduğu yerden arabayla sadece üç saat uzaklıktaydı.

"Bir kar arabası getirdim" dediğinde büyüyü bozdu.

Hailey daha önce hiç kar motosikletine binmemişti ama bu onu durdurmayacaktı. Jay onu davet ediyorsa, o da gidecekti. Lisede işe başladığından beri ağırbaşlı olmuş, rutine kapılmış ve rahat olduğu şeylerin dışına nadiren çıkmıştı. Jay'le birlikte olmak ona kıştan bahara, her şeyin taze ve yeni olduğu bir yere adım atmış gibi hissettiriyordu.

"Ceketimi alayım."

"Sıkı giyinin, sıcaklık donma noktasının altında."

Neyse ki Hailey eldivenlerini ve Daisy'nin yaptığı mor tığ işi şapkasını yanına almıştı. Portland'ın iklimi eyaletin doğu yarısına kıyasla daha ılımandı. İhtiyacı olan şeyleri bulan Hailey kısa sürede geri döndü ve yola koyulmak için sabırsızlanıyordu.

Jay onu inceledi, sonra başını salladı. "Eldiven ve şapkadan daha fazlasına ihtiyacın olacak." Boynundaki yün atkıyı çıkardı ve onun boynuna sardı. Sonra da onu şaşırtarak öptü. Dudaklarına basit bir öpücük kondurmuştu ama vücudunun verdiği tepkiye bakılırsa çok daha fazlasını hissetmişti.

"Hadi," dedi elini tutarak. "Bulmamız gereken bir Noel ağacı var."

Hailey adımlarında mutlu bir sıçrayışla onu verandadan aşağıya kadar takip etti. Kar motosikleti kamyonetinin arkasındaki römorkun üzerinde duruyordu. Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi motoru çalıştırdı ve ustalıkla römorktan indirdi. Hailey'ye arkasına binmesini işaret etti.

Hailey bacağını koltuğun üzerine attı ve rahat edene kadar kendini ayarladı. Kollarını Jay'in ortasına dolamak çok doğaldı. Adam sağlam ve kaslıydı. Karşı koyamayarak başını onun sırtına yasladı. Onun yakınlığının tadını çıkararak kısa süreliğine gözlerini kapattı.

"Hazır mısın?" diye sordu bir süre

sonra. "Emin olabilirsiniz."

Ellerini okşadı ve kar motosikleti ileri fırlayarak neredeyse onu yerinden oynatacaktı. Hızın beklenmedikliği Hailey'nin zevkten nefesinin kesilmesine neden oldu. Kulübeye davet edilme kararından şüphe duyduysa bile, sadece bu deneyimle bile bu şüphesi ortadan kalkmıştı. Gökyüzü masmavi, hava berrak ve temizdi. Evin arkasındaki ağaçlara doğru ilerlediklerinde, sık ormanın kokusu duyularını doldurdu. Derin derin nefes aldı, her şeyi içine çekmek istiyordu.

Okuldaki sorumluluklarına ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduğunu, ailesini hayal kırıklığına uğrattığını ve yaratıcı olma ihtiyacını bastırdığını fark ettiğinde kalbinde bir sızı hissetti. Kendini bildi bileli ilk kez kendini özgür hissediyordu. Başını arkaya atarak mavi gökyüzüne gülümsedi ve bu an için minnettar oldu. Bu adam için.

Asil köknar ağaçlarından oluşan sık bir korunun arasından geçerek birkaç dakika at sürdüler. Yaprak dökmeyen ağaçlar karla ağırlaşmış, dalları orman zeminine doğru eğilmişti. Jay birkaç kez hızı yavaşlatarak seçenekleri işaret etti. Hailey hepsini reddetti, eğlencenin çok çabuk bitmesini istemiyordu.

Jay bir süre sonra, "Çok seçici davranıyorsun," diye yakındı.

Hailey güldü. "Tamam, tamam. Şu ağaca ne dersin?" dedi ve güzel şekilli bir yaprak dökmeyen ağacı işaret etti.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, bu tam da aklımdaki şey. Bakın ne kadar mükemmel orantılı." Onun gözünde, gördüğü en iyi şeydi.

"Hailey, o ağacın boyu bir buçuk metre. Yedi fitlik tavanlara asla sığmaz."

Haklıydı. "Oh... O kadar büyük görünmüyordu."

"Başka bir tane seçin, 1,5-2 metre civarında bir şey."

Kar motosikletinden inerek hızlıca bölgeyi inceledi, bir ağaçtan diğerine atladı ve kendi 1.75'lik boyuna göre uygunluklarını ölçtü. Birkaç olasılığı kontrol ettikten sonra, ilk seçiminden daha kısa ve aynı derecede güzel olan asil bir köknar ağacına rastladı. Kararını verdikten sonra Jay'e döndü ve onayını almak istedi.

"Bu daha doğru," diye onu temin etti. Kar motosikletinden indi ve bir el testeresi çıkardı.

"Çok küçük görünüyor," dedi, onu çevreleyen büyük köknarlarla karşılaştırarak.

Jay dizlerinin üzerine çöktü ve Hailey'e ağacı keserken ortasından tutmasını söyledi. Ev görüş alanındaydı, bu iyi bir şeydi çünkü onu yürüyerek geri taşımaları gerekecekti.

Ağaç dibinden temizlendikten sonra Jay, biriken karı silkelemek için ağacı birkaç kez yere vurdu. Kar taneleri Hailey'nin daha iyi görebilmesi için dallardan aşağı döküldü.

"Mükemmel," dedi, yanaklarını acıtacak kadar büyük bir sırtıyla.

Kar motosikleti üzerindeyken ağacı eve geri götürmenin bir yolu olmadığı için ağacı geride bıraktılar.

Karavana yakın bir yere park ettikten sonra, "Ben ağacı toplarken sen de içeri gir ve ısın," dedi.

Onun bu yürüyüşü tek başına yapmasına asla izin vermeyecekti. Bu, ağacı krallığa taşımak anlamına gelse bile, tüm deneyimin tadını çıkarmaya kararlıydı. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

Şaşırması görünüyordu. "Emin misin? Yokuş yukarı bir yürüyüş."

"Ben pozitifim. Bu da eğlencenin bir parçası değil mi?" Bu maceranın tek bir dakikasını bile kaçırmamasına imkân yoktu.

"Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun." Adam onun elini tuttu ve ağacı almak için tepeye doğru geri dönmeye başladılar. Oraya vardıklarında Hailey'nin nefesi kesilmişti ve ona düzenli bir egzersiz rutinine geri dönme zamanının geldiğini hatırlattı. İkisi de bir ucundan tutarak ağacı eve kadar taşımayı başardılar. Hailey tamamen bitkin ama kendinden geçmişti. Jay bunun bir yürüyüş olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

Ağacı verandaya koydu ve parmaklıklara yaslayarak dengeledi. "Garajda eski bir ağaç sehpa bulabildim."

"Harika." Hailey evin içine girdikten sonra ağacı nasıl kuracaklarını merak ediyordu. "I

patlamış mısır var. Kağıttan melek kesmede nasılsın?"

"Birinci sınıfta sınıfımın en iyisiyim," diye övünüyordu.

"Önce biraz ısınalım," diye önerdi, şimdi biraz dinlenmeye ve soğuğu kovmaya hevesliydi. Karda ağır bir ağacı taşıyarak yaptığı uzun yürüyüşten sonra nefes almaya ihtiyacı olmayabilirdi ama onun vardı.

"İyi fikir."

Jay ateşi yakarken Hailey kakao demledi. Kanepede yan yana oturdular, Hailey titreyen alevlere bakarken omzu Jay'in omzuna değdi. Jay'in kolu ona dolandı ve Hailey başını ona yasladı. İçini huzur kapladı. Nadiren böyle bir an yaşamıştı. Sanki endişeleri yok olmuş ve dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyordu. En azından onun dünyasında. Bu inanılmaz bir duyguydu ve bunun değerini biliyordu.

Jay boş bardağı bir kenara koydu. "Ben ağacı getireyim."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu, yapabileceği bir şey olup olmadığından emin değildi.

"Sadece nereye yerleştirilmesini istediğinizi söyleyin." Bakışları odanın içinde dolaştı.

Etrafına bir göz attığında, en uygun yerin bahçeye ve araba yoluna bakan pencerenin önü olduğunu gördü. Tereddüt etti, en belirgin yeri göz ardı etti. "Şuraya ne dersiniz?" diyerek yemek odasının duvarını işaret etti.

Onaylarcasına başını salladı.

"Sen ağacı yerleştirirken ben de patlamış mısır patlatayım."

"Tuzlamayın," diye tavsiye etti. "Aksi takdirde yemek için can atarsınız. Hayatta tereyağlı, tuzlu patlamış mısırdan daha güzel kokan ya da tadı olan çok az şey vardır."

O da gülümseyerek kabul etti. Jay dışarı çıktı ve o da mutfağa gitti.

Çok geçmeden ağaç yerine yerleştirildi ve sulandı. Jay bunlarla uğraşırken, Hailey de kendi süslemelerini yapmak için neye ihtiyaç duyacaklarını topladı. Kız kardeşiyle birlikte kendi özel ağaçlarını süslemeye çalışırken, küçükken olduğu gibi başının döndüğünü hissetti.

Masada karşılıklı oturarak çalışmaya başladılar, toparlanırken son dakikada eklediği Bluetooth hoparlörden Noel müziği çalıyordu. Ara sıra biri ya da diğeri şarkı söylemeye başlıyordu. Jay'in derin ve melodik bir sesi vardı. Yeteneği çok açıktı.

Yanına iplik almadığı için -gerçekten neden alsın ki- Hailey patlamış mısırı ipe dirmek için diş ipiyle doğaçlama yapmak zorunda kaldı. Hatırladığı kadar kolay değildi. Yine de makul bir uzunluk elde edene kadar uğraştı. Jay işe koyulurken o da birkaç patlamış mısır ipi yaptı ve Jay'in birinci sınıftaki kâğıttan melek ve kar tanesi becerileriyle dalga geçmediğini kanıtladı.

Bir saat sonra, ellerinde pek de iyi olmayan malzemelerle ağacı olabildiğince şenlikli bir görünüme kavuşturdular.

İşlerini bitirdiklerinde geri çekilen Jay, yaptıkları işi incelerken kolunu onun omuzlarına doladı.

"İyi görünüyor," diye yorum yaptı.

Hailey kıkırdamadan duramadı. "Sanırım insanlar güzelliğin bakanın gözünde olduğunu söylediğinde bu anlama geliyor."

Jay de kıkırdadı, sonra içini çekti ve "Sanırım dükkâna geri dönmeliyim" dedi.

Hailey onun gittiğini görmekten nefret ediyordu. "Annenin yardımına ihtiyacı var mı?"

Kararsızca omuz silkti. "Öğleden sonra izin almam gerektiğini söyledi, her ne kadar personel sayısı az olsa da."

İçinden onu kalmaya teşvik etmek geliyordu, böylece o sabah başladığı şarkıyı ona çalabilecek ve geri bildirimini alabilecekti. Müziğini Jay'le paylaşmak özgürleştirici ve heyecan vericiydi. Onun cesaretlendirmesini arzuluyordu ve Jay onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Muhtemelen biraz daha kalabilirim."

"Harika. Bu sabah aklıma başka bir şarkı fikri geldi ve-" Uzakta kapanan bir araba kapısının sesiyle konuşması kesildi.

"Birini mi bekliyorsun?" Jay kaşlarını çatarak sordu.

"Tanrım, hayır. Burada olduğumu bilen tek kişi Katherine ve..." Hailey ne yaptığını anlayınca nefesi kesildi ve elini ağzına götürdü. Hayır, lütfen hayır, diye sessizce dua etti.

"Ve?" Jay onun devam etmesini bekleyerek sordu.

Ön kapıdan yüksek sesle bir vuruş geldi. Hailey daha cevap veremeden kapı hızla açıldı.

"Sürpriz!" diye bağırdı kız kardeşi. Daisy çantasını yere bıraktı ve Hailey'e sarıldı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Daisy?" Hailey'nin kız kardeşi siyah lastik çizmeler, turuncu bir etek ve turkuaz bir kazak giymişti ve boynunda uzun kırmızı bir fular vardı.

Daisy, Hailey'nin nefesini keserken, "Eninde sonunda seni bulacağımı biliyordum," dedi. Ağacı fark edince durakladı. "Ve bak, tıpkı bizim çocukken sahip olduğumuz gibi bir Charlie Brown Noel ağacın var."

"Evet... Bugün astık."

İlk kez Jay'i fark etmiş gibiydi. "Merhaba," dedi dikkatini Hailey'den başka yöne çevirerek. "Sürpriz yaptınız."

Jay'in gözleri Hailey'ninkilerle çakıştı.

"Jay, kız kardeşim Daisy. Daisy, bu benim arkadaşım, Jay Cantor."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Daisy kaşlarını kaldırırken gözlerini Hailey'e dikti. Sahnede fısıldayarak Hailey'e doğru eğildi ve "Annem bunu duyana kadar bekle" dedi.

Jay, "Kasabaya dönmem gerekiyor," diye açıkladı.

Hailey onun gidişini görmekten nefret ediyordu. Aslında bu en iyisiydi, böylece kız kardeşiyle içten bir konuşma yapabilir ve onu kendi yoluna gönderebilirdi.

"Yakında döneceğim," dedi ve Daisy'ye bakarak öne doğru eğilip Hailey'i öptü. "Söz veriyorum," diye fısıldadı ve gitti.

Kapı kapanır kapanmaz Hailey dönüp kız kardeşiyle yüzleşti. "Burada ne işin var?" diye bağırdı ve sonra da hiç hoş karşılanmadığı için anında kendini suçlu hissetti.

Daisy hayal kırıklığına uğramış ve incinmiş bir halde birkaç kez gözlerini kırptırdı. Hailey'nin ziyaretçiler için hevesli olacağını ve kollarını açarak misafirperverlik için minnettar olacağını düşünüyor gibiydi.

Kız kardeşinin cevap vermesi bir an aldı. "Yalnızsın. Noel'de. Seni neşelendirmeye geldim."

"Neşelenmeye ihtiyacım yok," diye itiraz etti Hailey. Jay'in ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordu. O sabah üzerinde çalışmaya başladığı şarkıyı paylaşmak için sabırsızlanıyordu ve şimdi kız kardeşinin beklenmedik gelişyle bu zaman elinden alınmıştı. Bir şeyler yapma ihtiyacı hisseden Hailey, Jay uzaklaşmadan onu yakalamak için kapıdan dışarı fırladı.

Kadın onu yakaladığında kar motosikletini yükleme aşamasındaydı.

"Jay... Çok üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi. Sinirli olmaktan çok eğleniyor gibiydi, bu da kızın kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu.

Hailey bir palto alma zahmetine katlanmamıştı ve soğuk rüzgâr kazağını delip geçti. Önemli değildi; o gitmeden önce aralarındaki durumu düzeltmesi gerekiyordu. "Daisy'ye Podunk Kış Festivali'nden hiç bahsetmemeliydim... Beni bulabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"O kadar da zor değildi," dedi Daisy arkasından.

Daisy merdivenlerden inmeye devam ederken Hailey döndü ve neredeyse kız kardeşine takılıyordu.

Daisy ona, "Benim yüzümden gitmenize gerek yok," dedi.

"Sorun değil," diye güvence verdi Jay. "Geri dönmeliyim. Annemin dükkânda yardımına ihtiyaçı olabilir."

Hailey ağlamak istedi. Daha iyi bilmeliydi. Daisy'ye Podunk'tan bahsettiği anda kız kardeşinin bunu açık bir davet olarak değerlendireceğini anlamalıydı. Daisy'yi ne kadar sevse de, kız kardeşinin kulübede kalması her şeyi mahvedecekti. Hailey, Daisy'nin Daisy olarak ona bir an bile huzur vermeyeceğini biliyordu. Müzik bestelemeye gelince, kız kardeşi etraftayken bunun imkansız olacağı kesin bir sonuğtu.

Daisy'ye dönen Hailey, "Beni nasıl buldun?" diye sordu. Bu kulübe neredeyse ıssız bir yerde."

"Seni bulmak zor değildi ama kulübenin yerini bulmak zordu," dedi Daisy, sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi. Kız kardeşinin bulmacalarla ya da yol tarifleriyle arası hiç iyi olmamıştı. Kulübeye giden labirent gibi yollardan geğebilmesi bile mucizeden başka bir şey değildi.

Jay kar motosikletini rmorka sabitlemeyi bitirdi ve Hailey'e bakarak, "Seni festivalde tanıtımıştım, hatırladın mı?" dedi. "şarkın büyük ses getirdi ve sonrasında kasabadaki insanlar seni sordular. Stockton'ların evinde kaldığınızın duyulması mantıklı. Daisy'nin tek yapması gereken sormaktı."

"O haklı," dedi Daisy. "Lucille's Diner'da adını söyler söylemez pek çok kişi yardımcı oldu, özellikle de kız kardeşin olduğumu öğrendiklerinde."

Hailey başını yukarı kaldırarak gökyüzünde toplanmakta olan gri bulutlara baktı ve iç çekti. Kız kardeşinin gelişi tam bir felaketti. Daha önce açık ve güneşli olan gökyüzü, fırtına bulutları uzakta toplanırken onun ruh halini hissetmiş gibiydi.

"Burası çok soğuk," diye açıkladı Daisy. "Ben içeri, sıcak bir yere gidiyorum."

Kız kardeşi içerideyken, Hailey kendini yenilmiş ve perişan hissederek başını ne eğdi.

Onun ruh halini hisseden Jay merdivenlerden çıktı ve elini omzuna koydu. "Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek, anladın mı?"

Ah, bunun doğru olmasını ne kadar isterdi. "Kız kardeşimi tanı mıyorsun," diye fısıldadı, Daisy evin sıcaklığına dndği için minnettardı.

"Haklısın, kız kardeşini tanı mıyorum ama seni tanıyorum. Daisy olsa da olmasa da içindeki müzik dışarı çıkacaktır. Bunu başaracaksın."

Hailey, şüpheleri devam etse de ona inanmak istedi. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" şöminenin önünde baş başa şarkı söyleme ve kucaklaşma seansları buraya kadarmış. Daisy ayaklarının altındayken bu imkânsızdı.

"Yarın uğrarım. Seni kasabada yemeğe götürmeme ne dersin? Restoran seçeneklerimiz sınırlı ama Lucille'in yerinde harika bir ev menüsü var. Bence biraz rahat yemek tam da ihtiyaın olan şey olabilir."

Jay'le bir randevu sözü moralini yükseltmeye yardımcı oldu. "Tamam," dedi, yakında Jay'le tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyordu.

Başının üstünü öptü. "şimdi donarak ölmeden önce içeri gir."

"Hoşça kal," dedi, kalbi boğazına düğümlenmişti. Daisy'yi seviyordu, gerçekten seviyordu ve iyi bir kardeş olmak için elinden geleni yapacaktı.

"Yakında görüşürüz," diye söz verdi.

Hailey isteksiz adımlarla eve döndü. Daisy'nin görünürde olmaması onu şaşırtmıştı.

"Daisy," diye seslendi Hailey, kız kardeşinin nereye gittiğini merak ederek. Yanıt alamayınca tekrar denedi, bu kez daha yüksek sesle.

Kız kardeşi merdiven boşluğunun başında belirdi. "arşafları nerede saklıyorsun?"

Görünüşe göre Daisy çoktan kendini evinde hissetmişti. Soruyu duymamış gibi davrandı. "Aşağı gel de konuşalım," dedi Hailey.

Daisy merdivenlerden inip kanepeye uzanırken, Hailey ayakta volta atarak düşüncelerini formüle etmeye devam etti.

Daisy, Hailey'nin yüzündeki ifadeyi fark eder gibi olunca, "Sorun ne kardeşim?" diye sordu.

Kelimelerle ifade edemeyen Hailey ellerini havaya kaldırdı. Her şey yanılttı. Avuçlarını birbirine sürttü ve birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı.

Daisy, Hailey'nin ruh halinden habersiz görünüyordu. "Jay iyi birine benziyor."

"O harika ve..." Hailey devam etmek yerine sadede geldi. "Ziyaretiniz hakkında konuşmamız gerekiyor."

Daisy daha dik oturdu ve sanki büyük bir başarı elde etmiş gibi omuzlarını geriye çekti. "Sıradan bir hafiye oldum. Podunk'ta olduğunu söylediğinde bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm ama haritada buldum, gerçek bir kasaba. Sonra tek kız kardeşimin tatilleri tek başına geçirmesine izin veremeyeceğime karar verdim."

"Ama-"

Daisy bitirmesine izin vermedi. "Bana Jay hakkında her şeyi anlat. Nasıl tanıştınız?"

Daisy, sanki Hailey'nin ondan gitmesini isteyeceğinden korkuyormuş gibi, beklenmedik görünüşünden bahsetmekten kaçınmaya devam etti. Kendinden oldukça memnun görünüyordu, konuşurken gülümsüyordu, ancak Hailey onun pek de kendisi gibi görünmediğini fark etti.

Hailey soruyu duymazdan gelince Daisy sonunda, "Bu şekilde gelmenin planda olmadığını biliyorum," dedi. "Annemle konuştuğumda Zach'in Noel için geleceğini söyledi. Zach oradayken Tacoma'ya gitmemin imkanı yoktu."

"Gelmeyeceğimi bildiği halde hâlâ gelmekte ısrar ettiğini mi söylemek istiyorsun?" Onun tekrar bir araya gelmekle ilgilenmediğini ne zaman kabul edecekti? Umursamaz görünüyordu.

"Görünüşe göre yolda. Annem söyleyene kadar görüştüğünü bilmiyordum. Zach'ten hiç hoşlanmamıştım. Annem onun kaderinde başka bir Bill Gates olacağından emindi. Tekrar bir araya gelmeyi ciddi ciddi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Asla olmaz. O gemi çoktan kalktı." Hailey, Daisy'nin konuşmayı kendi ziyaretinden uzaklaştırmaya devam ettiğini fark etti. Hailey tekrar, "Senin hakkında konuşmak istiyorum... burada olman," dedi.

"Evet, yolumdan sapmışım. Haritada Podunk'ı buldum
."

"Ve kasabadan biri size nerede kaldığımı söyledi." dedi ve kız kardeşi hafiyelik becerileriyle ilgili uzun bir açıklama daha yapmadan sözünü kesti.

"Evet, aynen öyle oldu. Sokakta bir adamla tanıştım. Sanırım avukat ya da onun gibi bir şeydi, çünkü bana Noel ağacı yarışmasıyla ilgili bir ödülün mahrum bırakıldığını söyledi."

Her şeye rağmen Hailey gülümsedi. Podunk'taki süslü Noel ağacı savaşları hakkında her şeyi biliyordu. "Mesele şu ki," diye tekrar denedi. "Podunk'a yalnız kalmak için geldim."

"Noel'de mi?" Daisy'nin gözleri şok olmuş gibi neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Evet, Noel'de."

"Noel'de gelmeyeceğini söylediğinde annemin sinir krizi geçirdiğini biliyorsun."

Hailey annesinin duygularının zaten farkındaydı. "Annem ve babamla Tacoma'da olmadığımı göre, sen olmalısın," dedi ve bunun onların hayal kırıklıklarıyla başa çıkmalarına yardımcı olabileceğini düşündü.

"Beni orada istemiyorlar, ben bir utanç kaynağıyım," dedi Daisy küçümseyici bir tavırla ve bunu kanıtlamak istercesine elini salladı.

"Daisy," diye bağırdı Hailey, dehşet içinde. "Bu doğru değil. Hiçbir şekilde utanç kaynağı değilsin. Sen ilginç, eğlenceli, yetenekli ve-"

"Belki seni utandırmıyorumdur," diye araya girdi, "ama ikimiz de aileye hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadığımızı biliyoruz."

Hailey kız kardeşinin böyle bir bağ kaybı hissettiğine inanmakta zorlanıyordu. "Daisy," dedi, kız kardeşi için dehşete düşmüş hissederek. Hailey Daisy'nin yanına oturdu ve elini kendi elinin içine aldı. "Yanıyorsun. Böyle bir şeye inanacağını düşünmek beni incitiyor."

Daisy onun sözlerini duymazdan geldi. "İnanmayabilirsin ama annemi aradığımda sesi pek de davetkâr gelmedi. Tek konuşabildiği Zach'in ziyaretiydi. Üzgünüm kardeşim, Noel'i annem ve babamla geçirmek gibi bir seçeneğim yoktu. Kendi evimde bir yabancı gibi hissederdim."

Bir şeyler ters gidiyordu. Hailey, Daisy'nin tatillerde ailesiyle birlikte olma konusundaki ani ilgisini merak ediyordu. Son birkaç yıldır uzak kalmak için uygun bir bahane bulmuştu. Bir şeyler mi değişmişti? Kız kardeşine sevildiğine dair güvence vermek istedi ama bunu yapamadan Daisy devam etti.

"Noel'i neden Podunk'ta geçirmeye karar verdiğini anlıyorum," dedi, "seni suçlamıyorum. Annem Zach'i hiç davet etmemeliydi. Senin yerinde olsaydım ben de kaçırdım. Mesele şu ki, Noel'de yalnız olmamalısın. Bu çok yanlış ve ben de bu yüzden buradayım," dedi, sanki geliş her şeyi çözmüş gibi.

"Kaçmamın tek nedeni Zach'ten kaçmak değildi. Bu zamanı müzik bestelemek, rahatlamak ve yalnızlığın tadını çıkarmak için istedim." Bundan daha açık sözlü olamazdı.

Noel ağacına dikkatle bakan Daisy dalgın görünüyordu. "Görünüşe göre tüm zamanını yalnız geçirmiyorsun."

"Tamam, iyi, Jay ve ben bir ağaç diktik. Bu onun fikriydi. Ben Noel'le ilgili her şeyden vazgeçmekten gayet memnundum."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye ısrar etti Daisy. "Ağacın tamamen Jay'in fikri olduğunu söyleyebilirsin ama seni tanıyorum abla. Kendine engel olamadın. Neşeyle bu fikre katıldın."

Bunu inkar etmek yalan olur.

Daisy bilmiş bir şekilde başını sallayarak devam etti. "Noel söz konusu olduğunda anneme benziyorsun. Tatilleri seviyorsun."

Bir zamanlar bu doğruydı. Ama bu Zach'ten ayrılmadan ve lisedeki işine gömülmeden önceydi. Noel, ailesiyle geçirdiği özel bir zamandı. Geçmiş yıllarda, hem Hailey hem de Daisy üniversitedeyken ve tatildeyken, ailelerine ve arkadaşlarına dağıtmak üzere kurabiye ve şekerlemeler pişirirlerdi. Daisy sepetleri güzelleştirir, Hailey ve annesini de ikramları dağıtmaları için yalnız bırakırdı.

Hailey, bir zamanlar ailece eğlenilen bu mevsime geri dönüp baktığında, gitarını bir kenara bırakmasıyla aynı zamanda tatilleri çevreleyen neşenin de kaybolduğunu fark etti.

Daisy'ye bu yalnız zamanı arzuladığını söylediğinde abartmıyordu. Müziğe oksijene ihtiyaç duyduğu kadar caresizce ihtiyaç duyuyordu. Yazamazsa, büzüşüp ölebilirdi de. Podunk'ta geçirdiği bu zamanın tek amacı beyninin yaratıcı tarafını harekete geçirmektir. Çok da güzel çalışıyordu. Daisy'nin gelişile bu riske girmişti.

"Bilmelisin ki Jay başarılı bir müzisyen ve bana yardım ediyor. Çok uzun zamandır yaratıcılığımın kurduğunu hissediyordum."

"Bir müzisyen mi?" Daisy'nin yüzü parladı ve sonra düştü. "Bir süre önce onlardan birine aşık olmuştum. İnanılmaz yetenekliydi ama ne yazık ki sorumsuz bir serseriydi."

Aman Tanrım. Daisy bir başka uzun-dolambaçlı hikayeler.

Daisy yüksek sesle güldü. "Tahmin edebileceğiniz gibi, benim yanıma taşınmak ve ona destek olmamı istedi."

Bu gerçekten gülmeye değirdi.

Çok ilgisini çekmiş gibi Hailey'e doğru eğilerek, "Bana Jay'le aranızdakileri anlatmanı istiyorum, hiçbir ayrıntıyı atlama," dedi.

Hailey bir kez daha konuyu saptırmayı reddetti. Kız kardeşinin ipucunu almayacağı belliydi. "Daisy, seni sevdiğimi biliyorsun."

"Tabii ki. Biz kardeşiz."

"Doğru. Ve size karşı açık sözlü olabileceğimi hissediyorum."

"Elbette." Daisy'nin gözlerindeki ışık söndü.

Hailey anında hatasını anladı. Ailesi tarafından reddedildiğini hisseden Daisy, sanki kendini bir başka reddedilmeye hazırlıyormuş gibi, omurgası kaskatı kesilmiş bir halde bekledi.

Kız kardeşi elini kaldırarak Hailey'nin konuşmasını engelledi. "Anlıyorum. Gitmemi istiyorsun."

Hailey zorlukla yutkundu. Kız kardeşinin gitmesini içtenlikle istemesine rağmen bunu yapamazdı. Kız kardeşinin sevildiğini bilmeye ihtiyacı vardı. "Tabii ki hayır," diye ısrar etti Hailey, zamanını feda etmeye hazırdı. Bir şekilde, bir şekilde, kız kardeşinin etrafında nasıl çalışacağını bulacaktı. Daisy'yi uzaklara göndermek ona göre değildi.

"Kalmıyor musun? Yani kalabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin. Bir zamanlar yaptığımız gibi, sadece ikimizin olduğu bir Charlie Brown Noel'i geçireceğiz."

Daisy anında aydınlandı ve gülümsedi. "Bir amaç için burada olduğunuzu anlıyorum ve söz veriyorum bir fare kadar sessiz olacağım. Gitarınla istediğın kadar oturabilirsin. Gıkımı bile çıkarmayacağım."

"Buna minnettar olurdum ama dediğın gibi, Noel'deyiz. Ailece her Noel günü yapbozları nasıl bir araya getirdiğimizi hatırlıyor musun? Dolapta birkaç tane buldum. Kendi geleneklerimizi başlatacağız, sadece sen ve ben."

Daisy rahatlamış gibi koltukta arkasına yaslandı. Gözlerinde yaşlar birikti ve konuştuğunda sanki minnettarlığını bastırıyormuş gibi sesi titredi. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Hailey, Daisy'yi kapısının önüne neyin getirdiğini bilmiyordu. Her ne ise, bunun Noel'de yalnız kalmasını istememekten çok daha başka bir şeyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Daisy onun kız kardeşıydi ve bilinmeyen bir nedenden ötürü Hailey'e ihtiyacı vardı. Daisy'yi asla hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Doğru zaman geldiğinde müzik de gelecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sözüne sadık kalan Daisy, öğleden sonra Hailey'i yalnız bıraktı. O sabah yazmaya başladığı şarkı zihninde şekillenmeye başlamıştı ama şarkıya döndüğünde zihninde birbiri ardına aksiliklerle karşılaştı. Daha önce yaptıkları konuşmayı düşünmeden edemiyordu. Daisy acı çekiyordu. Hailey ilk başta bunu fark etmemişti, davetsiz misafirden dolayı endişeliydi. Kız kardeşinde kesinlikle bir şeyler vardı. Yapabileceği tek şey Daisy'nin ona içini dökmeye istekli olmasını ummaktı.

Hailey kendini, zor durumda kaldığında her zaman yaptığı şeyi yaparken buldu. Kendine bir fincan çay yaptı, çamaşır makinesine bir sürü çamaşır koydu ve bir şeyler atıştırmak için dolaba baktı. Birkaç dakika harcadıktan sonra, amaçsızca ilham ararken ilginç hiçbir şey bulamadı. Düşünceleri kız kardeşi için endişelenmekle meşgulken hiçbir şey yardımcı olmuyor gibiydi.

İki saat sonra, hayal kırıklığına uğramış ve kendine kızgın olan Hailey denemekten bile vazgeçti. Yemek vaktinin geldiğini fark edince midesi guruldadı ve o sabah erken saatlerde yediği protein barından beri bir şey yemediğini fark etti; ayrıca birkaç avuç tuzsuz patlamış mısır yemişti.

Merdivenlerin dibinde durarak Daisy'ye seslendi. "Aşağı gelip bana katılabilirsin. Açlıktan ölüyorum."

Kız kardeşi en üst basamakta belirdi. "Emin misin? Rahatsız etmek istemem."

"Rahatsızlık vermiyorsun, hiçbir zaman da vermedin," dedi ve gülerek kız kardeşine başının üstünde yeri olduğu ve her zaman da olacağı konusunda güvence vermeye çalıştı.

Daisy rahatlamış görünüyordu. "Güzel."

"Öğleden sonra geri kalanında ne yaptın?" diye sordu Hailey. İnternet ya da cep telefonu çekmediği için kız kardeşi çok sıkılmış olmalıydı.

Daisy merdivenlerden inmeye başlarken, "Bu ve şu," dedi ona. "Çantamı açtım, biraz tığ işi yaptım ve bir makrome deseni fikriyle uğraştım."

"Aç mısın?"

Daisy elini karnının üzerine koydu. "Açlıktan ölüyorum."

"Akşam yemeği için ne istersin?" diye sordu, kız kardeşinin kendine özgü diyet ihtiyaçlarını mümkün olduğunca karşılamaya istekliydi.

Daisy hemen, "Bırakın yemeği ben yapayım," diye öneride bulundu.

Hailey'nin mutfakta usta olmadığını çok iyi biliyordu.

"Hâlâ vegan mısın, çünkü ihtiyacın olan şeyin burada olduğunu sanmıyorum." Kız kardeşi, ilişkileri gibi yeme tercihlerini de sık sık değiştiriyordu.

"Endişelenme," diye Daisy onu rahatlatmakta gecikmedi. "Bundan uzun zaman önce vazgeçtim. Et ve tereyağının tadını çıkarmaya geri döndüm. Makarna ve peynir olmadan yaşayamayacağıma karar verdim."

Bu bir rahatlamaydı. Kız kardeşini tanıyan Hailey, bu son diyet kararının uzun sürmesini beklemiyordu.

"Canın ne istiyor?" Daisy mutfağa girerken sordu. Yiyecek kilerini bulana kadar dolap kapaklarını açıp kapatmaya başladı. "Yapabilirim

Bize peynirli makarna yap," dedi ve kutu yemeği uzattı.

"Mükemmel." Hailey'nin sunabileceği en iyi şey buydu ve Daisy en sevdiği iki yiyeceği tek bir işlenmiş gıda sunumunda aldı.

"Salataya ne dersin?" Daisy buzdolabını açtı ve marul bulmak için eşyaları karıştırmaya başladı.

"Ben karıştırırım," diye gönüllü oldu Hailey. Jay için yemek pişireceği gece için alışveriş yaparken ikinci bir karışık yeşillik seti almıştı.

İki kız kardeş birlikte çalışarak iyi bir yemek hazırlamayı başardılar.

"Biliyorsun," dedi Daisy masada karşılıklı otururlarken. "Dolapta bulabildiğim tek şey kutu yemekler. Bütün bu işlenmiş yiyecekleri yemek senin için iyi değil."

Hailey kız kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Aynı taze yiyecek eksikliği Portland'da da geçerliydi. Okul gününün sonunda, mutfakla ilgili hiçbir şey deneyecek durumda değildi.

Bazı arkadaşları yemek tarifi kitaplarını roman gibi okuyabiliyordu. Hailey onlardan biri değildi. Ne yapacağını bulmak, malzemeler için alışveriş yapmak, sonra da ocağın başına geçmek onu aşıyordu, özellikle de çabaları sık sık başarısızlığa uğradığında. "Dondurulmuş yemekler hızlı ve kolay. Diyetim hakkında endişelenecek zamanım yok."

"Zaman ayırmalısın," dedi Daisy onu azarlayarak. "O harika beynini besle, Hailey. Diyet önemlidir."

Hailey kıs kıs güldü. "Annem gibi konuşmaya başladın."

Şaşkınlıkla bakan Daisy çatalını bıraktı. "Öyle olmadığını söyle."

Hailey bir kahkaha patlattı ve ikisi birlikte gülümsedi.

Sonraki birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde yemek yediler.

"Yarın akşam yemeğinde tek başına olacaksın," dedi Hailey. "Jay beni dışarı çıkaracak." Akşam yemeği randevularını düşünmek bile ona mutlu bir his veriyordu.

Daisy herhangi bir hayal kırıklığı belirtisi göstermedi. "Bu adama aşık oluyorsun, değil mi?"

Hailey, kız kardeşinin merakını beslememenin en iyisi olduğuna karar verdi ve bu yüzden soruyu cevapsız bıraktı.

"Ablamın bir müzisyene aşık olacağını hiç düşünmemiştim."

"Ben bir müzisyenim," diye hatırlattı Hailey ona.

"Evet," dedi Daisy tabağına bakarak. "Ailede tüm yeteneklere sahip olan sendin."

"Bu doğru değil," diye ısrar etti Hailey, kız kardeşinin böyle bir şey önermesine bile şaşırmıştı.

"Bana bak kardeşim," diye mırıldandı Daisy yumuşak bir kıs kıs gülererek. "Ben tam bir karmaşayım ve hep öyle oldum. Sen altın çocuksun, ben ise her zaman ailenin kara koyunu oldum." "Böyle söyleme." Hailey kollarıyla onu sarmak istedi.

ve Daisy'nin ne kadar çok sevildiğine dair güvence verdi. Daha önceki konuşmalarına kadar küçük kız kardeşinin kendini aşağı görebileceği aklının ucundan bile geçmemişti, özellikle de biraz eksantrik olmasa da her zaman kendine güvenen biri olarak görünürken. Tamam, çok eksantrikti.

"Kendime uygun bir alan bulamıyorum. Makrome ve tığ işinden bir kariyer yapabileceğim gibi değil."

"Denedin mi?"

"Evet, çiftçi pazarlarında ve sanat fuarlarında düzenli olarak eser satıyorum ama kendimi geçindirecek kadar kazanmıyorum. Mümkün olsa gerçek bir işte çalışmayı çok isterdim. Annem ve babamın hayatlarının geri kalanında benim kiramı ödemek istemeyeceklerini biliyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir ya da iki aydan fazla bir işte tutunamıyorum."

Bu, kız kardeşiyle şiddetle ihtiyaç duyduğu ikinci bir kalp kalbe konuşma gibi görünüyordu. "Bunun nedenini biliyor musun?" Hailey, Daisy'nin iş dünyasında başarılı olamamasının sorumsuzluğundan kaynaklandığını düşünmüştü. Kız kardeşi saatlere ya da zamanı takip etmeye inanmıyordu, bu da herhangi bir işveren için kesinlikle zararlıydı.

"Bir sınava girdim..." Daisy sesini alçaltarak sadece bir fısıltı gibi konuştu.

Hailey onun devam etmesini bekledi, ama Daisy devam etmeyince onu yönlendirdi. "Ne tür bir test?"

Daisy omuzlarını dikleştirdi. "Ben disleksiyim," diye patladı. "Bu yüzden okulda hep çok başarısız oldum ve bu yüzden sayılar kafamda birbirine karışıyor. Böyle şeyler söz konusu olduğunda çok ktym, okuma konusunda da yle. Kelimeler kafamda karmakarışık oluyor."

şaşkınlıktan dili tutulan Hailey ne diyeceğini bilemedi. "Neden biz ilkokuldayken kimse bunu fark etmedi?" Kız kardeşine bunca yıl teşhis konulmamış olması onu dehşete düşürmüştü.

"Anlayabildiğim tek şey, babamın işi nedeniyle çok sık taşındığımız. Kaç tane ilkokula gittiğimin sayısını unuttum."

Daisy haklıydı. Babası kariyerinde hızla ilerlemişti. Her terfi bir taşınma gerektirmişti. Hailey ortaokula başladığında Tacoma'ya yerleşene kadar tüm ülkeyi dolaşmışlardı. Altı yılda dört taşınma. Hailey için zor olmamıştı, çünkü müzik yeteneği ve genel olarak okul sevgisi nedeniyle her zaman bir yol bulmuştu. Daisy için o kadar da değil. Her taşınmada kız kardeşi daha da tuhaşlaşıyordu.

"Disleksik," diye tekrarladı Hailey. Bu, kız kardeşi hakkında hiç düşünmediği pek çok şeyi açıklıyordu. "Seni teste girmeye iten neydi?"

Daisy sanki bu kısmı atlamak istiyormuş gibi duraksadı. "Bir arkadaşım sayılarla aramın bu kadar kötü olmasının, onları birbirine karıştırmamın ve aptalca hatalar yapmamın sebebinin bu olabileceğini söyledi."

"Kulağa iyi bir arkadaş gibi geliyor."

Kız kardeşi alışılmadık bir şekilde hüzünlendi. "En iyisi."

Hailey Daisy'yi yakından izledi ve kardeşinde fark ettiğinden çok daha fazlası olduğunu hissetti. Hailey içgüdüsel olarak, kız kardeşini derinden rahatsız eden bir şey hakkında daha önce hissettiği duygunun bu arkadaşla ilgili olduğunu fark etti. "Arkadaşının adı ne?" diye sordu. Daisy'nin bu soru karşısında yüzünün nasıl kapandığını fark etmişti.

Rahatsız edici birkaç dakikadan sonra Daisy sustu ve çatalını bir kenara bıraktı. "Charles."

Daha fazlasını duymaya hevesli olmasına rağmen Hailey sabırla Daisy'nin devam etmesini bekledi. "Beni sevdiğini söylüyor." Gözlerinde yaşlar parladı ve öfkeyle yanağındaki nemi sildi.

"Charles'ın seni sevdiğine inanmak bu kadar zor mu?"

"Evet," diye bağırdı. "O şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. O... benim olmadığım her şeye sahip - çalışıyor, sorumluluk sahibi- ve birbirimiz için iyi olacağımızı düşünüyor, ama onun hayatını da kendi hayatımı mahvettiğim gibi mahvedeceğimi biliyorum."

"Daisy, ah Daisy." Şimdi ağlayacak gibi hisseden Hailey'di. Tabağını kenara itti ve masadan kalktı, yanına geldi ve acı çektiği her halinden belli olan kız kardeşine sarıldı. "Gel otur ve benimle konuş."

Daisy başını salladı, ayağa kalktı ve kanepede Hailey'e katıldı. Daisy devam etmekte isteksiz görüldüğünde, Hailey kız kardeşine nazik sorular yöneltti.

"Charles'la nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Daisy kendini konuşmaya hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Bu yaz oldu. Çiftçi pazarından makrome bitki askılarımdan birini aldı.

ve kısa bir sohbet ettik. Yaklaşık bir hafta sonra beni bir kafede gördü ve bana katılıp katılamayacağını sordu. Gerçekten çok tatlı, biraz garip ve istemeden de olsa komik biri." Ağzını bir gülümseme kapladı ve hafifçe titredi. "O bir roket bilimci ve o kadar zeki ki bende ne buluyor bilmiyorum." Çıtlattı. "Ona sordum, eğer bir adada ıssız kalsaydı ve alabileceği tek bir kitap olsaydı, bu ne olurdu diye, o da dedi ki" - gülümsemek için durakladı. "Çok açık olduğunu söyledi. Tekne Yapımı için Pratik Rehber'i isterdi. Bu size onun hakkında her şeyi anlatmıyor mu? Birlikte imkansız olduğumuzu göremiyor musun?"

"Ama onunla görüşmeye devam ettiniz, değil mi?"

Daisy omuz silkti. "Öyle bir niyetim yoktu ama ertesi cumartesi pazara döndü ve başka bir şey aldı, ondan sonraki hafta da. Bana hiç öğle yemeği yiyip yemediğimi sorması için bitki askılarımı almasının üzerinden üç hafta geçmesi gerekti." Yumuşak bir şekilde güldü. "Yani, kim öğle yemeği yemez ki? Çok tatlıydı; onu geri çeviremezdim. Elleri cebindeydi ve sürekli ayaklarını sallıyordu. Market kapanana kadar beklemem gerektiğini yoksa satacağımı söylediğimde ne yaptığını asla tahmin edemezsiniz."

"Anlat bana."

"Masamda kalan her şeyi satın aldı."

Bu adamla tanışmamıştı bile ama Hailey ondan şimdiden hoşlanmıştı. "Onunla yemeğe gittin o zaman?"

"Yaptım ve tam üç saat boyunca konuştuk. Beni gördüğü anda özel biri olduğumu anladığını söyledi. Benim kadar güzel bir kadının onunla çıkmayı düşüneceğini hiç sanmıyormuş. Hayal edebiliyor musun?"

"Ah Daisy, kendini bu şekilde küçümsediğini görmek beni üzüyor."

Kız kardeşi gözyaşlarının arasından gülümsedi. "O çok zeki ve istikrarlı biri ve ben onun hayatında ihtiyacı olan son kişiyim. Ona söyledim

O da yanıldığını söyleyip durdu. Tam da ihtiyacı olan şeyin ben olduğumu düşünüyor. Beni annesiyle tanıştırmaya bile götürdü." Daisy devam etmeden önce alt dudağını ısırıldı. "Beni kandırdı çünkü daha önce reddetmişim, her annenin beni onaylamayacağından emindim."

"Daisy, bunu nasıl söylersin?" Hailey küçük kız kardeşinin aklını başına getirmek istiyordu. "Beni merakta bırakma, ne olduğunu anlat bana."

"Hayal edebileceğinden çok daha kötüydü."

Hailey'nin tüyleri diken diken oldu. Eğer bu kadın Daisy'yi incitirse, Hailey ne yapacağını bilmiyordu.

"Charles'ın annesi..."

"Evet?"

"Beni seviyordu. Bana oğlunun doğru kadını bulması için uzun zamandır beklediğini söyledi." Daisy hıçkırıklar arasında ağladı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor... Charles da bilmiyor, tam olarak değil. Bir işte çalışmadığım için çoğunlukla ailemin geçimini sağladığımı anlattım. Beni dinledi ve sonra disleksi olabileceğimi söyledi ve girmem için bir test buldu... Okumakta ve kelimelere konsantre olmakta neden bu kadar zorlandığımı bu şekilde öğrendim."

Bunca yıl boyunca başkalarının geçtiği şeyleri fark etti. "Charles bana harika geliyor."

"Sorun da bu zaten," diye ısrar etti Daisy gözyaşlarını tutamayarak. "Onu mahvedeceğim ve kendi hayatımla birlikte onun hayatını da mahvedemeyecek kadar ona değer veriyorum."

Hailey kendini tutamadı, her ne kadar eşsiz olsa da harika kız kardeşinin kendini bu kadar küçük görmesi gözlerini yaşarttı. Konuşmayı başarabildiğinde boğazını temizledi ve "Ondan ayrıldın, değil mi?" dedi.

Daisy başını salladı.

"Ve bu yüzden mi Podunk'a gittiniz?"

Kız kardeşi yine hızlıca başını sallayarak onayladı. "Ben... Noel'i yalnız geçirmeni istemedim ve Charles'ın nerede saklandığını bilmeyeceğini biliyordum. Ah, Hailey!" diye ağladı, ellerini yüzüne kapatarak hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu, bu da anlaşılmasını zorlaştırıyordu. "Onun kalbini kırdım. Dinlemeyi reddetti, uyumlu olmadığımızı söylediğimde bana inanmayı reddetti. Ona Noel için ayrılacağımı ve döndüğümde onu bir daha görmek istemediğimi söyledim."

"Daisy. Bunu neden yaptın?"

Kız kardeşi sustu. "Charles inanmak istemiyormuş gibi başını sallayıp durdu. Bir başkasını bu şekilde incitmenin ne kadar acı verici olduğunu hiç bilmiyordum."

Hailey'nin kolu kız kardeşine sarılmıştı ve Daisy ona yaslanarak onun rahatlığını kabul etti. Kız kardeşi ilk geldiğinde mutlu bir yüz ifadesi takınmış ve dünyası başına yıkılırken her şey yolundaymış gibi davranmıştı. Hailey kız kardeşinin bütün öğleden sonrayı Charles için endişelenerek geçirdiğinden emindi.

Hailey öğrencilerinin dikkatini çekmek için kullandığı ses tonuyla, "Dinle küçük kardeşim, yapacağın şey şu," dedi. "Bavullarını toplayacaksın ve geri döneceksin..." Daisy'nin şu anda nerede ikamet ettiğinden emin olamadığı için durakladı ve tek kardeşine karşı yargılayıcı tavrı nedeniyle sessizce kendini azarladı. "Wenatchee?"

"Salem."

"Salem'de mi yaşıyorsun?" Seyrek olarak görüşüyorlardı, bu da Hailey'nin suçluluk duygusunu artırıyordu. Tek kardeşini görmezden gelecek kadar kendi hayatına odaklanmıştı.

"Evet, geçen Şubat'tan beri. Justin'in grubu orada üç aylık bir konser aldı ve ben de onu takip ettim. Aptalca bir hataydı ama Charles'la orada tanıştım... Şimdi düşünüyorum da gitmeseydim daha iyi olurdu."

"Katılmıyorum. Charles ile henüz tanışmadım ve-"

"Onunla tanışmayacaksın. Taşınıyorum... Ev sahibime çoktan söyledim."

"Nerede?"

"Henüz bilmiyorum ama Charles'ın olmadığı hiçbir yer yok. Hâlâ Barış Gönüllüleri var mı? En derin Afrika için gönüllü olmak ve tığ işi öğretmek istiyorum. Daha da iyisi, Fransız Yabancı Lejyonu. Kadınları da alıyorlar, değil mi?"

Hailey gözlerinden süzülen yaşlara rağmen güldü. Bu plan kız kardeşine çok benziyordu. "Kontrol edebilirsin," dedi Hailey, "ama benim inancıma göre aşktan kaçmakta zorlanacaksın."

Daisy ne aynı fikirdeydi ne de karşı çıkıyordu. "Buna ihtiyacım var, Hailey. Aksi takdirde Charles'a teslim olurum ve bu ikimizin de hayatını mahveder."

Hailey bundan içtenlikle şüphe duyuyordu ama itiraz etmedi. Kız kardeşinin teselliye ihtiyacı vardı, nasihate değil.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hailey ve Daisy gece geç saatlere kadar uyumuyor, konuşuyor, gülüyor ve bazen de birlikte ağlıyorlardı. İlk gençlik yıllarından bu yana Hailey ilk kez bir kız kardeşi olduğunu hissetti. Tüm engeller ortadan kalkmış ve birbirlerine karşı dürüst olabilmişlerdi. Sonuç olarak, ne kadar çok ortak noktaları olduğunu ve bariz farklılıklarına rağmen birbirlerine ne kadar benzediklerini keşfettiler. Onlu yaşlarının ortalarında bir noktada, aralarında şimdiye kadar devam eden bir çatlak oluşmuştu.

Yatağa gitmeden önce birbirlerine sarıldılar ve uzun saniyeler boyunca birbirlerine tutunarak aralarındaki bağı sağlamlaştırdılar. Daisy yıllar boyunca birçok ilişki yaşamıştı. Nadiren hiçbiri birkaç haftadan fazla sürmemişti. Kız kardeşinin Charles'tan bahsettiğini duymak Hailey'i, Daisy'nin belki de ilk kez tamamen aşık olduğuna ikna etti. Kız kardeşi, Charles'ı hayal kırıklığına uğratacağı ya da bir şekilde onu aşağı çekeceği korkusuyla kendi mutluluğunu feda etmeye hazırdı. Daisy'nin onun hakkında söylediklerine bakılırsa, Hailey zeki roket bilimcinin kız kardeşini olduğu gibi sevdiğine içtenlikle inanıyordu. Onu değiştirmek gibi bir arzusu olmadığı gibi, geçmişteki romantik ilişkilerini de umursamıyordu. Hailey'nin tek umudu, o zamana kadar

Noel bittiğinde Daisy'yi Fransız Yabancı Lejyonu'na katılma fikrinden vazgeçip Salem ve Charles'a dönmeye ikna edebilecekti. Daisy'nin peşini bırakmayacaktı, çünkü bunun kız kardeşini incitme potansiyeli olduğunu biliyordu. Hailey çabalarında ince davranmaya niyetliydi.

Hailey uyandı ve Noel'den beş gün önce olduğunu fark etti. Uzun zamandır hatırlayabildiğinden daha iyi uyumuştı. Kollarını başının üzerine uzatarak sırtını dikleştirdi ve esnedi. Güne başlamak için sabırsızlanarak yorganı bir kenara attı ve yataktan çıktı. O duş alıp giyinene kadar Daisy çoktan mutfağa girmiş, kahvesini yapmış ve kahvaltısını hazırlamıştı.

"Güzel kokan bir şeyler var," diye yorumladı Hailey, kokuyu içine çekerken.

"Bu benim özel yumurta yemeğim," dedi Daisy neşeyle. İçten içe kalbi kırılıyor olsa da, kız kardeşi bunu göstermeyi reddetti. "Hemen hazır olacak. Duş aldığını duyunca fırına koydum."

Daisy ile yeniden yakınlaştığını hissetse de bu yumurtalı yemeğe şüpheyile yaklaştı. Elindeki sınırlı malzemeyle iyi bir kahvaltı yapabilecek ne bulduğunu hayal bile edemiyordu. "Tarifte bilmem gereken sıra dışı bir şey var mı?" diye sordu.

Daisy ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bana güvenmiyor musun?"

"Sadece belli bir noktaya kadar," dedi Hailey ona, yarı şaka yarı dürüst bir şekilde. "İçinde ne olduğunu bilseydim kendimi daha rahat hissederdim."

"Ah siz küçük inançlılar. Şok edici bir şey yok, söz veriyorum, sadece birkaç yumurta, otlar ve peynir yığınları. Peynirsiz yaşayamam. Denedim, hatırladın mı?"

Otlar mı? Bu pek çok anlama gelebilirdi ve Hailey şüphelenmeye devam etti. "Ne tür otlar?" Zihinsel bir

Kontrol listesinde, geldiğinde kulübede bulunan sadece birkaç kurutulmuş baharat ve otu hatırlayabiliyordu. "Burada pek bir şey yok."

Daisy gözünü bile kırpmadan, "Kendiminkini getirdim," dedi. "Her zaman onlarla seyahat ederim."

Hailey tereddüt etti. "Yasadışı bir şey yok, değil mi?"

Daisy başını sallarken sırttı. "Güvendesin. Biraz taze fesleğen ve kekik ekledim."

Anlaşıldığı üzere yumurtalı frittata şahaneydi. Hailey tüm dilimi bitirdikten sonra "Bu çok lezzetli," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Bunu istediğin zaman yapabilirsin." Daisy'nin Fransız eğitilmiş bir şef gibi yemek yapmayı ne zaman öğrendiğini merak ediyordu. "Bir tarifi olduğunu sanmıyorum." Kural olarak, Hailey okul için kapıdan çıkmak üzere acele ettiğinden pek kahvaltı etmezdi. Eğer bir şey yerse, bu muhtemelen bir granola ya da protein bar olurdu.

"Tarif mi?" Daisy yabancı bir kelimeymiş gibi tekrarladı. "Hiçbir zaman bir tarife uyamadım. Kendimce bir şeyler uydururum. Hatırladıklarımı yazıyorum. Ne yazık ki her yaptığımda, elimde ne olduğuna bağlı olarak değişiyor."

"Taze otlar yemeği güzelleştirdi."

"Mutfak bahçemden geldiler. Onları kendim yetiştiriyorum. Yaz aylarında makramelerimle birlikte satıyorum. Otlar her zaman ilk satılan ürünler oluyor."

"Charles için yemek yaptıysan, sana aşık olmasına şaşmamalı."

Kız kardeşinin yüzü düştü, sonra çabucak ifadesini düzeltti. "Ben... Sanırım yemeklerimi beğendi."

"Nasıl yapmasın ki? Noel yemeğimizi pişirmeye gönüllü olursan benimle tartışamazsın." Kısacık

Kız kardeşinin üzerine çöken hüznün, Hailey'e Charles'tan bahsederken dikkatli davranması gerektiğini söylüyordu.

Daisy heyecanla, "Noel yemeğimizi pişirmekten büyük mutluluk duyarım," dedi.

Hailey daha teklifini yapamadan Daisy mutfağı temizlemişti. "Sen şarkın üzerinde çalışırken ben de kasabaya gidip ihtiyacımız olan yiyecekleri alacağım. Hangisini tercih edersin? Hindi mi, rosto mu?"

Gelenekler hindi diyordu ama bu farklı bir Noel'di. "Rosto, sanırım. Hayır, hindi," dedi ve hemen fikrini değiştirdi. "Bilmiyorum," diye bağırdı. "Sen karar ver. Beni şaşırt ve bu iki seçenekten biri olmak zorunda değil."

"Harika bir şey yapıyorum..." Cümlenin ortasında durakladı. "Sana sürpriz yapacağım."

Daisy mutfağı karıştırdı, muhtemelen hazırlamayı düşündüğü şey için malzemeleri kontrol etti ve sonra elinde bir listeyle, Hailey'e istediği huzur ve sessiz zamanı vermek için istekli bir şekilde kulübeden ayrıldı.

Hailey gitarına uzandı ve zihni çalışmaya başladı. Güne besleyici bir kahvaltıyla mı başlıyordu, iyi bir uyku mu çekiyordu, yoksa kız kardeşiyle havayı mı temizliyordu, bilemiyordu. Bildiği tek şey, Daisy kulübeden ayrıldıktan kısa bir süre sonra hayal gücünün canlandığı, notaların ve şarkı sözlerinin güneş ışığında büyük, hoş kokulu bir buket gibi çiçek açtığıydı. Notaları yeterince hızlı yazamıyordu. Kafası ve kalbi doluyken şarkısını Jay ile paylaşmak için sabırsızlanıyordu. O akşamki yemek randevuları için sabırsızlanıyordu.

Daisy öğle yemeğine kadar dönmedi. Hailey'nin yardım teklifini reddeden Daisy, arabasından birkaç poşet yiyecek indirdi. "Tahminimce henüz öğle yemeği yemediniz."

"Hayır." Hailey saate baktı ve saatin on ikiyi geçtiğini fark etti. Müziğine konsantre olabildiğinde zaman buharlaşıp uçuyordu. Daisy sadece birkaç dakikalığına gitmiş gibi görünüyordu ama birkaç saattir yoktu.

"Bize brokoli peynir çorbası getirdim," dedi Daisy ve poşetlerden birinden plastik bir kap çıkardı. "Thelma'yla tanıştım ve seninle kardeş olduğumuzu duyunca konuşmadan duramadı, Jay'e Jethro demesi dışında. Gerçek adı bu mu?" Dudakları mizahla kıpırdadı.

Hailey'nin kendisi de eğleniyordu. Bir gece önce nasıl tanıştıklarını anlatmıştı. "Thelma bana Jethro'nun rakundan kurtulmak için geldiğini söylediğinde ne düşündüğümü tahmin edebilirsiniz. Aklıma tulum giymiş, dişlerinin arasında saman olan bir köylü geldi."

Daisy güldü. "Eminim şaşırmışsındır. Jay'in her yerinde yakışıklılık var."

Daisy bunu tekrar söyleyebilirdi. Hailey Jay'e her baktığında içinde bir farkındalık hissi uyanıyordu. Jay'in akşam yemeği randevuları için gelmesine kadar saatleri sayıyordu. Kasabaya geleli sadece birkaç gün olmasına rağmen, Jay'e herkesten daha hızlı bağlanmıştı. Onu son gördüğünden bu yana yirmi dört saatten az bir süre geçmişti ve sanki bir parçası eksikmiş gibi hissediyordu.

Daisy ve Hailey öğleden sonranın geri kalanını kart oynayarak ve dolapta buldukları videolardan Noel filmleri izleyerek geçirdiler.

Jay'in onu almayı planladığı saatten bir saat önce Hailey giyinmiş ve gitmeye hazırdı. Daisy ne kadar mutsuz olduğunu saklamaya çalışarak mutfakta oyalanıyordu.

"Gitmemin sakıncası olmadığına emin misin?" Hailey saati kontrol ederek sordu.

"Tabii ki hayır," diye ısrar etti Daisy, onun endişesini elinin tersiyle iterek. "Saçmalama. Git ve harika vakit geçir. Bir grup kurabiye pişirmeyi, sonra da biraz tığ işi yapmayı planlıyorum. Kasabadayken bir dergi almıştım ve onu karıştırmak istiyorum."

Hailey kanmamıştı. Kız kardeşi, Charles'ı düşünmesini engellemek için zamanını görevlerle doldurmayı planlıyordu. Daisy'nin ne kadar mutsuz olduğunu bilen Hailey, cazibesi güçlü olmasına rağmen onu konuşmaya dahil etmek istemedi.

Jay saat altıda geldi ve Hailey onu içeri aldı. Hailey'e sarıldı ve gözleri onunkilerle buluştu. "Bugün seni özledim."

"Ben de seni özledim." Tekrar birlikte olabilmek için saatleri geri sayıyordu.

Jay dikkatini kız kardeşine çevirdi. "Daisy, mutlu Noeller."

"Teşekkürler," dedi kız kardeşi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. Hailey, tatillerin Daisy için ne yazık ki eksik geçeceğinden korkuyordu.

"Annem bu sabah sizinle tanıştığından bahsetti," dedi Daisy'ye hitaben. "İkinizi de Noel yemeği için bize katılmaya davet etmemi istedi."

Hailey Daisy'ye bir bakış attı, kız kardeşinin tepkisi hakkında bir fikir edinmek istiyordu. Daisy bütün sabahı kendi küçük akşam yemekleri için alışveriş yaparak geçirmişti. Şahsen Hailey günü Jay ve ailesiyle geçirmeyi çok isterdi ama Daisy'yi de düşünmesi gerekiyordu. "Ne hoş bir davet, sadece-"

"Ne kadar düşüncelisin," diye araya girdi kız kardeşi. "Onur duyarız. Belki Noel arifesi akşam yemeğinde bize katılabilirsiniz."

Hailey uzlaşma fikrinden memnundu. Noel arifesinde Jay'le ve Noel günü ailesiyle.

"Bu hoşuma giderdi." Jay'in gözleri Hailey'ninkilerle buluştu ve bu fikrin onun kadar hoşuna gittiğini görebiliyordu.

"Kız kardeşim ve ailesi de Noel için bize katılacak."

Hailey, Ruth, kocası ve iki çocuğuyla Podunk Kış Festivali gecesi tanışmış ve Ruth'tan hemen hoşlanmıştı. Sadece birkaç dakika konuşabilmişlerdi ve bu kısa süre içinde Hailey, Jay'in kız kardeşini tüm Podunk halkı gibi sıcak ve dost canlısı bulmuştu. İki çocuğu da çok sevimliydi.

"Etkileyici olmayacağımıza emin misin?" Hailey sordu. Ne de olsa hem kendisi hem de Daisy yabancı sayılırdı.

Jay, "Annem ısrar etti," diyerek onu temin etti.

Kısa bir süre sonra şehre doğru yola çıktılar ve Jay arabayı sürerken Hailey neredeyse hiç durmadan konuştu. Sanki birlikte olana kadar her şeyi içinde tutmuş gibiydi. Ona Daisy'yle yaptığı konuşmayı anlatmaya başladı ama sadece birkaç detayı. Sonra birden aklına gelen eğlenceli bir şarkıdan bahsetti ve bu şarkıyı onun için söyledi.

Bitirdiğinde sırtarak başını salladı. "Bayıldım. Vay be Hailey, kendini nerede saklıyordun? Bir lisede saklanamayacak kadar yeteneklisin."

Onun övgüsü her şeydi. "Uzun zamandır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum," diye itiraf etti. "Hayallerimi görmezden gelmeyi seçtiğimde kendimden, kişiliğimden ne kadar çok şeyi sakladığımı fark etmemiştim."

"Benim için çaldığınız her orijinal şarkı umut vaat ediyor. Bu tür bir yetenek görmezden gelinemez."

Onun kendisine inanma yeteneğini cesaretlendirmesini ve güçlendirmesini seviyordu. Daha önce hiçbir ilişkisinde böyle bir şey yaşamamıştı ve bunun ne kadar önemli olduğunu fark etti.

Noel'e sadece birkaç gün kala, lokanta onlar geldiğinde dolup taşıyordu. Masalar doluydu ve sohbet odanın içinde yankılanıyordu. Garsonlar ren geyiği saç bantları takarak masalar arasında dolaşüyor, siparişleri alıyor ve teslim ediyorlardı.

"Rezervasyon kabul etmiyorlar," diye açıkladı Jay, "ama Lucille boş bir masa bulur bulmaz bize yer ayarlayacağına söz verdi." Elini kızın sırtına koymuştu ve Hailey onun dokunuşunu kalın paltosunun içinden bile hissedebiliyordu.

Bir masa için beklemek ancak beş dakika sürdü. Hailey, restoranın diğer tarafındaki bir kabine götürülürken birkaç kafanın onlara doğru döndüğünü fark etti. Bir çift el salladı ve Jay de onlara karşılık verdi. Birkaç kişi başlarını birleştirmiş, fısıldaşıyordu. Tüm lokanta Jay ve Hailey'e bakıyor, her hareketlerini izliyor gibiydi. Kısa bir süre bunun nedenini merak etti ve sonra festivalde birlikte oldukları için olduğunu tahmin etti. Ayrıca Jay kasabanın ünlüsüydü. Hailey birinin "İşte o kız" diye fısıldadığını duydu.

Noel Baba şapkası takmış bir kadın boş kabine doğru giderken Hailey'i durdurdu. "Şarkınızı çok beğendim. Birkaç kez çaldım."

Oynadın mı? Bu nasıl mümkün olabilir?

Bu ilgi onu hem utandırdı hem de sevindirdi. İnsanlar şarkısını beğenmişlerdi ve bu onun kalbinin şarkı söylemesine neden olmuştu. Bu onun için bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi, ancak bir video olmadığı sürece herhangi birinin bunu nasıl çalabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Hızlı bir şekilde, sunucu menülerle geldi ve içki siparişlerini aldı.

"Yani Daisy ile aranızdaki her şey halloldu mu?" Jay sordu, gerçi o zaten bundan bahsetmişti.

"Harika oldu. Doğrusu, ziyaretinden pek memnun değildim ama Jay, harika oldu."

"Hailey?" Menüsünü bir kenara bırakırken Jay'in kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Bilmen gereken bir şey var."

Bu kulağa iyi gelmiyordu. "Tamam." Sanki derin, karanlık bir su kütesinin altında batmak üzereymiş gibi nefesini tutma ihtiyacı hissetti.

"Bugün erken saatlerde avukatımdan grubun dağılmasıyla ilgili anlaşmayı öğrendim," diye açıkladı. "İmzalamaya çok yakınız. Henüz tüm detaylara sahip değilim. Ne bekleyeceğimi bilmediğim için gergin olduğumu itiraf etmeliyim. İçimde hak ettiğim gibi olmayacağına dair bir his var."

"Bu hayal kırıklığı yarattı."

Kısa bir baş sallamayla kabul etti. "Bu davayı daha fazla ertelemek yerine kabul etmeye karar verdim. Zengin olanlar sadece avukatlar."

Hailey boşanma davası açan birkaç arkadaşından da benzer şeyler duymuştu.

"En önemlisi, finansal olarak daha fazla dayanamayacağım. Cantor Music'te başarılı olmak istiyorsam bu anlaşmaya ihtiyacım olacak."

"Bunun ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirim. Üzgünüm Jay," dedi ve elini tutmak için kolunu masanın üzerinden uzattı. Parmaklarını sıktı ve o da karşılık verdi.

"Avukatım evraklar gelir gelmez imzalamamı tavsiye etti, ki bu öğleden sonra imzalandı."

"Ne zaman gideceksiniz?"

"Sabah ilk iş."

"Oh, tamam." Elbette bir hayal kırıklığıydı ama ilerleyebilmek için önce iş meselelerini halletmesi gerektiği de anlaşılabilir bir durumdu. Hatta şu andan itibaren

bahsettiği birkaç şeyden sonra, bu yasal karışıklığın sonucunun onun üzerinde ağır bir yük oluşturduğunu biliyordu.

"Her şey yolunda giderse, sadece bir, en fazla iki gün sürer. Noel için akşam yemeği planlarımızdan önce dönmeyi planlıyorum. Bu, kaçırmaya hiç niyetim olmayan bir Podunk Noel'i."

Hailey onun uzun süre uzak kalmayacağını duyunca rahatladı. "Bu benim ilk Podunk Noel'im olacak."

Jay masanın öbür ucuna uzanarak, "Umarım birçoğundan biri olur," diye ekledi.

Adamın ne demek istediğinden emin değildi ve her yıl bu zamanı Stockton kulübesine dönüp müzik yazmak için kullanacağını düşündüğünü varsaymak zorundaydı.

"Bu ikimiz için de iyi bir zaman oldu," diye devam etti. "İkimiz de farklı nedenlerle buradayız. Sanki kaderimizde tanışmak varmış gibi hissediyorum, ya siz?"

"Evet," diye kabul etti. Bu taşra kasabasında kendini her zamankinden daha canlı hissediyordu. Jay'le tanışması onun için her şeyi olumlu yönde değiştirmişti. "Burada olmayı o kadar çok sevdim ki Portland'a dönme fikrinden nefret ediyorum," diye itiraf etti.

Jay çok daha uzun parmaklarını onunkilere doladı. "Mesele şu ki, birbirimizden sadece üç saat uzakta olacağız. İlişkimizin tatilden sonra bitmesini istemiyorum."

Adamın kişisel ya da profesyonel olarak demediğini fark etti. Tam olarak onun müziğini yapmak istediğini söylememişti ama yine de ilgilendiği izlenimini edinmişti. Varsayıma göre, grubun anlaşmasından gelecek paraya ihtiyacı vardı. Her iki durumda da, birbirlerini görmeye devam etmelerinden başka bir şey istemiyordu. Jay'in de dediği gibi, birbirlerinden sadece üç saat uzakta olacaktı.

Hailey tesadüflere inanmazdı. Kalbinin derinliklerinde, tanışmaları gerektiğini hissediyordu. Eğer birlikte çalışabilirlerse, o zaman çok daha iyi olacaktı. Birden fazla

kez

şarkı yazma yeteneğini övdü. Şüphesiz o da kendisiyle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Herhangi bir sözleşmenin anlaşmanın sonucuna bağlı olduğundan şüpheleniyordu.

"İlişkimizin Noel'den sonra bitmesini ben de istemiyorum," dedi onun bakışlarını tutarken.

"Güzel." Ona kısa bir gülümseme verdi ve rahatlamış görünüyordu.

Kısa bir süreliğine bile olsa onun gitmesi fikrinden nefret ediyordu. Ama bu anlaşma Jay ve onun geleceği için önemliydi.

Servis elemanları siparişlerini almak için geri döndü.

Hailey vardı zar zor baktı at ve Menü.

"Herhangi bir öneriniz var mı?" diye sordu Jay.

"Lucille'in tavuklu turtasını yenemezsin," diye öğüt verdi.

Sıcak, altın kabuklu bir tencere turtası Hailey'nin kulağına mükemmel geliyordu.

"Ben de alayım," dedi sunucuya bakarak. "Ben de," diye ekledi Jay.

Servis görevlisi iki siparişi de yazdı. "Turtalar hemen gelecek," diye onları temin etti.

"İyi, çünkü acıktım," diye itiraf etti. Daisy'nin öğle yemeği için eve getirdiği çorbanın etkisi saatler önce geçmişti.

Jay kısa bir süreliğine uzakta olsa da onu özleyecek ve dönene kadar saatleri sayacaktı. Onun da Jay'e karşı en az Jay'in ona karşı hissettiği kadar güçlü duygular beslediğini itiraf etmesi, kalbinin şarkı söylemesini sağladı.

Daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyordu ama sonra yemekleri geldi. Bundan sonra herhangi bir konuşma neredeyse imkansızdı, çünkü masalarına uğrayan ve onlara mutlu Noeller dileyen insanlar tarafından birkaç kez kesintiye uğradılar.

İki kez insanlar Hailey'i tebrik etti ve nedenini bilmiyordu, ancak bir kadın festival gecesi söylediği şarkıdan bahsetmişti.

Hailey onların nazik sözlerini kabul etti ve Jay'e sorgulayıcı bir bakış attı. Jay gülümseyip başını salladı ama onun gözlerindeki soruyu görmezden geldi.

Yemek tabakları masadan kaldırılıp kahveler dağıtıldığında, birkaç müşteri daha gelip Hailey'e şarkısı için iltifat etmiş ve şarkıyı defalarca dinlediklerini söylemişti. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmeyen Hailey, Jay'e baktı.

"Benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?" diye sordu. "Neden bütün bu insanlar masaya geliyor?"

"Var ve bu sizin için harika bir haber," dedi. "Bundan daha önce bahsetmeliydim. Kendi endişelerime bu kadar kapıldığım için beni bağışlayın."

"Sorun yok. Anlıyorum. Festival gecesi biri bizi videoya çekti mi?"

"Yaptılar ve YouTube'da yayınladılar. İnsanlar buna bayılıyor, Hailey."

"Benim şarkım mı?" Kulaklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Bu cesaret verici, sanırım."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Cesaretlendirmekten de öte. Sen ve şarkı viral olmaya başladınız."

"Aman Tanrım." Parmaklarının ucunu dudaklarına bastırdı, adamın söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Jay, kızın şaşırdığı kadar onun adına sevinmiş gibi sırttı.

"Seni almaya gitmeden önce kontrol ettim ve hayretler içinde kaldım. Yüz binden fazla görüntülenme olmuş."

Bu inanılmazdı. Hemen telefonuna uzandı ve onu evde unuttuğunu fark etti. Cep telefonu çekmediği için yanında taşımak için bir neden göremedi. Heyecan içini doldururken bile pişmanlık onu vurdu, ta ki

sabit durmakta zorlanıyordum. Bu inanılmazdı. İnanılmazdı.

"YouTube'dan bir çek alacaksın."

"Yani paramı alacak mıyım?" Bu daha da şaşırtıcıydı. Sosyal medya kanalı gerçekten de ona ödeme yapacaktı. Kim bilebilirdi ki?

"Bir sanatçı yüz binden fazla tık aldığında, medya kuruluşu sanatçıya ödeme yapıyor."

"Vay canına, bunu nasıl bilemedim?" diye sordu sesli düşünerek. Bu ona sadece müzik sektörü söz konusu olduğunda ne kadar naif olduğunu göstermeye yaradı. Bu da hemen bir uyarı sinyali gönderdi.

Jay'in sesi memnun gibi görünse de gözleri başka bir şey söylüyordu. Hailey onu daha fazla sorgulaması gerektiğini biliyordu ama o anı mahvetmek istemediği için tereddüt etti. Jay'in akli yaklaşan anlaşmadaydı. Tüm bu ilginin kendisi ve kariyeri için ne anlama geldiği konusunda onu bombardımana tutmak kolay olacaktı. Cevaplara can atıyordu ve Jay'in tüm bunların sonuçlarını açıklamasından daha iyi bir şey istemezdi. Ama Jay'in kendi geleceği konusunda endişeli olduğu da anlaşılıyordu. Kendi geleceği konusunda onu rahatsız etmek bencillik ve düşüncesizlik olurdu.

"Senin adına sevindim, Hailey," dedi adam kabinden çıkıp ceketini giymesine yardım ederken.

Hailey bunların ne anlama geldiğinden emin değildi, ancak şarkısının telif haklarını alacaksa, o zaman vay haline. Bu, gördüğü en güzel rüyanın ortasında yürümek gibiydi. Geleceğin ona neler getirebileceğine dair olasılıklar kafasında dönüp duruyordu.

Jay hesabı ödedikten sonra bir süre kasabada dolaştılar, onun ruh hali kasvetliydi. Kızın elini kendi eliyle sıkıca tuttu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Hailey kulübeye geri dönmelerini önerdi. Sanki konuşmayı bitirme ihtiyacı hissetmiş gibi

Jay, olumlu bir notla akşamı tamamlarken yolda geçirdiği yılları ve grup arkadaşlarını anımsadı, onların maskaralıklarını anlattı. Jay ve grup arasında yaşanan onca şeye rağmen Jay'in birlikte geçirdikleri zamana sevgiyle bakabilmesinden memnundu.

Kulübeye vardıklarında, Daisy'nin aracının yanına başka bir araba park edilmişti.

"Başka misafir bekliyor musunuz?" diye sordu.

Hailey karanlıkta siyah arabanın modelini seçemiyordu. Dik oturarak Jay'in koluna uzandı. Eve doğru bakarken umut ve heyecan birbirine karıştı. "Bahse girerim Charles'tır. Daisy'nin nerede saklandığını bulmuş ve onunla konuşmaya gelmiş olmalı."

Hailey heyecandan neredeyse arabadan atlayacaktı. Jay'in elini tutarak, kız kardeşinin hayatını değiştiren adamla tanışmanın heyecanı ile ön merdivenleri koşarak çıktı.

Hailey ön kapıyı açtı ve nefesi kesilerek donakaldı.

Habersiz gelen Charles değildi. Onun yerine ailesiydi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Hailey neredeyse yüksek sesle inliyordu. Jay o sırada kapının hemen önünde durakladı.

Annesinin şaşkın bakışları kızına dönmeden önce hemen Jay'e yöneldi. "Merhaba," dedi tekrar Jay'e bakarak. "Sen de kimsin?" Julia Morgan şok olmuş gibi ona bakarak sordu.

"Sana sürpriz yapmak istedik," diye söze girdi babası, kolunu karısının ortasına dolayarak yanına geldi. "Daisy'yi burada bulmak da ne güzel bir sürpriz."

Daisy, Hailey'e özür dileyen bir bakış fırlatarak bu beklenmedik ziyaretle hiçbir ilgisi olmadığını sessizce ifade etti.

"Ben Hailey'nin annesiyim," dedi, yorumu yine Jay'e yönlendirerek.

Jay, Hailey'nin annesinden gelen tuhaf titreşimleri görmezden gelerek, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye karşılık verdi.

"Peki ya sen?" diye sordu annesi.

"Anne," dedi Hailey, elini nazıkçe annesinin koluna koyarak. "Bu Jay Cantor, benim arkadaşım."

"Arkadaşın," diye tekrarladı annesi, sanki biri nefesini kesmiş gibi. Elini göğsüne götürdü. "Yeni bir arkadaş bulduğunuzdan bahsettiğinizi sanmıyorum."

Neyse ki babası öne çıktı ve elini uzattı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Jay. Kızımızın her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır." Bunu söylerken dikkatle Hailey'nin annesine baktı.

İki adam el sıkıştılar. Jay, "Teşekkür ederim efendim," dedi.

"Ben Rich, bu da karım Julia."

"Jay ve ben daha yeni tanıştık," diye açıkladı Hailey. "Akşam yemeğine çıkmıştık. Seni burada bulmanın sürpriz olduğunu itiraf etmeliyim."

"Anlık bir karardı," diye açıkladı babası. Gözleri karısına kayarak Hailey'e bunun tamamen annesinin işi olduğunu gösterdi.

"Anlıyorum," diye mırıldandı, kalbi sıkıştıyordu. Podunk'a yalnızlık için gelmişti ve tüm ailesi ortaya çıkmıştı. Önce kız kardeşi, şimdi de anne babası. Sırada George Washington Lisesi bandosu ya da, Allah korusun, Zach gelirse hiç şaşırmayacaktı.

"Jay'in yeni bir tanıdık olduğunu söylüyorsun." Annesinin sesi neredeyse rahatlamış gibiydi.

"Dediğim gibi, geldikten kısa bir süre sonra Jay'le tanıştım," diye ekledi Hailey.

"Zach'ten haberi var mı?" diye sordu annesi sahnede fısıldayarak, sanki Jay duyabilecekken duyamayacakmış gibi.

Hailey hayal kırıklığı içinde ayağını yere vurmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine dişlerini sıktı ve başını salladı. "Biliyor. Ayrıca Zach'in hayatımda hiçbir önemi olmadığını da biliyor."

Hailey, annesinin Zach'le tekrar bir araya geldikleri varsayımını düzeltmek üzereydi. O daha sözlerini tamamlayamadan Jay, "Gitmeliyim," dedi.

Annesi sanki bu çok parlak bir fikirmiş gibi başını salladı.

Hailey mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istediği için onu suçlayamazdı. Annesi Zach konusunu açmaya kararlı görünüyordu ve bu da durumu herkes için rahatsız edici hale getiriyordu.

Hailey tartışmak yerine, "Seninle dışarıda görüşürüz," dedi. Annesinin kalmasını isteyen yalvaran bakışlarını fark etmemiş gibi yaptı.

"Sanırım arkadaşın kapıya giden yolu bulabilir," diye ağzından kaçırdı.

Hailey annesine, diğer kadının omuz silkip arkasını dönmesine yetecek bir ateşle baktı. "Tamam, madem ısrar ediyorsun."

Jay ve Hailey dışarı çıkar çıkmaz ve kapı kapanır kapanmaz, özür dilemek için acele etti. "Çok özür dilerim," dedi inleyerek. "Annem inatçılık yapıyor. Daha önce de söylediğim gibi, Zach'in en büyük amigosu o."

"Merak etme," dedi Jay. Tedirgin görünüyordu ve Hailey onu suçlayamazdı. Kaçmaya hevesli olmasına şaşmamalıydı. Annesinin Zach'ten bahsetmek için her türlü bahaneyi kullanacağını söylemeye gerek yoktu.

"Zach benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye tekrarladı. "Biliyorum," dedi ve ona zayıf bir gülümseme sundu.

Hailey, kafasını kurcalayan çok şey olduğunu fark etti ve her şeyin olması gerektiği gibi sonuçlanacağına dair onu rahatlatmak için söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey olmasını diledi. Cantor Music'teki geleceği pamuk ipliğine bağlıydı. Kafasının meşgul olması gayet mantıklıydı.

"Her şey yoluna girecek Jay," diyerek onun içini rahatlatmaya çalıştı.

"Senin ağzından Tanrı'nın kulağına."

"Tüm bu yasal sorunların Noel'e bu kadar yakın bir zamanda yaşanmasından nefret ediyorum."

"Ben de," diye kabul etti. "İçimden bir ses gruptaki herkesin bu çekişme ve didişmelerden bıktığını söylüyor."

benim gibi. Sahip olduğum her şey Cantor Music'e bağlı ve önümüzdeki birkaç gün içinde öğreneceklerim beni ya değiştirecek ya da yıkacak."

Jay dönene kadar her şeyin yoluna gireceğini ve yeniden sağlam bir mali zemine oturacağını umuyordu.

Jay saçlarını alnından uzaklaştırdı. "Anneme senin ve Daisy'nin Noel'de bize katılmayacak gibi göründüğünüzü söyleyeceğim," dedi, bakışları onunkileri tutarak.

Annesi ve babasının Noel'de ve muhtemelen sonrasında da kalmak üzere Podunk'ta olduklarını fark ettiğinde Hailey'nin omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Ne kadar kalacağını bilemiyordu. Her şey aynı anda oluyormuş gibi görünüyordu. Jay'ın toplantısı. Ailesinin gelişi. şarkısının başarısı. Noel.

"O zaman gelecek yıl," dedi Jay ve onu alnından öptü. "Ailene söyle, benim hakkım var."

Kulağa ne kadar hoş gelse de, bir yıl içinde çok şey olabilirdi. Yine de bir kız hayal kurabilirdi ve Jay söz konusu olduğuunda, Hailey son zamanlarda bunu çok yapıyordu.

Jay ellerini onun omuzlarına koydu. "Bunu yapmaktan başka bir şey istemezdim..." Daha önce takındığı düşünceli kaşlarını çatarak tereddüt etti.

"Ne istersiniz?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Seni düzgünce öpmek isterdim ama annen pencerede nöbet tutuyor."

Gözlerini kapatan Hailey alnını onun göğsüne bastırdı. Annesi imkansız biriydi. Yine de Hailey onun söylemek istediği başka bir şey daha olduğunu hissetmekten kendini alamadı ve bunun ne olabileceğini sadece tahmin edebildi.

"Sizi terk etmekten nefret ediyorum," dedi tekrar, gözleri kaybolmuş gibi bakıyordu. "Ne yazık ki bu toplantıyı erteleyemem."

"Tabii ki yapamazsın."

"Ne dediğini hatırla," diye sordu. Kız başını kaldırıp ona baktı. "Ne demiştin?"

Onun başının tepesini öptü. "Her şeyin olması gerektiği gibi sonuçlanacağını. Buna tutunuyorum ve işlerin benim lehime gitmesi için dua ediyorum."

Konuşmalarının bitmesini istemedi ve annesinin pencereden dışarı baktığını fark ettiğinde gözlerini kapatıp inledi. Julia sanki Hailey on beş yaşındaymış ve ilk randevusundaymış gibi davranıyordu. Ne kadar utanç verici.

Jay kamyonetine tırmandı ve yolda ilerledi, farları virajda kayboldu. Eve geri dönmekten kaçınarak, annesi onu almaya gelmeden önce cesaret edebildiği kadar verandada bekledi.

Eve girdiğinde annesi ısınmak istercesine şöminenin önünde duruyordu. "Bu yeni arkadaşını gerçekten sevmişe benziyorsun."

"Evet. Sanırım yetişkin bir kadın olduğumu ve annemin başımda nöbet tutmasına ihtiyacım olmadığını unuttunuz."

"Biliyorum... Özür dilerim. Ama orada çok uzun süre kaldın ve soğuk algınlığından öleceğinden korktum."

Bu kulağa çok fazla bahane gibi geliyordu. Hailey, annesinin Jay ve Hailey'nin onunla ne kadar ciddi olduğu hakkında merak ettiğinin ve öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istediğinin farkındaydı.

"Jay'in bir iş gezisi için ayrılması gerekiyor. Sadece birkaç gün uzak kalacak. Döndüğünde onu tekrar göreceğim ve bizi gözetlemeni istemiyorum. Anlaşıldı mı anne?"

"Anlaşıldı," diye tekrarladı, incinmiş bir bakışla.

Eğer Hailey babasından ve kız kardeşinden destek arıyorsa, hiç şansı yoktu. İkisi de masada oturmuş

Kız kardeşinin üst kattaki yatak odalarından birinde bulunduğu bir yapboz. İkisi de parçaları inceliyormuş gibi yapıyordu, bu ilginçti çünkü Daisy şimdiye kadar yapbozlarla uğraşmaktan hiç hoşlanmamıştı. Bir aile geleneği olduğu Noel günü dışında.

"Özür dilerim tatlım," dedi annesi, sesi çatallaşarak.

"Biliyorum, biliyorum. Zach'in yanında olmamı tercih ederdin."

"Haklısın, yapardım. Ama dediğin gibi, sen kendi başına bir kadınsın ve seçim senin. Sadece..."

"Sadece ne?" Hailey bastırdı.

"Zach ve sen her zaman birlikte çok mükemmeldiniz."

"Belki bir zamanlar öyleydik ama artık değiliz," Hailey ona söyledi.

"Zach bir hata yaptı," diye devam etti annesi. "Çok üzgün ve bunu telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır." "Anne, dinle lütfen. Zach'in söyleyebileceği hiçbir şey yok.

fikrimi değiştirecek bir şey yap." Özellikle de Jay'le tanıştıktan sonra, her ne kadar bunu söylemese de. Bu, konuşmalarının ortasına bir bomba bırakmak gibi olurdu.

Konuyu Zach'ten uzaklaştırmak isteyerek, "Noel için bana sürpriz yapmak istediysen, kesinlikle yaptın. Bu tarafa geleceğini hiç bilmiyordum."

"Geleceğimizi sana haber vermeliydik ama sana nasıl ulaşacağımızı bilmiyorduk. Babana sana sürpriz yapmamız gerektiğini söyledim."

Hailey, bunun ne büyük bir sürpriz olduğunu düşündü.

"Baban ve ben Noel'de yalnız olmana dayanamadık, bu yüzden tatili sana getirmeye karar verdik," diye neşeyle duyurdu. "Daisy'yi de burada seninle birlikte bulmak bir bonus. Artık gerçek bir aile Noel'i yaşayabiliriz."

Daisy bulmaca masasından başını kaldırarak, "Daha önce alışverişe gittim ve Noel yemeğini hazırladım," dedi.

"En sevdiğiniz şeyleri de yanımızda getirdim," diye ekledi annesi. "İkinizin de çok sevdiği kartopu kurabiyelerinden ve bir parti ilahiyattan yaptım." Arabaya koyduğu özel ikramlar, hediyeler ve meşhur mısır ekmeği dolması için gereken her şey hakkında konuşurken ellerini sevinçle kavuşturdu.

"O kadar çok çalışmana gerek kalmayacak," diye karşılık verdi Daisy hiç duraksamadan. "Yardım edeceğim."

"Yemek mi yapıyorsun?" Anneleri endişeli görünüyordu.

"Daisy harika bir aşçıdır," diye araya girdi Hailey. "Son birkaç gündür benim için hazırladığı yemeklerin tadına bakmalısın."

Daisy ona minnettar bir gülümsemeyle baktı.

"Elbette, eğer isterse, yardımını memnuniyetle kabul ederim. Sadece çocukken yemek tariflerini takip etmekte zorlandığımı hatırlıyorum."

Annesinin bilmediği şey, kız kardeşinin mutfakta yaşadığı felaketlerin iyi bir nedeni olduğuydu.

"Yemek kitaplarını nadiren kullanırım," dedi Daisy uzun bir açıklama yapmadan. "Ben kalbimden gelenleri pişiririm."

"Ve yaptığı her şeyin tadı cennet gibi," dedi Hailey, kız kardeşinin yanına gitti ve masaya otururken ona arkadan sarıldı.

İşareti alan Daisy sordu: "Sen ve babam aç mı geldiniz? Eğer öyleyseniz bir şeyler hazırlayabilirim."

"Gerek yok," diye cevap verdi babaları. "Akşam yemeğini yolda yedik."

"Yine de bir fincan çaya hayır demezdim," dedi annesi.

Daisy'yi bulmaca üzerinde çalışmaktan alıkoymak istemeyen Hailey, "Ben bakarım," diye teklif etti.

Annesi de onu mutfağa kadar takip etti. "Burası gerçekten çok güzel bir kulübe, en azından şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla. Yine de medeniyetten çok uzakta olduğu kesin."

Bu, Hailey'nin en çok sormak istediği soruyu gündeme getirdi. "Sen ve babam beni nerede bulacağınızı nasıl bilirsiniz?" Bu تنها kulübe, tatil günlerinde Macy's mağazasından daha fazla trafiğe sahipti.

Annesi abartılı bir iç çekti. "Bu oldukça uzun bir hikaye."

Annesini onun kadar iyi tanıdığı için her açıklama ayrıntılı bir diyaloga dönüşüyordu. "Hadi oturup çayımızı içelim, sen de bana anlatırsın." İki fincanı da şöminenin önündeki kanepeye taşıdı.

Oturduklarında ve Hailey sıcak demlemeden ilk yudumu aldığı anda, açıklama yapması için annesine baktı.

"Her şey Shelly Fieldmen ile başladı." "Kim?" İsim tanıdık gelmedi.

Annesi başını umursamazca salladı. "Onu tanımıyorsun. Onunla yıllar önce tanıştım. Kitap kulübümde ve en sevdiğim insanlardan biri değil, özellikle de bu olaydan sonra."

"Nedenmiş o?"

Annesi uzun bir iç çekti. "Grubumuz dün bir araya geldi ve birdenbire Shelly performansınızı YouTube'da gördüğünü söyledi. Kulüp toplantısına ev sahipliği yaptığım sırada şöminenin üzerindeki aile fotoğrafından sizi tanıdı ve tabii ki isminizle de tanıdı.

"Bahsettiği videoyu bulduğumda, sadece birkaç gün sonra yüz binden fazla tıklandığını öğrenince çok şaşırdım. Shelly senin ve şarkının internetin her yerinde olduğunu söyledi. Baban ve ben videoyu birkaç kez izledik. İlk başta eğlenceli ve akılda kalıcı olan şarkınızın neden bu kadar sansasyon yarattığını anlayamadık."

Hailey bunu kendisi de merak etmişti.

"O zaman her şey apaçık ortadaydı," diye devam etti annesi. "Bize Noel'in ve ailenin gerçek anlamını hatırlattı. Küçük bir kasabanın rustik ortamında, seyircilerin de katılımıyla. Çocukları omuzlarında oturan babalar. Kollarını birbirlerine dolamış çiftler. Çardaktaki parlak ışık dizilerinin dışında usulca süzülen kar. Herkesin hayalindeki mükemmel Noel buydu."

"Çok gurur duyuyoruz," diye ekledi babası. "Yetenekli olduğunu hep biliyorduk."

"Teşekkürler, baba."

"İlkokuldayken sürekli şarkılar uydurduğunu hatırlıyorum," diye devam etti babası. "Annen ve ben çocukça şarkılarının bir gün seni ünlü yapacağını bilmiyorduk."

"Ünlü olmaktan çok uzağım." Hatırladığı kadarıyla, şarkı söylemesi ve uydurma şarkılar söylemesi ailesini sık sık rahatsız ediyordu. Hailey, anne ve babasının düşünebilmek için kendisinden birkaç dakika huzur ve sessizlik istediklerini birden fazla kez hatırlıyordu.

Babası gururla, "Adının her yerde duyulması uzun sürmeyecek," diye ekledi. "Ve ben, kendi adıma, bundan daha fazla memnun olamazdım."

Onun sesindeki sevgi ve gururu duymak, şarkısının başarısını öğrenmekten daha fazla onaylayıcıydı. Hailey'nin babasıyla her zaman yakın bir ilişkisi olmuştu. Babasının gözünün kenarındaki bir damla yaşı sildiğini fark etti ve kendi gözünde de bir damla yaş oluştuğunu hissetti.

"Bunların beni bulmanla ne ilgisi var anlamıyorum," dedi Hailey ve konuyu ailesinin onu nasıl bulduğuna getirdi.

"Şey," dedi annesi, sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi. "Videoyu izlediğimde, başının üzerindeki pankartta Podunk Kış Festivali'nde olduğun yazıyordu. Kendini sakladığın yerin bu kasaba olması mantıklı geldi."

"İşte o zaman annen tatil için gelip size katılmamız gerektiğine karar verdi," diye ekledi babası. "Kuafördeki o hoş bayan da bize Stockton kulübesinde kalacağınızı söylemekten ve yolu tarif etmekten mutluluk duydu."

Annesi, "Geldiğinde senin adına ne kadar sevindiğimizi ve mutlu olduğumuzu söyleyecektim ama Jay denen adam dikkatimi dağıttı," dedi.

Hailey ancak şimdi o tek performansın hayatını ne kadar etkilediğini fark etti. Bunalmış ve sarsılmıştı. Jay'in ona her şeyi açıklamasına ihtiyacı vardı ve o gitmişti. Mutfğa doğru ilerlerken dudakları titriyordu.

Bu anlık şöhret statüsünün ne anlama gelebileceğini kavramaya çalışırken lavaboya yaslandı.

"Hailey?" Daisy de ona katıldı. "İyi misin?"

"Hayır," diye itiraf etti, sakın ve kontrollü olmanın yakınından bile geçmiyordu. "Sanki tüm dünyam alt üst olmuş gibi hissediyorum ve bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yok."

Daisy onun kolunu sıktı. "Şu anda hiçbir şey yapmana gerek yok. Her seferinde bir gün."

"Keşke Jay gitmek zorunda olmasaydı."

"Yakında dönecek ve size tavsiyelerde bulunacak. Güvenebileceğin biri, değil mi?"

Hailey başını salladı. "Evet. Kesinlikle."

"O zaman o dönene kadar bekleyin ve ikiniz birlikte bu işi çözün." Daisy'nin söyledikleri mantıklıydı.

Anneleri de mutfakta onlara katıldı. "Siz kızlar ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Daisy konuşmaya fırsat bulamadan Hailey hızla, "Noel hakkında konuşuyoruz," dedi.

"Evet, uzun zamandır ilk gerçek aile Noelimiz." Annesinin sesi mutlulukla yükseldi. "En son ne zaman böyle bir arada olduğumuzu hatırlamıyorum."

Daisy, "Hepimizin burada olması harika," diye onayladı. Hailey'nin kolunu rahatlatıcı ve güven verici bir şekilde sıktı.

"Daha mutlu olamazdım." Annesi sanki birlikte olmaları bir rüyanın gerçekleşmesiymiş gibi iç geçirdi. "Bunu daha iyi hale getirecek tek şey sen ve Zach-"

"Anne!" Hem Hailey hem de Daisy hep bir ağızdan ağladılar.

"Özür dilerim. Özür dilerim," dedi annesi ve teslim olur gibi iki elini kaldırdı.

Annesinin neden barışmayı ummaya devam ettiği Hailey'i aşıyordu. O da en az Zach kadar inatçıydı ve birkaç kelimeyle annesini ona bir şans daha vermeye ikna edebileceğini düşünüyordu.

Üzülmüş gibi iç geçiren annesinin gözleri ona yalvardı. "Çok umut etmiştim-"

"Anne," dedi Hailey uyarırcasına. "Oraya gitme."

"Biliyorum, biliyorum," diye devam etti annesi.

"Sadece baban ve ben-"

"Beni bu işe karıştıрма," diye araya girdi babası, elini kaldırarak. "Julia, biraz ara ver. Çok fazla zorluyorsun."

"Haklısın," dedi ve sesi içten geliyordu. "Sadece Zach ve seni bir çift olarak bırakmakta zorlanıyorum."

"Daha çok dene. Böyle bir şey olmayacak."

Bir arabanın kapısının kapanma sesi konuşmalarını böldü.

Hailey'nin gözleri annesine kaydı. Zach hakkındaki tüm bu konuşmalar birden anlam kazandı. Olamaz, değil mi? Hayır, lütfen. Öyle olmadığını söyle. Hailey cevabı beğenmeyeceğini fark etse bile bilmek zorundaydı.

"Zach'e beni nerede bulacağını söyledin, değil mi?" Annesinin suçlu bakışı her şeyi anlatıyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Elbette, tam da Hailey'nin şüphelendiği gibi, Zach Gibson, kolları güzelce paketlenmiş hediyelerle dolu bir şekilde ön verandada duruyordu.

"Mutlu Noeller," diye seslendi, sanki Noel Baba'nın ta kendisiymiş ve Kuzey Kutbu'ndan gelirken uğramış gibi.

Kenara çekilen Hailey, isteksizce onun kulübeye girmesine izin verdi. Annesi bir kenarda durmuş, rahatsız ve özür dileyen bir ifadeyle bakıyordu. Hem babası hem de Daisy onun gelişini tamamen görmezden geldi.

"Ho, ho, ho," diye seslendi Zach ve doğrudan Noel ağacına gidip hediyeleri yerleştirdi. "Hailey." Ona döndü, gözleri parlıyordu ve gülümsüyordu. "Hatırladığımdan daha da güzelsin."

"Merhaba Zach," diye mırıldandı coşkusuzca. Zach odayı okumaktan aciz miydi, yoksa onun hiç hoş karşılanmamasını görmezden gelmeyi mi tercih etmişti, Hailey bilemiyordu.

"Ah, sen... buradasın," dedi annesi, endişeyle avuçlarını birbirine sürterken. "Ve Noel için tam zamanında."

"Mükemmel. Sadece mükemmel," diye mırıldandı Hailey nefesinin altında. Tüm tatili bir anda kötüden daha kötüye gitmişti.

sadece bir saat meselesiydi. Şimdi tek ihtiyacı olan rakunun lavabonun altındaki delikten içeri girmesi ve yaralarının saçlarına dolanmasıydı.

"Ve yanında hediyeler getirmişsin." Annesi rahatsız edici bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya devam etti. "Sanırım uzun yolculuktan sonra acıkmışsındır. Sana bir fincan çay ve atıştırmalık bir şeyler getireyim."

"Zach çay içmez," dedi Hailey, deneyimlerine dayanarak.

"Bugün yapacağım," dedi Hailey'e göz kırparak.

Her ne kadar cazip gelse de Hailey gözlerini devirmemek için direndi. "Kahve o zaman," dedi annesi.

"Kendime kahve yapacağım.

Bir fincan çay daha. Gerçi içmemeliyim. Akşamın bu saatinde çay içtiğimde gözüme uyku girmiyor."

Daisy mutfakta annelerine katıldı ve babaları üst kata çıkarak kaçtı. Böylece Hailey, Zach ile yalnız kalmıştı ve buna şükreliyordu. Onu en kısa zamanda kendi yoluna göndermeyi planlıyordu.

"Dinle Zach, bence en iyisi sen-" "Hailey, umuyordum ki-"

İkisi de aynı anda konuştu. Zach hâlâ durumu anlamamıştı. Açık sözlü olmaktan nefret ediyordu ama başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Görünüşe göre mesajı ona ulaştırmanın tek yolu buydu.

"Önce ben gidebilir miyim?" diye sordu, elini tutarak, bakışları yalvarırcasına.

Kadın istese de istemese de liderliği ele alacaktı. "Madem ısrar ediyorsun," dedi ve elini adamın elinden kurtardı.

"Sonunda seni şahsen görmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Yüz yüze konuşmamızın." Kız kendini başka tarafa bakmaya zorlayana kadar bakışları onunkileri delip geçti. Adam hâlâ

ipucunu almadı. "Her zamankinden daha güzel olduğunu söylerken abartmıyordum."

"Dur." Bir mahkeme önünde yemin eder gibi elini kaldırdı. "Dalkavuklukla beni kazanamazsın." Ya da başka bir şeyle.

Kanepede yan yana otururlarken yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "Söyleyeceğim her şey Tanrı'nın dürüst gerçeği," diye ısrar etti. "Konuşabilir miyiz, gerçekten konuşup aramızdaki havayı dağıtabilir miyiz? Sadece ikimiz?"

Hailey tereddüt etti ve annesiyle kız kardeşinin dinlediğine şüphe olmayan mutfağa doğru işaret etti.

Bakışları onunkileri takip etti. Zach, "Tüm ailenin burada olduğunu ve bunun seni biraz huzursuz edebileceğinin farkındayım," dedi. "Seninle birkaç dakika yalnız kalmamız gerektiğini açıklayacağım."

"Yapma, lütfen. Söyleyeceğin hiçbir şey hissettiklerimi değiştiremez. Üç yıl önce ayrıldık."

İncinmiş küçük çocuk bakışı geri gelmişti. Kararlılığına rağmen, zalim olmak doğasına aykırıydı. "Zach, beni duymuyorsun. Biz. Biz. Bitti. Bundan daha açık konuşamam. Bunu duymak istemediğini biliyorum ve hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm ama geri dönemeyiz."

"Başka biri mi var?"

Başını salladı. Jay'le ilişkisinin Noel'den sonra nereye varacağından emin değildi. Paylaştıkları zamanların kendisi için olduğu kadar onun için de anlamlı olduğuna inanmak istiyordu. Öyle olduğunu ima etmişti ama hiçbir şey kesin değildi.

Zach oturdu, sanki bu on yıldır duyduğu en iyi habermiş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Buna rağmen, umut olduğuna inanmak zorundayım."

Omuzları yenilgiyle çöktü. Zach'in bu kadar kalın kafalı olabileceğini hiç düşünmemişti. Sanki söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış gibiydi.

"Ya daha sonra bağlantı kurarsak... mesela yeni yıldan sonra, Ocak ayında. Bu sana paylaştığımız eğlenceli zamanları ve birlikte ne kadar iyi olduğumuzu düşünmek için zaman verir." Bakışları ona yalvarıyordu.

Gözlerini kısa süreliğine kapatan Hailey, bunun sona ermesinden başka bir şey istemiyordu. Yüzünü yastığına gömmek ve hayal kırıklığıyla çığlık atmak istiyordu.

Kızın cevap vermemesi Zach'i cesaretlendirmiş gibiydi. "Yapacağını söyle. Bana tatil boyunca tutunabileceğim bir şey ver."

"Zach, lütfen yapma. Her şey bitti."

Sanki duymamış gibi devam etti. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "O kasaba festivalinde şarkı söylediğin videoyu izledim," dedi aceleyle, "tek kelimeyle harikaydın ve bu yüzden hayatına geri dönmek istediğimi düşünmeden önce, sen bir gecede sansasyon yaratmadan çok önce sana ulaştığımı hatırlaman gerekiyor."

"Duygularımın ya da duygusuzluğumun o videoyla hiçbir ilgisi yok" dedi. Hatasının, ilk mesaja ve onu takip eden her mesaja cevap vermek olduğunu fark etti. Adam onun kibar ama ani yanıtlarını cesaretlendirme olarak algılamış gibiydi. Şu anda bile, söylediği her şeye rağmen onu eninde sonunda yıpratacağına kendini ikna etmiş gibi hissediyordu.

"Sesin gerçekten iyiydi, Hailey."

"Ama bunu başaracak yeteneğim yok, değil mi?" Kendini küçük görmesine rağmen karşı koyamadı. Yine de ona söylediği şeyleri hatırlatmak iyi hissettirdi. Zach şarkıcılık kariyerinin onun tutkusu olmadığını hiçbir zaman anlamamıştı. İsteddiği tek şey başkalarının da keyif alacağı bir müzik yaratmaktı.

"Yanılmışım Hailey, çok yanılmışım," diye itiraf etti Zach, bakışları samimiyetini göstermek istercesine onunkilere kilitlenmişti. "Umuyordum ki

Söylediğim korkunç şeyler için beni affedecek cesareti kalbinde bulabilirdin. Bana ne oldu bilmiyorum. Sanırım bunun bir çift olarak bizim için ne anlama geleceğinden korktum ve bencilce davrandım."

"Seni uzun zaman önce affettim." Ve affetmişti, içtenlikle affetmişti. Her ne kadar onun iğneleyici sözlerini aklından çıkarmak için mücadele etmiş olsa da.

O sırada annesi elinde bir fincan kahveyle göründü. "Şekerliği getirdim," dedi ve Zach'e uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi kahveyi kabul ederken. Kahveyi koltuğun yanındaki sehpayı bıraktı ve şekeri reddetti. "Kahveme şeker atmayı bir süre önce bıraktım," dedi ve düz karnını sıvazladı. "Bu ekstra kalorilere dikkat etmem gerekiyor."

Zach fiziğiyle her zaman aşırı gurur duymuştu. Üniversitedeyken spor salonunda sınıfta geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmişti.

Julia gitmeden önce Zach övünme ihtiyacı hissetti. "Hâlâ haftada beş gün spor yapıyorum."

"Evet, belli oluyor. Şimdi ikinizi konuşmanız için yalnız bırakayım."

Annesi mutfağa döndü ama Hailey'nin, Hailey ve Zach'in konuşmasının her kelimesini dinlemeye niyetli olduğundan hiç şüphesi yoktu. Odaya girip sözlü hakemlik yapmamak için kendini çok zor tutmuş olmalıydı.

Zach kahvesini yudumladıktan sonra, "Sana ve bana dönecek olursak," dedi.

Annesinin yüzü mutfağın köşesinden belirdi. "Bana anlattıklarını Hailey'e de anlatmalısın."

"Anne!" Hailey ağladı.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi annesi ve gözden kayboldu.

Anlaşılan babası da konuşmalarına kulak misafiri olmuştu ve yeterince dinlemişti ki merdivenlerin başında belirdi. "Julia, uzun bir gün geçirdik ve uzun bir yolculuk yaptık. Yatma vaktimiz geldi."

"Yatak, bu kadar erken mi?" diye itiraz etti annesi, belli ki ilgilenmiyordu. "Saat daha dokuz bile olmadı."

"Yatak," diye karşılık verdi Hailey'nin babası inançla. Bu, Hailey gitarını çalmaya daha hevesli bir gençken kullandığı sesin aynısıydı. Tecrübelerine dayanarak, annesiyle tartışmanın hiçbir faydası olmayacağını biliyordu.

Annesi onun diktatörce tavrına içerlemiş gibi yavaşça hareket ederek mutfaktan çıktı ve merdivenlere doğru yöneldi.

"Herkes iyi geceler," dedi, ayaklarını önce ilk basamağa sonra da diğerine sürüyerek.

"Daisy," diye seslendi babası. "Odanda yapacak bir şeyin yok mu?"

Kız kardeşi mutfaktan çıktı ve onay almak için Hailey'e baktı.

Eğer biri kalacaksa, Hailey onun Daisy olmasını istiyordu. "İsterse bulmaca üzerinde çalışabilir," diye araya girdi Hailey, kız kardeşinin elinin altında olmasından mutluydu.

Babası başını salladı ve sonra annesini dirseğinden tutarak üst katta gözden kayboldular.

Zach tekrar konuşmadan önce anne ve babasının görüş alanından çıkmasını bekledi. Yüzünü Hailey'e döndü ve sadece ona odaklandı. Anlatmak istediğini vurgulamak istercesine öne doğru eğildi. "Ayrıldığımızdan beri seni düşünmeyi bırakmadığımı söylediğimde bana inanmalısın."

"Gerçekten mi?" İlginçti, çünkü onca zamandır ondan tek bir kelime bile duymamıştı. Evet, en başta

Aklını. Hayır. Hailey onun söylediği her kelimenin saçmalık olduğunu biliyordu.

Bu da onun ani fikir değişikliğini merak etmesine neden oldu. Bir şeyler olmuş olmalıydı. Bunu düşünürken alt dudağını kemirdi ve zihninde bir açıklama aradı.

"Neden şimdi?" diye sordu, dürüst olmasını umuyordu, özellikle de bunca zaman sonra.

Soruyu duymazdan geldi ve "Senden uzakta geçirdiğim her dakika için pişmanım" diye mırıldandı.

İşte o zaman anladı. Gülümsedi ve yumuşak bir kahkaha attı. Biri onu terk etmişti. Zach acı verici bir reddedilme yaşamıştı.

Gülümsemesi onu cesaretlendirmiş gibi görünüyordu. Neredeyse iki büküm olan adam ona daha da yaklaştı ve "İlişkimizi bitirerek büyük bir hata yaptım. Tek istediğim ikinci bir şans istemek."

"Zach," dedi onun bakışlarını tutarak. "Evet, aşkım," diye mırıldandı.

"Ben senin aşkın değilim." Kaçınıcı kez doğruları söylemesi gerekiyordu. Zach'in bu kadar kalın kafalı olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Evet, bunun farkındayım. Söylediğim korkunç şeyleri telafi etmem için bana bir şans vereceğini ve böylece yeniden başlayabileceğimizi umuyorum."

"Bilmen gereken bir şey var."

Arkasına yaslandı ve onun eline uzandı. Kendisine dokunmamasını tercih ederek elini salladı.

"Evet? Her şeyi paylaşabilirsin," diye güvence verdi ona, sanki derin, karanlık bir itirafta bulunmak üzereymiş gibi.

Onun gözlerinin içine baktı ve "Yalan söylediğini her zaman anlayabilirim" dedi.

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu, sanki hakarete uğramış gibi.

"Hiç şüphem yok. Pişmanlık duyduğunu bilmek beni doğruluyor. Bu ani kalp değişimini yaşamam için bir şeyler oldu ve ne olduğunu bildiğimden oldukça eminim. Söylememi istersen söylerim. Ancak, şimdi gerçeği kabul etmeni ve tüm bu içten olmayan pişmanlıklardan vazgeçmeni tercih ederim."

"Yanılıyorsun," diye ısrar etti. "İstesem de daha samimi olamazdım."

"Zach?" dedi ve kaşlarını kaldırdı. "Sanırım burnunun büyüdüğünü görüyorum."

Kanepeye yaslandı ve yüksek sesle nefes verdi. "Pekala, eğer bilmeniz gerekiyorsa, kısa süre önce yaklaşık üç yıl sonra birinden ayrıldım."

Bekle bir dakika.

"Üç yıl," diye yavaşça tekrarladı. Bu, Zach'in kalbini kırmaktan başka biriyle çıkmaya kadar hiç vakit kaybetmediği anlamına geliyordu. "Tanıyor olabileceğim biri mi?" diye sordu, şüpheleri artıyordu.

"Hayır," dedi, inandırıcı olamayacak kadar hızlı.

Hailey birkaç saniyeliğine son eski kız arkadaşının kim olabileceğini düşündü. Bundan keyif alıyordu. "Hadi Zach, itiraf et. Janey White mıydı?"

Alay etti. "Pek sayılmaz."

"Lilly Wilson."

"Hayır, dur. Onu tanımıyorsun."

"Bir yalan daha." İşaret parmağını ona doğru salladı. "Hadi, itiraf et ve bana onun kim olduğunu söyle."

"Kes şunu," diye tersledi. "Pekâlâ, bilmekte ısrar ediyorsan, Kate Mulligan'dı."

"Kate?" İşte bu şok ediciydi. Kate, Hailey'nin bir arkadaşısıydı. Zach ondan kesinlikle hoşlanmıyordu. Onun bu tutumu yüzünden, üniversitenin son yılında iki arkadaş

ayrı büyüdü. "Siz ikiniz ne zaman bir araya geldiniz?" Son derece eğlenmişti, yüzündeki sırıtışı engelleyemiyordu.

Zach'in ağzı daraldı. "Bunu neden eğlenceli buluyorsun?" diye sordu.

"Cidden Zach, Kate'in drama kraliçesi ve tamamen bencil olduğunu iddia etmiştin." Hailey şimdi düşününce, mükemmel bir çift olduklarını anladı.

"Öyle," diye homurdandı. "Hiçbir şey değişmedi. Onunla birlikte olduktan sonra seninle ilişkiyi bitirmekle ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım. Buraya işleri yoluna koymak için geldim. Tek istediğim bu."

"Zach, dinle," dedi, artık ciddileşmişti. "Kate ve senin için üzgünüm. Ruh eşin olduğunu varsaydığın birini kaybetmek çok zor." Bilmesi gerekirdi. Ayrıldıklarında aylarca kendinde olmamıştı.

Gözlerini indirdi, başını eğdi ve yavaşça nefes verdi. Belli ki Kate onu derinden incitmişti. Hailey'nin onun duygusal bir acı içinde olduğunu anlamak için beden dilini okumasına gerek yoktu.

Onun için üzüldüğünden, devam ederken sözleri sıcaklık ve nezaketle doluydu. "Bunun başına gelmesine üzüldüm. Bu acı verici. Ama bir zamanlar paylaştığımız şeyleri yeniden yakalamaya çalışmak boşa kürek çekmek olur." Daha fazla bir şey söyleme ihtiyacı hissetmedi.

Zach uzun bir iç çekti ve onun kararını kabullenmiş görünüyordu. "Başka birini bulmuşsun," dedi. "Videoda seninle birlikte olan adam mı? Birbirinize bakışlarınızdan aranızda bir şeyler olduğunu anlamalıydım." Yavaş bir nefes verdi. "Bana ondan bahset."

Hailey başını salladı. "Birbirimizi daha yeni görmeye başladık. Anlatacak pek bir şey yok."

"Pekâlâ," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıksa da. Sanki Jay hakkında daha fazla bilgi sahibi olsaydı, ilişkinin suya düşmesi durumunda rakibini çözebilirdi. Kahvesine uzandı ve sanki şimdi ne yapacağını düşünüyormuş gibi uzun bir süre kahvesine baktı. "Kendimi aptal durumuna düşürdüm, değil mi?"

"Tam olarak değil. Havayı temizlemek bizim için iyi oldu."

Sanki ona inanmakta güçlük çekiyormuş gibi hafifçe kıs kıs güldü. "Noel'i ailemle geçirmek için sabah yola çıkacağım. Jazmine'in artık evli ve hamile olduğunu biliyor muydun?" dedi kız kardeşinden bahsederek.

Hailey, Zach'in küçük kız kardeşinden her zaman hoşlanmıştı. "Harika bir amca olacaksın."

"Bunu planlıyorum," dedi koyun gibi sırtarak.

Onunla birlikte gelen Hailey, kalacak bir yer bulup bulmadığını merak etti. "Bu gece kalacak bir yeriniz var mı?"

"Henüz değil. Annenle konuştuktan sonra ilk iş olarak yola çıktım ve buraya gelene kadar da durmadım."

"Yukarıda fazladan bir yatak odası var, eğer torunlarınızın odasında uyumak sizin için sorun olmayacaksa."

"Ranza mı?"

"Tamamdır." Büyükanne Stockton, kulübenin tatil boyunca ne kadar iyi kullanıldığını öğrendiğinde çok sevinecekti.

Kıkırdadı. "Dedikleri gibi, fırtınada herhangi bir liman."

Hailey onunla birlikte üst kata çıktı ve kız kardeşinin yanına dönmeden önce rahat olduğundan emin oldu.

Daisy onu bekledi. Hailey'e "Bunu benim yapacağımdan çok daha iyi idare ettin," dedi.

Annesi sessizce merdivenlerden aşağı süzüldü. "Hailey," diye fısıldadı, sanki duyulmasından korkuyormuş gibi omzunun arkasına bakarak. "Özür dilerim. Videoyu gördüğümde

Heyecanlandım, sonra Zach aradı ve kendimi durduramadan Podunk'ta olduğunuzu söyledim. Kendisinin bu tarafa geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Sorun değil anne. Anlıyorum. Zach sabah ilk iş gidiyor."

Annesi başıyla onayladı. "En iyisi bu. Ait olmadığım bir yere karıştım. Baban beni yola getirdi ve haklı. Umarım benim müdahaleci tavırlarımı görmezden gelebilirsin."

"Elbette anne. Tek istediğin benim mutlu olmamdı."

Daisy, "Ve ona torunlar vereceğiz," diye ekledi.

Anneleri bu gerçek karşısında kızardı. "Belki bir gün içinizden biri bana şımartacak torunlar verir. Yine de baskı yok."

Hailey ve Daisy birbirlerine baktılar. İkisinin de öngörülebilir geleceğinde hamilelik yoktu.

Julia başını salladı. "Bugünlerde genç insanları anlamıyorum. Ben senin yaşındayken evliydim ve hamileydim. Şimdiye kadar birkaç kez büyükanne olmuş olmalıydım. Ama hayır, kızlarımın hiçbiri çocuk sahibi olmayı önemsemiyor."

"Böyle bir hayal kırıklığı yarattığım için üzgünüm anne." Hailey kız kardeşiyle bir gülümseme paylaştı.

"Ben de," diye ekledi Daisy.

Elini korkuluklara dayamış olan anneleri merdivenin yarısında durakladı. "Bugünlerde pek çok kadın evlenmeye zahmet etmiyor. Belki de içinizden biri anne olmayı düşünmeli."

Hailey ve Daisy birbirlerine dönmeden önce annelerinin gözden kaybolmasını beklediler.

"Bir bebek annesi mi?" Daisy hayretle tekrarladı.

Hailey, "Sanırım bu size torunlara ne kadar muhtaç olduğunu gösteriyor," dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hailey, Zach ile aralarındaki sorunun çözüldüğünü bilerek bir bebek gibi uyudu. Şarkısının başarısını hatırlayarak uyandı ve içini mutlu bir his kapladı. Bu onun hayaliydi - başkalarını eğlendirecek ve kutsayacak şarkılar bestelemek. Ruhları canlandıran ve umut veren akılda kalıcı melodiler.

Jay bunun onun için büyük bir şeyin başlangıcı olabileceğini ima etmişti. Bir noktada birlikte çalışacaklarını umuyordu. Bu onun hayaliydi. Bu olasılık onun için tüm sosyal medya hitlerinden daha önemliydi. Bir sözleşme yapmaktan bahsetmemiştir ve bunun nedenini anlıyordu. Cantor Music ile ilerlemeden önce anlaşmayla ilgili finansal olarak ne durumda olduğunu bilmesi gerekiyordu. Daha önce ona sahip olduğu her şeyi yapım şirketinin kuruluşuna yatırdığını söylemişti.

Hailey yatağından fırladığında, Zach Seattle'a gitmek üzere yola çıkmıştı. Onun gibi, o da daha fazla vedalaşmakla ilgilenmiyordu. Konuşulması gereken her şey bir gece önce söylenmişti.

Kahve yapmak için mutfığa girdiğinde annesini yemek masasında oturmuş, Daisy'nin daha önce satın aldığı dergiyi karıştırırken buldu.

"Zach sabahın köründe yola çıktı," dedi. "Sanırım erken bir başlangıç yapmak istedi. Hepimize mutlu Noeller diledi ve yeni ilişkinizin hak ettiğiniz şekilde yürümesini umduğunu söylememi istedi. Senin için sadece en iyisini istediğini söyledi."

"Çok nazikti."

"Gitmesi en iyisi. Onun burada olması garip bir Noel olurdu."

Hailey daha fazla katılamazdı.

"Güzel bir gün olacak," dedi Hailey'nin babası, elinde kahve kupasıyla karısının yanına otururken. "Bugün neşe mevsimi."

"Babam haklı," dedi Daisy, Hailey'e bakıp gözlerini devirerek. "Hepimiz bir aradayız ve Noel'deyiz. Hailey ve ben küçükken, hediyelerimizi açabilmek için sabırsızlıkla sabahı beklerken hissettiğim gibi hissediyorum."

Daisy iyi bir görüntü çiziyordu. Hailey kız kardeşinin içten içe depresyonda ve mutsuz olduğunu biliyordu. Bunu ailesinden saklamaya kararlı görünüyordu, kendi sorunlarıyla tatile gölge düşürmek istemiyordu.

"Kahvaltı yapmayı düşünen var mı?" diye sordu babası. "Açlıktan ölüyorum."

"Fırında ve birkaç dakika içinde hazır olacak," dedi Daisy. Bir çift fırın eldiveni aldı ve yemeğini kontrol etmek için kapağı açtı.

"Masayı hazırlayayım," diye teklif etti Hailey. "Bu sabah bizim için ne hazırladın?"

"Muffinler," dedi Daisy, onları fırından çıkarırken. "Taze meyve ve yoğurtla birlikte."

Hailey aylardır bu kadar iyi yemek yediğini hatırlamıyordu. Kız kardeşi mutfakta bir harikaydı ve onu çabucak şımartıyordu. Hailey Portland'a döndüğünde granola ve protein barlarına geri dönmekte zorlanacaktı.

Daisy yemeklerini getirdiğinde herkes masanın etrafında toplandı. Kekler soğurken Hailey yoğurt ve meyvenin tadını çıkardı. İlk ısırtığı cennetin tadı gibiydi. "Bunlar muhteşem."

"Sabah zafer kekleri," dedi Daisy. "Onlar bazı..." Durakladı ve sertçe yutkundu, bu da her iki ebeveyninin de duraklamasına neden oldu. "En sevdiklerim," diye devam etti Daisy.

Hailey kız kardeşinin Charles'ı düşündüğünü biliyordu ve masanın altından uzanıp Daisy'nin dizini sıkarak onu anladığını ve duygularını paylaştığını gösterdi.

Yemekten sonra babaları birkaç kucak dolusu odun getirip ateşi yaktı ve anneleri masayı toplamaya başlarken evi ısıttı. "Bulaşıkları ben yıkarım. Babanızın büyürken size ne söylediğini hatırlayın kızlar. Yemek yapanlar bulaşık yıkamak zorunda kalmamalı."

"Sen yemek yap anne. Biz kızlar evde olmadığımıza göre işin bittiğinde babam mutfağı temizliyor mu?"

Anneleri kıkırdadı. "Pek sayılmaz. Böyle bir şeyi önerdiğini hemen unuttu."

Hailey ve Daisy masayı toplamayı bitirdi.

"Cord Kitchen'ı hatırlıyorsun, değil mi?" Hailey kirli tabakları mutfak lavabosuna koyarken Julia "Cord Kitchen'ı hatırlıyorsun, değil mi?" dedi.

Annesi bulaşık makinesini doldururken Hailey, "Sayılır," dedi.

Daisy, Hailey'nin Cord Kitchen'ın bir kahraman değil, bir sıfır olduğunu anlamasını sağlamak için başını hafifçe sallayarak, "Biliyorum," diye araya girdi. "Hâlâ annesiyle mi yaşıyor?"

"Tamam, belki Cord değildir," dedi Julia bıkkın bir iç çekişle. "Neden siz kızların evliliğe hiç ilgi duymadığınız hissine kapılıyorum?"

"Yanıliyorsun. Bir kocam ve ailem olmasını çok isterim," diye annesine bilgi verdi Hailey. "Mesele şu ki, onu kendi başıma bulmayı tercih ederim."

Annesi duymamış gibi davrandı. "Bekar oğulları olan birkaç arkadaşım var. Elbette birkaçı boşanmış durumda. Yine de, tanışmak istersen harika kocalar olurlar."

"Hayır, teşekkürler," dedi Hailey, durumu hemen açıklığa kavuşturmak istiyordu.

"Üzgünüm anne," dedi Daisy, Hailey ile bir gülümseme paylaşarak. Annelerinin iç çekişi hayal kırıklığını ortaya koydu. "Pekâlâ. Sanırım ikinizi de kendi kocalarınızı bulmanız için yalnız bırakmak zorundayım."

Bu, Hailey'nin uzun zamandır duyduğu en iyi haberdı. Evde oturup Jay'e ne olduğunu merak etmek Hailey'i o kadar tedirgin ediyordu ki yerinde durmakta zorlanıyordu. Hiçbir şey uzun süre ilgisini çekmiyor gibiydi. Yapboz üzerinde çalıştı ama tek bir parçayı bile bulamadı. Ardından, okumaya çalıştı ve en sevdiği yazarın bir kitabının ilk sayfasını geçemedi.

Anneleri Noel filmi izlemek için bir DVD koydu ve televizyonun karşısına yerleşti. Hailey'nin her zaman hoşuna giden bir filmdi ama bu bile dikkatini birkaç dakikadan fazla tutamadı. Jay'e ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Cep telefonu çekmediği için onu arayıp haber veremeyeceğini düşündü. Yine de bir haberi olsaydı annesiyle bağlantı kurardı.

Sonunda, daha fazla dayanamayınca, Jay'den haber alıp almadığını öğrenmek için kasabaya gidip Thelma'yla konuşmaya karar verdi. Bu buluşma konusunda ne kadar endişeli olduğunu saklamaya çalışmıştı. Hailey buna kanmamıştı. Onun için önemli olan her şey dengede duruyordu. Bilme ihtiyacı kulübede daha fazla kalmasını imkânsız kılıyordu.

Hailey annesini şaşırtarak, "Ben şehre gidiyorum," diye açıkladı.

Herkes başını kaldırıp donakaldı, Hailey'nin konuşmasındaki sertlik karşısında irkildiler. Ailesi bu ani Podunk'a gitme arzusunu sorgulayamadan Hailey ceketini ve çantasını alıp kapıdan çıktı.

Kasabaya giderken endişeliydi, herhangi bir haber almak için sabırsızlanıyor ve iyi olmasını umuyordu. Jay'in yakında dönebileceğini umuyordu. Noel'i onunla geçirmekten başka bir şey istemiyordu. Kalbine ne kadar da çabuk yakınlaşmıştı. Sanki hayatı boyunca onu beklemiş gibi hissediyordu.

Kasabaya vardığında, yolu neredeyse hiç hatırlamıyordu. Şansı yaver gitmiş ve Cantor Mağazası'nın önüne park edebilmişti. Yaptığı ilk şey, Jay'in daha önce ulaşmış olma ihtimaline karşı mesajlarını ve mesajlarını kontrol etmek için telefonunu açmak oldu.

Hiçbir şey. Hayal kırıklığı bir sel gibi içinden geçti. Bu bekleyiş çok zordu; kendisini tanımayan annesinin neler hissettiğini ancak hayal edebiliyordu.

Tabii çoktan yapmadıysa.

Hailey sürgülü cam kapıdan içeri girdi ve hemen kasaya doğru baktı. Önceki ziyaretlerinde Thelma'yı hep orada bulmuştu.

Sadece Thelma orada değildi.

Cantor önlüğü giymiş genç bir kadın yanlarından geçti. "Affedersiniz, Thelma'nın nerede olduğunu biliyor musunuz?" Hailey sordu.

"Şu anda değil. Muhtemelen şu anda Yukon Lane'dedir." Hailey kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Thelma birkaç işyeri sahibiyle birlikte yardım sepetleri dağıtıyor."

"Oh. Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Kadın başını salladı. "Belki bir saat kadar daha. Ona uğradığını söylememi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Yan odaya gidip bir fincan kahve sipariş edeceğim ve işim bittiğinde dönmezse başka bir zaman denerim."

"Tamam. Seni gördüğüme sevindim. Çocuklarımla Noel şarkınıza bayıldığını bilmenizi isterim. Tabletlerinde onlarca kez çaldılar."

Hailey gülümsedi ve basit şarkısının başkalarına küçük de olsa bir Noel ruhu getirdiğini bilmenin heyecanını yaşadı.

"Birkaç dakika önce biri geldi ve nerede kaldığınızı bilip bilmediğimi sordu."

"Beni mi arıyorlardı?"

Başını salladı ve elini cebine sokup bir kartvizit çıkardı. "Bu bilgiyi verme özgürlüğüm olmadığını söylediğim halde bana bunu verdi. Sizinle konuşmak için oldukça hevesli görünüyordu."

Hailey afallamıştı. Bu kişinin kim olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İsim tamamen yabancıydı. Mağazadan çıkarken kartvizite ikinci kez baktı ve olduğu yerde donup kaldı. Daniel Stamper'ın adı ve telefon numarasının altında mesleği yazıyordu.

Müzik yapımcısı.

Elleri titreyerek Lucille's Diner'a girdi. Birkaç kabin boştu. Kahvaltı telaşı sona ermişti ve henüz öğle yemeği vakti gelmemişti. Thelma'nın dönüşünü gözlemek için pencereye en yakın olana kaydı. Kendisini Nancy olarak tanıtan isim etiketini takan garson geldiğinde Hailey kahve istedi.

"İlgileniyorsanız, yaban mersinli ekşi krema waffles'ten hâlâ bir porsiyonumuz var."

Kulağa ne kadar cazip gelse de Hailey kahvaltısından dolayı hâlâ toktu. "Hayır, teşekkürler, sadece kahve."

Nancy gitti ve sonra elinde cam kapla döndü. Bej kupayı ters çevirdi ve ağzına kadar doldurdu.

"Teşekkürler," dedi Hailey koyu renkli sıvının içine bakarken. Parmağını kartvizitin üzerinde gezdirirken zihni dönüp duruyordu. Yapımcı onu bulmak için Los Angeles'tan buraya kadar gelmişti. Onunla iletişime geçmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Lokantanın kapısı açıldı ve takım elbiseli, paltolu, seçkin görünümlü bir adam içeri girdi. Bakışları Hailey'e doğru başını sallayan Nancy'ye kaydı. Adam hiç duraksamadan Nancy'nin oturduğu yere doğru ilerledi.

"Hailey Morgan?"

"Evet?"

Gülümsedi ve herhangi bir davete gerek duymadan onun karşısındaki kabine kaydı. "Bulunması zor bir kadınsın."

"Pardon?"

Elini uzattı ve kendini tanıttı. "Daniel Stamper. Şarkınız için buradayım."

"Benim şarkım mı? Noel şarkısı mı?" Bu kadarı çok açık olmalıydı. Hailey sağlıklı düşünemeyecek kadar sersemlemişti.

"İnternette büyük bir sansasyon yarattınız, genç bayan."

Tüm bunlar Hailey için yeniydi. Şarkısının başarısını ancak bir gün önce öğrenmişti.

"Ailem tatil için Bend'de. Her yıl çocuklarla birlikte büyük şehirden kaçıyoruz," dedi sohbet ederken. "Birlikte kaliteli zaman geçirmek için küçük bir aile kaçamağı. Çocuklarım üniversite çağına yaklaşıyor, bu yüzden daha fazla mini tatil yapacağımızı sanmıyorum."

Hailey sessizce oturdu, bir şey söylemesinin beklenip beklenmediğinden emin değildi.

"Büyük oğlum Tommy, bugünlerde Tom demeyi tercih ediyor, videonuzu keşfeden kişi oldu. Çocuğun elinde sanki oraya yapıştırılmış gibi bir telefon var. Bir kez olsun

aldırmadım. Seni izlediğimde ve bu kadar kısa sürede ne kadar çok izlendiğini gördüğümde, sana ulaşmam gerektiğini biliyordum. Özellikle de nispeten yakinken. Podunk'a daha önce hiç gitmedim ama dost canlısı bir kasaba olduğunu söylemeliyim. İnsanlar yardımseverdi. Seni sorarken birkaç kişiyle tanıştım. Avukatın ofisine uğradım ve bilgi almak için en iyi yerin köşedeki bakkal olduğunu söyledi. Hiç böyle bir markete girmemiştım, tek durakta alışveriş. Büyük mağaza kelimesine yepyeni bir tanım getiriyorlar."

Hailey gülümsedi; ilk ziyaretinde o da hemen hemen aynı şeyi düşünmüştü.

"Ee," dedi arkasına yaslanarak. "Bana kendinden bahset, Hailey."

Hâlâ şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. Bir müzik yapımcısı onu aramak için ailesinden zaman ayırmıştı. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Ne zamandır beste yapıyorsunuz?"

Gülümsedi. "Tüm hayatım boyunca. Ben buyum."

"Ne sattınız?"

Yıllar içinde biriktirdiği birkaç satıştan bahsetti. Övünülecek bir şey değildi. Yine de gerçek bir başarısının olmaması onu korkutmuş gibi görünmüyordu. Ona mesleğini sordu ve lisede bando müdür yardımcısı olduğunu söylediğinde memnun olmuş görünüyordu.

"Şu anda şarkılarınızın prodüksiyonu için herhangi biriyle çalışıyor musunuz?" diye sordu.

Başıyla onayladı. "Jay Cantor... Cantor Müzik'ten."

Daniel daha dik oturdu ve başını salladı. "Seninle bir sözleşme imzaladı mı?"

"Henüz değil." Jay'in anlaşılmadan ihtiyacı olanı aldıktan sonra bunu yapacağından emindi.

"Jay'i tanıyorum. Adını duymuştum diyebilirim. Kendi yapım şirketini kurduğunu fark etmemiştim." Sanki kafasında bir şeyler oturmuyormuş gibi kaşlarını çattı. "Eğer Jay'le çalışıyorsan, o zaman..."

"Finansman bekliyor," dedi ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

"Ah, bu her şeyi açıklıyor." Elini cebine attı ve bir kartvizit çıkardı. "Seninle çalışmak istiyorum, Hailey. Gördüğün gibi köklü bir yapım şirketinden geliyorum. Sektördeki en büyük yıldızlardan bazılarıyla çalışıyoruz." Hailey'nin kalp atışlarının endişe verici bir hıza ulaşmasına neden olan birkaç isim saydı.

"Her zaman yeni yetenekler arayışındayız. Sizinle çalışmayı çok isteriz."

Hailey ne diyeceğini bilemiyordu. Bu bir rüya olmalıydı. Her an uyanabileceğinden ve Daniel Stamper'la tanışmasının aşırı aktif hayal gücünün bir ürünü olduğunu öğreneceğinden korkuyordu.

"Peki ya... Jay?"

Durdu ve kızın gözlerinin içine baktı. "Jay'e karşı belli bir sadakat hissettiğinin farkındayım, hissetmelisin de. Hissetmeniz karakterinizin bir göstergesi. Tek söylediğim, şirketimin sana pazarlama konusunda Jay'in sunabileceğinden çok daha fazlasını sunabileceği, özellikle de kariyerinin bu noktasında. Şarkılarınız sektördeki en büyük sanatçılardan bazıları tarafından seslendirilecek. Seçim sizin tabii ki. Kartımı saklayın ve tatilden sonra iletişime geçin, konuşuruz."

Hailey kartviziti aldı ve Daniel Stamper kabinden çıkıp lokantadan çıkarken tamamen suskun bir şekilde oturdu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hailey kahvesine uzandı ve ılık olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Fincanı masaya geri koyarken elleri titriyordu. Zihni kendisine teklif edilen şeyle ilgili olasılıklar arasında dönüp dururken odaklanmakta zorlanıyordu. Oturmuş, boş gözlerle pencereden dışarı bakıyor, olanları özümsemeye çalışıyordu. Nancy elinde kahve fincanıyla döndü. "Senin için ısıtmamı ister misin, tatlım?"

Hailey, Nancy'nin ne sorduğunu anlamadan önce ona boş boş baktı. "Elbette," dedi ve elindeki kupayı masaya doğru kaydırды. "Teşekkürler."

Güler yüzlü garson sanki bir sırrı paylaşmak istercesine öne doğru eğildi. "Umarım daha önce ona sık sık lokantaya uğradığınızı söylememe kızmamışsınızdır."

"Hayır... Sorun değil." Gerçi bu bir abartıydı. Hailey kafeye birkaç kez gitmişti ama düzenli olarak gittiği bir yer değildi.

"Bu sabah başka biri de seni soruyordu." Sanki birinin kulak misafiri olmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "Biliyorsun, o video viral olduğundan beri."

Hailey kendini karşıdan gelen uzun yol kamyonunun farlarına yakalanmış bir dişi geyik gibi hissediyordu.

"Endişelenmeyin, bize hiçbir bilginizi vermememiz talimatı verildi. Ailen olduğunu iddia eden o çift uğradığında bile. Dudaklarım mühürlüydü." Pantomim yaparak ağzını kapattı.

Ailesi, kuaför salonundaki Elizabeth'ten Stockton kulübesinin adresini almıştı.

"Bundan bahsetmemin nedeni şuradaki kulübede oturan adam. Sorup duran o."

"O mu?" Hailey başıyla bir adamı işaret etti. Adam kendi yaşlarında, dağınık ve depresif görünüyordu. Başını eğmiş, sanki dünyada hiç arkadaşı yokmuş gibi kahvesine bakıyordu.

"Evet."

Hailey, sanki onunla bir zamanlar tanışmış gibi onu incelemeye devam etti. Başını salladı, onun daha önce tanıştığı biri olmadığına ikna olmuştu.

"Sizinle konuşmaya çok ihtiyacı olduğunu söyledi. Aileden olup olmadığını sordum. Bana onu şahsen tanımadığını söyleyecek kadar dürüsttü."

Hailey'nin bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Tuhaf," diye ekledi nefesinin altından. Onu incelemeye devam etti. Zavallı adam kesinlikle çökmüş görünüyordu.

Bu mümkün
mü? Olabilir
mi?

Bu yabancıнын Charles olabileceği akla yatkın görünmüyordu. Daisy'nin roket bilimcisi.

Nancy onunla konuşmak için yanıp tutuştuğunu söyledi. Hailey ilk başta onunla video hakkında konuşmaya gelenin başka biri olduğunu düşünmüştü. Daisy'nin iyiliği için bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Hailey kabinden çıktı ve lokantanın diğer ucuna, onun oturduğu yere doğru yürüdü. Daha yakından incelendiğinde, dalgın bir profesörü ya da daha iyisi bir roket bilimcisini andırıyordu. Artık onun kız kardeşinin Charles'ı olduğuna ikna olmuştu ve karşısındaki koltuğa oturdu.

"Şans eseri adın Charles mı?" diye sordu.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı ve başını salladı. "Sen... Daisy'nin kız kardeşi misin?"

"Öyleyim."

Gözleri parladı ve sanki onu görmek bir Noel mucizesiymiş gibi gülümsedi. "Seni bulabilmek umuduyla şehrin her yerine sordum. Daisy bana senden bahsetti ve YouTube videosunu gördüğümde Podunk'ta olduğunu fark ettim. Onu bulmak için çaresiz kaldım. Nerede olabileceğini biliyor musun?"

"Biliyorum. O benimle birlikte."

Şapkasına uzandı. "Beni ona götürür müsün? Lütfen. Onu görmem, onu ne kadar sevdiğime ve ona ne kadar ihtiyacım olduğuna ikna etmem gerek."

Hailey'nin bunu gerçekleştirmek için her türlü niyeti vardı. "Yavaşla, kovboy."

Gözleri ona yalvardı. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Daisy benden ayrıldı ve beni sevmediğini, ilişkimizin bir hata olduğunu söyledi ama ben ona inanmıyorum. Bir dakika bile inanmadım. Ailesinin Tacoma'da yaşadığını biliyordum, o yüzden önce oraya gittim. Bir komşu tatil için gittiklerini söyledi. Podunk'taki videonuza rastlayana kadar başka nerede olabileceğini bilmiyordum."

"Ailemizin nerede yaşadığını nereden biliyorsun?"

Sanki bu çok kolaymış gibi sırtıttı. "İnternette neredeyse her şeyi bulabilirsin. Babanın bir

ilaç satıcısı, şimdi emekli. İzini sürmek için gereken tüm bilgi buydu."

Kız kardeşi haklıydı; bu adam zekiydi. "Daisy harika bir beynin olduğundan bahsetmişti."

Daha dik oturdu ve gülümsemesi büyüdü. "Benden bahsetti mi?"

"Evet, bana senin hakkında her şeyi anlattı. Onu dinlememekte haklıymışsın. Sana sırlıslıkla aşık olduğundan oldukça eminim."

"O zaman neden..."

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Sanırım Daisy tüm bu farklılıklarınız yüzünden ondan sıkılacağınızdan korkuyor."

"Asla," diye ısrar etti. "Onu o çiftçi pazarında gördüğüm anda anlamıştım. Çok zeki ve arkadaş canlısıydı; insanlar doğal olarak ona çekiliyordu. Gülümsemesiyle etrafındaki herkesi ısıtan bir güneş gibiydi. Beni büyüledi. Ona yaklaşmak için cesaretimi toplamam bile bir haftamı aldı. Konuşamayacak kadar dilimin tutulmasından korkuyordum."

"Daisy kendine has biri ve bazı insanlar onu tuhaf bulabilir."

"Tuhaf," diye tekrarladı, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi. "Bu çok saçma. Bazı kadınlardan biraz farklı olduğunun farkındayım ama Daisy'yi Daisy yapan da bu. Onu kendisi olduğu için seviyorum."

"Daisy özel biri ve onun gerçekten ne kadar harika olduğunu anlamak için nadir bir erkek olmak gerekiyor."

Bir an için Charles gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü. "Sence Daisy beni görmek ister mi?"

"Bu kararı kız kardeşime bırakmalıyız." Yine de Hailey, kız kardeşinin Charles'ı bir kez gördüğünde ona ya da sunduğu aşka karşı koyamayacağına inanıyordu.

Başını salladı. "Tamam, anlıyorum. Bana bir şans vermesi için onu ikna etmek için her şeyi yaparım. Onu seviyorum. Eğer beni kabul ederse onunla evlenmek istiyorum. Annem de onu seviyor ve bir gün torun sahibi olmak istiyor."

Hailey kendini tutamadı ve kıkırdamaya başladı.

Charles'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sorun nedir? Acele mi ediyorum... Heyecanlandığım zaman böyle yaparım."

"Hayır, annenizle bizim annemizin çok iyi arkadaş olacaklarını düşünüyordum."

"Annen benimkini biliyor mu?" "Henüz değil. Boş ver."

"Ama..."

"Dışarıda park halindeyim. Ama seni Daisy'ye götürmeden önce biriyle konuşmam gerek."

"Elbette, sorun değil. Ne kadar uzun sürerse sürsün burada bekleyeceğim."

Hailey onun elini okşadı ve lokantadan dışarı çıktı. Dükkânın içini hızlıca kontrol ettiğinde Thelma'nın dönmediğini öğrendi. Bu son çare olmasına rağmen, Hailey telefonunu bulmak için çantasını karıştırdı. Bir mesajı olduğunu gösteren zil sesini duymamıştı ama o sırada Daniel Stamper'la buluşmakla meşguldü.

Uzun bir süre Jay'i arayıp aramamayı düşündü, toplantıyı ya da görüşmelerini bölmekten korkuyordu. Beklemek istemeyerek ona bağlanacak numaralara bastı. Cevap verene kadar bir sonsuzluk geçti.

"Hailey?"

"Kötü bir zaman mı?" diye sormak için acele etti. "Şu anda meşgulseniz, daha sonra bağlantı kurabiliriz."

"Toplantı çoktan gerçekleşti," dedi.

Sadece ses tonundan bile Hailey sonucun ne olduğunu anlayabiliyordu. a büyük Hayal kırıklığı.

"Ne ne oldu?" o

diye sordu, her ne kadar haberlerin iyi olmadığına dair bir fikri olsa da.

"Bu gibi durumlarda tek kazananın avukatlar olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

"Hayır, sanırım bunu söyleyen sendin."

"Kendimi dinlemeliydim," diye mırıldandı.

"İyi olacak mısın?" Kalbi otomatik olarak ona doğru yöneldi. Geleceğinin büyük bir kısmı bu davaların sonucuna bağlıydı.

"Ben hayatta kalacağım ve Cantor Music de hayatta kalacak."

Anında rahatladı. "Bu harika bir haber."

"Bunların hiçbirini sana yüklememeliydim," dedi ve sesi pişmanlık dolu çıktı.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu, onun dönüşünü sabırsızlıkla bekliyordu.

Tereddütü, daha o sözleri söylemeden geri dönmeyeceğini gösteriyordu.

"Seattle'da kalıyorum," dedi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ben de hayal kırıklığına uğradım. Ne yazık ki şu an için bana burada ihtiyaç var. Vermem gereken birkaç önemli karar var ve Podunk'ta olmak çok fazla dikkat dağıtıcı."

"Ama Noel'deyiz ya da birkaç gün içinde Noel olacak." Adamın annesine, birkaç yıl aradan sonra ailesiyle birlikte olacağına dair söz verdiğini hatırladı.

Hailey, onun ihtiyacı olmayan dikkat dağıtıcılardan biri olmasından korkuyordu. "Seattle'da tek başına kalamazsın," diye fısıldadı, ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görmesine izin vermeyi daha iyi düşünmeden kelimeleri kaçtı. Hem onun adına hem de kendi adına.

"Dinle, seni hayal kırıklığına uğratmaktan -herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan- nefret ediyorum ama bazı şeyleri düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Tamam, anlıyorum. Gitmeden önce sana bir şey sorabilir miyim? Önemli bir şey."

"Elbette." Ses tonu yumuşadı.

Nefes aldı. "Daniel Stamper'ı hiç duydun mu?" Cevabı hemen geldi. "O büyük bir Los Angeles Yapımcı. Bu sektördeki en büyüklerden biri. Neden?"

Hailey alt dudağını ısırды. "Beni arayıp buldu. Ailesi Noel'i Bend'de geçiriyormuş ve o da beni bulmak için Podunk'a gelmiş."

"Seninle sözleşme imzalamayı teklif etti mi?"

Jay'in onu göremeyeceğini bildiği halde başını salladı.

"Hailey?"

"Evet."

"O zaman teklifini kabul et. Bu büyük bir şey, Hailey. Kabul etmeli ve nimetlerini saymalısın."

"Ama düşünmüştüm... Umut etmiştim."

"Ne düşündüğünüzü biliyorum ve bu artık mümkün değil. Stamper sizi benden çok daha ileriye götürebilir, özellikle de şimdi."

"Umurumda değil, o sensin-"

"Saf olma," diye çıkıştı Jay onun sözünü keserek. "Bu senin hayalin. Senin geleceğin. Bana duyduğun yanlış bir sadakat duygusu yüzünden bu fırsatı tepme. Yap bunu Hailey, yoksa hayatının geri kalanında pişmanlık duyarsın. Üzgünüm ama bu şekilde olması gerekiyor."

İtiraz edemedi telefon kapandı ve Hailey, Podunk, Oregon'da kaldırımın ortasında öylece kalakaldı, sanki cılgınca başarılı bir müzik kariyerinden daha değerli bir şeyi kaybetmiş gibi hissediyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Hailey'nin lokantaya dönüp Charles'ı alacak kadar kendini toparlaması birkaç dakika sürdü.

Daisy kapıdan girer girmez ayağa kalktı ve Daisy'yi ona geri dönmeye ikna etmek için fırsat kolladı.

Kendi çılgın ve karışık hayatında olup biten her şeye rağmen Hailey, kız kardeşi için yapabileceği tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Daisy'nin Charles'ı gördüğünde, onu sevmediği yalanına devam edemeyeceğine inanıyordu.

Daisy'ye yeterince hızlı ulaşamıyormuş gibi, Charles kulübeye geri dönerken Hailey'nin tamponuna bindi. Oraya vardıklarında, bir SWAT timinin lideri gibi doğruca eve girmeye hazır görünüyordu.

"Bekle," dedi ve iki kolunu birden açarak onu merdivenlerin tepesinde durdurdu.

Sanki ne yaptığından haberi yokmuş gibi aniden durdu.

"Daisy'ye seni görüp görmeme kararını vermesi için bir şans verecektik, hatırladın mı?"

Başını isteksizce sallayarak cevap verdi. "Tamam, burada bekleyeceğim. Şunu bilmelisin ki eğer Daisy

beni görmek istiyorsa, donarak ölmem anlamına gelse bile, kabul edene kadar dışarıda kalmaya niyetliyim. Eğer onu hayatıma alamayacaksam, o zaman ben..." Durakladı ve omuzları çöktü. "Yalan söyledi. Yalan söylediğini biliyorum. Benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyor. Lütfen bana bir şans daha vermesi için onu ikna et."

Zavallı adamın durumu kötüydü. "Ben içeri girip onunla konuşacağım. Sen burada kal, anladın mı?" Kısa bir baş sallamayla kabul etmeden önce yüzünde o kaybolmuş köpek yavrusu bakışı vardı. Hailey beklemenin onun için ne kadar zor olduğunu görüyor ve Daisy'ye olan bağlılığından dolayı onu seviyordu. "Anlıyorum. En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan onu yapacağım."

Kapıdan uzaklaştı ve gözden uzak durdu, gergin bir şekilde verandada volta atıyor, kendi kendine fısıldıyordu. Daisy'ye vermeyi planladığı bir konuşma hazırlamış gibiydi.

Hailey eve girdiğinde kız kardeşini mutfakta, Hailey'nin en sevdiği çorbalardan biri olan ev yapımı makarna fagioli için malzemeleri bir araya getirmekle meşgul buldu.

Ailesinin üst katta meşgul olması iyi bir şeydi, çünkü bu bilinmeyen ziyaretçiyi merak edeceklerinden emindiler.

Hailey mutfağa girdi. "Kasabadayken birine rastladım. Seni bulmak için yanıp tutuşan bir arkadaşın. Adı Charles ve burada."

Daisy kıpırdamadan durdu, kaşığı çorba tenceresinin üzerinde duruyordu. "Charles burada mı? Podunk'ta mı?"

"Dışarıda verandada. Eve girmeden önce onu görmeyi kabul etmen gerektiğini söyledim." Kız kardeşi kaşığı yavaşça yere bıraktı ve hemen gözleri doldu. Sonra hiç duraksamadan, "Gönderin onu," dedi.

"Eğer gerçekten istediğin buysa bunu yapabilirim. Bilmelisin ki, sen onu dinleyene kadar verandada kalacağını iddia ediyor, bu donarak öleceği anlamına gelse bile."

Daisy iki eliyle ağzını kapattı.

"Sen gittiğinden beri seni bulmak için bir arayış içinde," diye devam etti Hailey. "Sensiz perişan halde ve açıkçası, her ne kadar saklamaya çalışsan da, sen de onsuz aynı derecede perişansın. Seçim senin Daisy. Benden ne yapmamı istiyorsan onu yapacağım."

Daisy zorlukla yutkunarak, sanki akıntıya kapılmış ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi Hailey ile göz göze geldi. Bir süre sonra ellerini önlüğün üzerinde kuruladı ve ön kapıya yönelmeden önce önlüğü tamamen çıkarmaya karar verdi. Charles kulübeye hücum ettiğinde kapıyı daha yeni açmıştı. Kız kardeşi tek bir kelime bile edemedi Charles onu kollarının arasına almış, sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi kendine doğru çekiyordu.

"Tek kelime etme," diye ısrar etti. "Bu sefer konuşmayı ben yapmak istiyorum."

"Ah..." Daisy yine de konuşamayacak kadar şaşırılmış görünüyordu.

Charles derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum Daisy Morgan ve umarım sen de beni seviyorsundur, çünkü seninle evlenmek istiyorum."

Kız kardeşi kıpırdamadan durdu ve sessizliğe gömülmüş gibiydi.

Hailey, "Seni seviyor," diye onu temin etmek zorunda hissetti. Charles dikkatle Daisy'ye baktı.

"Sen seviyor musun?"

Daisy gözleri parlayarak başını salladı. "Ama... Ben senin gibi zeki değilim. Matematikte berbatım, heceleyemiyorum ve birkaç aydan fazla bir işte tutunamadım... İşe yaramazım ve..."

"Bunların benim için bir önemi olduğunu mu sanıyorsun?" diye itiraz etti. "Saçının telini bile değiştirmedim. Olduğun gibi kal. Sen benim güneşim, ayım, dünyam ve aradaki her şeyimsin. Eğer beni geri çevirirsen, bir daha asla

Çünkü sana hayatımda ihtiyacım var. Beni mutlu ediyorsun... Her zaman çok ciddiydim ve tuhaf biriydim, ama seninleyken dünyanın tepesindeymişim ve hiçbir şey beni durduramazmış gibi hissediyorum."

Hailey, bunun muhtemelen Charles'ın hayatındaki en uzun konuşma olduğu izlenimine kapıldı.

Daha fazla ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi durakladı, sonra önünde tek dizinin üzerine çöktü. "Benimle evlenir misin? Lütfen."

Daisy'nin elleri, teklifi dengesini tamamen bozmuş gibi adamın omuzlarını kavradı.

"Daisy?" Hailey kız kardeşini cevap vermesi için zorladı.

Daisy sanki ondan tavsiye istiyormuş gibi dikkatini kız kardeşine çevirdi.

Hailey kız kardeşine, "Senin yerine karar veremem," dedi.

Charles dizinin üzerinde kaldı ve ona sevgiyle baktı. "Gerçekten ciddi misin?" Daisy dikkatini tekrar Charles'a vererek sordu. "Beni gerçekten seviyor ve karın olmamı istiyor musun?"

Hailey'nin bağırmamak için yapabildiği tek şey buydu: O Ciddiyim!

"Eğer eminsen," dedi Daisy, gözlerinde parlayan yaşlarla genişçe sırtarak, "o zaman evet, seninle evlenirim."

Charles ayağa fırladı ve Daisy'yi kollarıyla sardı. Sanki bu kadar uzun süre beklemek için sahip olduğu tüm kısıtlamaları kullanmış gibi onu öptü.

Anneleri merdivenlerden yarı yolda indiğinde Daisy ve Charles'ı birbirlerine dalmış, etraflarında olup biten her şeyden habersiz buldu.

Bir eli korkulukta, diğeri kalçasında, "Bu genç adam tam olarak kim ve Daisy'mizi öperek ne yapıyor?" diye sordu.

"O adam," diye annesine bilgi verdi Hailey, "damadınız olmak üzere."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Damadım mı?" Hailey'nin annesi tekrarladı. "Daisy'mizle evlenmek mi istiyor?" Elleri önce ağzına, sonra da kalbine gitti. "Hoş geldin, hoş geldin. Aman Tanrım, adını bile bilmiyorum."

Charles kolunu Daisy'nin beline dolayarak kibarca başını salladı ve "Ben Charles, Bayan Morgan. Charles Moody."

"Ben Julia, bu da kocam Rich," dedi annesi, Julia'nın hemen arkasında duran Hailey'nin babasına doğru başıyla işaret ederek.

"Daha fazla memnun olamazdık. Daisy, Daisy, benim tatlı Daisy'm." Annesi Daisy'ye sarıldı ve sevinç gözyaşları döktü. "Bu hayatımın en harika Noel hediyesi."

Rich bir adım öne çıkarak, "Genç adam," dedi. "Kızımızı seviyor musun?"

"Rich," diye itiraz etti Julia, her şeyi mahvetmeden önce kocasının koluna yapışıp onu uzaklaştırmak istercesine. "Charles evlenme teklif etti, değil mi? Belli ki Daisy'yi seviyor."

"Charles?" Rich ısrar etti. "Bunu senden duymak isterim." "Daisy'yi kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyorum. O benim için dünyanın etrafında döndüğü güneş. İstedğim kadın

asla karım olacak kadar değerli olamayacak. Duygularıma karşılık vermesi beni minnettarlıktan zayıf düşürüyor."

Julia gözlerindeki yaşları silerken, "Bu çok güzel," dedi. "Çok güzel."

Memnun olan Rich başını salladı. "O halde Daisy ile evlenmene izin veriyorum."

Charles elini uzattı ve ikisi içtenlikle tokalaştı.

Hailey kız kardeşi için çok sevinmişti. Daisy'yi bu kadar mutlu görmek onu heyecanlandırıyordu. Charles: Mensa zekâsı gibi sağlam, olgun ve zeki, kız kardeşinin eksantrikliğini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. İkisi birbirini çok güzel dengeliyordu.

"Düğünü planlamaya başlamalıyız," diye bağırdı annesi, sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi. Sesi paniklemiş gibiydi. "Yapmamız gereken ilk şey tarihi seçmek. Hayır, hayır, önce düğün yerini bulmalıyız. Bu yaz için çok geç kalmış olabiliriz. Sanırım önümüzdeki sonbahara, hatta mecbur kalırsak kışa kadar bekleyebiliriz. Bir Noel düğünü mükemmel olur. Mükemmel bir fotoğrafçı tanıyorum. Fotoğrafları o çekmişti-"

"Anne," diye araya girdi Daisy, nişanlısıyla bakışarak. "Charles ve ben fazla yaygara koparmadan evlenmek istiyoruz."

"Tamam. Konuk listesini üç yüz kişiyle sınırlayacağız."

"Anne," dedi Daisy ve bıkkın bir şekilde inledi. Çaresizce kaybolmuş gibiydi ve yardım için Hailey'e baktı.

Hailey, "Tüm bu ayrıntılara Noel'den sonra, Daisy ve Charles bu tür kararları verme şansına sahip olduklarında karar verelim," diye önerdi.

"Evet, lütfen," diye tekrarladı Daisy.

Anneleri iç çekti ve sonra başını salladı. "Elbette, eğer ısrar ediyorsanız."

Hailey, ses tonundan annelerinin düğünle ilgili her ayrıntıyı o gün yerine oturtmaya hevesli olduğunu anlayabiliyordu.

Ardından, çiftin durumu anlamasını gerekli görüyormuş gibi ekledi: "Yeter ki gecikme nedeniyle tarih seçeneklerinin kısıtlanabileceğinin farkında olun. Doğru mekanı rezerve etmek mükemmel bir düğünün anahtarıdır."

Hailey, Charles nişan yüzüğünü kız kardeşinin parmağına takmaya fırsat bulamadan annelerinin bu işi başlatmaya kararlı olduğuna inanamıyordu. Buna şaşırmamalıydı. Annesi torunlarıyla övünmek dışında hep bu an için yaşamıştı.

Verdiği söze rağmen, anneleri günün geri kalanında düğün planları hakkında konuşmaya devam etti. Akşam yemeğindeki sohbetin ana konusu buydu. Charles ve Daisy sadece birbirlerini gördükleri için konuşulanları duymuyor gibiydiler.

-

Hailey uykusuz bir geceyi daha günün ayrıntılarını gözden geçirerek geçirdi. Jay'i özliyordu ve Podunk'a dönmeyeceğini bilmek kalbini acıtıyordu. Dünyası alt üst olmuştu. Jay, Stamper'la anlaşmasını beklediğini açıkça belirtmişti. Sözleşmeler ve genel olarak müzik endüstrisinin ticari yönü hakkında ne kadar saf olsa da, Jay ne tavsiye ederse etsin, hiçbir şeyi imzalamaktan emin değildi. O bir uzmandı ve en önemlisi de güvendiği biriydi. Onun tavsiyesine ihtiyacı vardı. Kendisine verilen fırsatı değerlendirmesinde ısrar etmesi onu şaşırtmamıştı. Aynı zamanda Jay'in sağlıklı düşünüp düşünmediğini de merak ediyordu. Onu bir başkasına devretmeye bu kadar istekli olması cesaretini kırmıştı.

İlişkileri, birlikte çalışabilme becerileri çok az şey ifade ediyordu. Eğer asil davrandığını düşünüyorsa, yanıliyordu. Jay kötü bir haber almıştı ve Hailey onun acele bir karar verdiğine ikna olmuştu. Birlikte bir ekip olarak çalışmalarının avantajlarını düşünmemişti, ki bu onun için bir rüyanın gerçekleşmesi demekti.

Onun güveni ve inancı Jay'deydi. Tesadüfen tanıştığı bir yabancıya değil.

Hailey üst kattaki koridordan annesinin, "Bu imkânsız," diye inlediğini duydu. Julia merdivenden inerken şikâyetine devam etti. Hailey'nin babası da arkasından onu takip etti.

"Rich, mantıklı ol. On bin dolara düzgün bir düğün yapmamız mümkün değil."

"Düğün yemeği için on bin dolar mı? Aklını mı kaçırdın sen?"

Hailey'nin annesi tartışmaya devam etti. "Rich, lütfen. Tamamen mantıksız davranıyorsun."

"Mantıksız olan ben miyim?" diye bağırdı başını kaşırken. "Tanrı aşkına, bu insanları neyle beslemeyi düşünüyorsun? Altın kaplama Alaska kral yengeç bacağı mı?"

Tartışmaya dahil olmadan önce kaçma ihtiyacı duyan Hailey ceketine uzandı ve dışarı çıktı. Biraz yürümek ona çok iyi gelecek ve kafasını toplamasına yardımcı olacaktı. Birden fazla kez Daniel Stamper'ın kartvizitini cebinden çıkardı ve tekrar inceledi. Bu hayatının fırsatıydı ve muhtemelen tekrarlanmayacaktı. Jay, bu fırsatı kaçırırsa hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağı konusunda ısrar etmişti. Hailey, Jay'in tavsiyesine uymak istediğini itiraf etmek zorundaydı. Aynı zamanda, bu fırsatı kaçıracağı için bir kayıp hissi de duyuyordu.

Jay'le çalışıyor olmak. Sanki birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyorlardı.

Stamper ile sözleşme imzalamak, seçeneklerini ne kadar gözden geçirirse geçirsin, doğru gelmiyordu. Bu sözde bir gecede gelen başarı Jay sayesinde olmuştu. Onu keşfeden ve cesaretlendiren kişi oydu. Noel şarkısına gelince, dizeler arasındaki köprüyü bestelemesine yardım etmişti. Olan her şey onunla tanışmasının bir sonucuydu.

Yine de onun için çok daha avantajlı olacağını dřndėė bir şirketle anlaşması için onu teşvik etmişti. Ona olan sadakatinin yanlış yönlendirilmiş olduğunu iddia edecek kadar ileri gitmişti. Belki de yleydi. Belki de haklıydı ve daha büyük, köklü bir yapımcıyla anlaşmalıydı.

Bu karar kalbinde büyük bir ağırlık yarattı.

Hailey yürüyüşten dndėėnde annesi verandada onu bekliyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu ve kolunu Hailey'nin dirseğine doladı. "Kasabadan dndėėnden beri dalgın ve sessizsin."

Hailey annesinin bunu fark etmesine şaşırmıştı, özellikle de akly Daisy ve Charles'ın dğnndeysen. Nişan haberini duyduğu andan itibaren tek konuştuğu şey buydu.

Hailey, ailesini bu karara ortak etmek istemediği için ona gülümsemeyi teklif etti. Bu kararı tek başına vermesi gerekiyordu.

"Her şey yolunda anne. Söz veriyorum."

"Emin misin?"

"Olumlu," diye güvence verdi Hailey ve gülümsemeye zorladı. "Daisy için mutlusun, değil mi?"

Hailey neredeyse gülüyordu. "Anne, Daisy için çok mutluyum. Charles onun için mükemmel. Sadece mükemmel."

"Ben de çok mutluyum," dedi annesi sesini sevinçle yükselterek. "Kızımın ruh eşini bulduğunu bilmek alabileceğim en güzel Noel hediyesi."

Hailey elini annesinin elinin üzerine koydu. Jay'le oturup düet yaptığı ilk andan itibaren kendi ruh eşini bulmuş gibi hissetmişti.

Onu kolayca başka birine teslim etmesi, aralarındaki o özel bağı hissedip hissetmediğini merak etmesine neden oldu.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Noel sabahı Hailey ve ailesi, Hailey'nin kâğıttan kar taneleri ve patlamış mısır ipleriyle süslediği Charlie Bown Noel ağacının etrafında toplandı. Jay'le birlikte süsledikleri ağaç.

"Yemin ederim bu hayatımın en güzel Noel'i," diyordu annesi, her biri sırayla hediyeleri açarken elinde bir fincan kahveyle. Ağacın etrafındaki paketlerin çoğu Zach'in teslim ettikleriydi. Hailey eski sevgilisi için tek bir şey söyleyebilirdi. Mükemmel bir zevki vardı. Etiketlerin çoğunun kendisine ait olduğunu gören Hailey, açılmamış hediyeleri kız kardeşiyle özgürce paylaştı.

Anne ve babasını da unutmayan Zach, Hailey'nin yanı sıra onlar için de hediyeler getirmişti. Annesi bir Noel yemek kitabıyla çok sevinmiş, babası da yerel golf sahası için bir hediye çeki almıştı. Hailey'nin açtığı ilk hediye uzun, seksi bir ipek gecelikti. Kutunun içine göz attıktan sonra hemen kız kardeşine verdi. Daisy bundan kendisinden çok daha fazla keyif alacaktı. Daisy kutuyu açtı ve kızardı. Charles onun yanında oturarak içindekilere baktı ve genişçe sıırttı.

Ailesinin verdiği kurabiye ve şekerler herkesin tadını çıkarması için getirilmişti. Daisy işe koyulurken

Charles ve babası, anneleriyle birlikte mutfakta bir satranç tahtası bulmuş ve oyuna dalmışlardı. İkisinin her bir hamle için strateji geliştirmesini izleyen Hailey, Charles'ın görüldüğünden çok daha usta bir oyuncu olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Açık ara farkla, iyi bir Noel'di. Hailey elinden geldiğince Daniel Stamper ve Jay'i düşünmekten kaçındı. Daisy ve annesi pirzelayı fırına vermeyi bitirdiğinde, aile şöminenin etrafında toplandı.

"Hailey, gitarını kap," diye önerdi babası. "Bu eski moda bir Noel. Hepimiz birkaç ilahi söylemeliyiz ve sonra Hailey bizim için özel şarkısını söyleyebilir."

"Ne harika bir fikir," dedi annesi neşeyle. Daisy ve Charles'la ilgili haberler anne ve babasını çok iyi bir ruh haline sokmuştu. Hailey, Daisy'nin düğünü söz konusu olduğunda ailesinin nasıl bir bütçe ayırdığını bilmiyordu. Miktar ne olursa olsun, ikisi de memnun görünüyordu. Bir uzlaşmaya vardıklarını bilmek güzeldi.

Arkasında alevler kütüklerin etrafında hafifçe vals yaparken şöminenin yanında oturan Hailey, gitarıyla birkaç akor çaldı ve tüm zamanların en sevdiği şarkılardan biriyle başladı: "Sessiz Gece".

Kısa süre sonra ailesi ve Charles da ona katıldı. Tüm klasikleri çaldı ve Jay'le yaptığı kısa konuşmadan beri içinde taşıdığı endişe ve huzursuzluğun bir kısmı hafifledi. Omuzları gevşedi ve kendini müziğe verdi. Müzik her zaman onun kaçıışı olmuştu, bilinmeyenin yarattığı gerginliği emebilecek tek şeydi. Müzikte huzur buluyordu ve bu Noel'de buna çok ihtiyacı vardı.

Son şarkının ardından ailesinin sesi soluklaşırken, Hailey değer verdiği ve sevdiği kişilere baktı

ve zihninde tam bir berraklık hissetti. Ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu.

Gitarını bir kenara bırakarak ayağa kalktı ve ailesiyle yüzleşti. "Anne, baba, umarım beni affedersiniz ama gitmem gerekiyor."

"Gitmek mi?" diye itiraz etti annesi. "Daha yemek yemedik."

"Hailey?" Daisy'nin gözleri endişeyle doldu.

"Biriyle konuşmam lazım," dedi, sanki bu çok normalmiş gibi. Ailesi sanki aklını kaçırmış gibi gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Cennet aşkına nereye gidiyorsun?" diye sordu babası bir kınama notuyla.

Hailey, bu beklenmedik ani kararı sorgulamadığı için onu daha da çok sevdi.

"Seattle'a."

"Seattle," diye yankılandı tüm oda.

"Jay'i bulup onunla konuşmam gerek." Bu çılgınca bir fikirdi, tamamen saçmaydı ama yine de Hailey tam olarak yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Bir dakika daha beklemek imkânsızdı. Büyük bir holding ile çalışmak istemiyordu. Eğer biri onun müziğini yapacaksa, bunun Cantor Music olmasını istiyordu.

Annesi her zamankinden daha şaşkın görünüyordu. "Babanla benim geldiğimiz gece birlikte olduğun genç adam bu mu?"

Hailey gülümsedi. "Evet, o Jay'di."

"Ama Hailey," diye itiraz etti kız kardeşi, "günün yarısından fazlası geçti bile. Sabaha kadar beklesek ve o zaman yola çıksak daha iyi olmaz mı?"

Kız kardeşi haklıydı; bu saçma bir fikirdi. "Belki de," diye gönülsüzce kabul etti. Ancak, şimdi kararını verdiğine göre, Jay'le konuşmak için duyduğu aciliyet

olduğu yerde kalması imkânsızdı. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmak karnında bir ateş gibi yanıyordu.

"Seattle'daki adresini biliyor musun?" Daisy sordu.

"Hayır," diye çekindi Hailey, kız kardeşinin endişelerinin haklı olduğunu anlamaya başlamıştı. "Thelma'ya sormam gerekecek."

Annesi, "Cantor ailesinin Noel'ini bir konuşma için bölmek doğru olmaz," diye belirtti.

"Thelma'nın buna aldıracağını sanmam," diye araya girdi Daisy. "Sen ve babam gelmeden önce, Jay'in annesi bizi Noel Günü'nde onlara katılmaya davet etmişti."

"Ne kadar düşünceli," dedi Julia. "Ama şehre gidiyorsan ve elinde bir telefon numarası varsa, Noel'in ortasında ayrılmadan Jay'le bağlantı kuramaz mısın?" Charles'ın yanında oturan Daisy'ye bir bakış fırlattı. "Bütün bunların ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Daisy omuz silkti ve başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Jay'e basit bir telefonla ulaşma fikri Hailey'nin aklına çoktan gelmişti. Bu, aklında gerçek bir plan olmadan aceleyle yola çıkmaktan çok daha mantıklıydı. Ama daha önceki konuşmalarında Jay'i aniden reddettiğine göre, Hailey telefonu açacağından şüpheliydi. Jay'i ne yaptığını bildiğine ikna etmenin en iyi yolunun onunla yüz yüze konuşmak olacağından emindi.

"Haklısın," diye kabul etti Hailey. "Sabaha kadar bekleyeceğim ve sabahın ilk ışıklarında yola çıkacağım."

Annesi kaşlarını çattı. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Hailey de öyle.

Huzursuz geçen yarım saatin ardından Hailey şehre doğru yürümeye ve en azından Jay'e ulaşmaya karar verdi.

Daisy, "Ben de seninle geleyim," diye teklif etti.

"Teşekkürler, ama bunu kendim yapmayı tercih ederim." Ailesini karanlıkta bırakmaktan nefret ediyordu ama şimdilik en iyisi buydu. Bu onun kararıydı ve ailesinden gelen bilgiler kararlılığını gölgeleme potansiyeline sahipti. Ailesinin onu daha büyük ve başarıları kanıtlanmış bir ajansa yönlendireceğinden emindi.

Podunk'a giden beş millik yol sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Cep telefonu kapsama alanına girer girmez kenara çekip telefonuna uzandı. Olacağından şüphelendiği gibi, Jay cevap vermedi. Başını direksiyona dayayarak hayal kırıklığıyla iç çekti.

Adamın, ona daha büyük bir yapımcıyla anlaşma yapma fırsatı vererek asil davrandığını düşünmesinden nefret ediyordu. Hailey aynı fikirde değildi. Jay'le çalışmak istiyordu, başka kimseyle değil.

Arabasının içinde otururken ne yapması gerektiğini biliyordu. Noel'de Cantor ailesini rahatsız etmek istemese de Jay'i bulabilmek için onların yardımına ihtiyacı vardı.

Kapının önünde durarak zili çaldı ve bekledi.

Thelma onu geniş bir gülümsemeyle karşıladı. Hailey'i kolundan tutup aile odasına götürürken, "Geleceğini umuyordum," dedi.

Thelma ummuş muydu? Elbette Hailey ve Daisy'nin Noel'i aileleriyle geçireceklerini biliyordu. Jay annesine Noel planları hakkında bilgi verdiğini söyledi.

Jay'in kız kardeşi Ruth, iki çocuğu ve kocası masa oyunu oynamaya dalmışlardı. Kahkahaları oturma odasına yayılıyordu. Hailey içeri girdiğinde Ruth başını kaldırdı ve gülümsedi. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diye selamladı, sanki Hailey'i görmeyi bekliyormuş gibi. "Anneme er ya da geç geleceğini söylemiştim."

Neler oluyor? Hailey merak etti.

Tam o sırada Jay mutfaktan çıktı. Onu görünce gözleri büyüdü ve neredeyse elindeki tabağı düşürüyordu. "Hailey. Burada ne işin var?"

Duyguları göğsünü şişirirken yutkundu. "Görünüşe göre kendimi Seattle'a gitmekten kurtarıyorum," demeyi başardı. "Burada ne işin var? Podunk'a dönmeyeceğini söylediğini sanıyordum."

Thelma ellerini kalçalarına dayayarak oğlunun yanında durdu. "Oğlum bu yıl Noel'i bizimle geçireceğine dair bana söz vermişti ve ben de onu asla bu işten sıyıramazdım. Söz sözdür," diye açıkladı. "Bu çocuğa bir şey öğrettiysem, o da sözünü tutmaktır. Yaygara kopardı ama sonunda ona bir Cantor sözünün sağlam olduğunu hatırlattım."

"Dün gece geç geldim," diye açıkladı Jay. "Niyetim _."

"Stamper Ajansı ile anlaşıyorum." Hailey Kelimeleri bir saniye daha içinde tutamayarak kesin bir şekilde araya girdi. "Ve söyleyeceğin hiçbir şey beni aksi yönde ikna edemez. Eğer seninle çalışamayacaksam, o zaman..."

Thelma kırılarak, "Söyle ona," diye ısrar etti. Jay sessizliğe gömüldü.

"Jay?"

"Ah, Tanrı aşkına." Thelma sözlerini kızgınlıkla kaplayarak, "Oğlum sana bir sözleşme teklif etmekten başka bir şey istemiyor," dedi.

"Öyle mi?" Hailey kalbi biraz eriyerek sordu. Jay başını salladı. "Ama-"

"Kabul edildi," diye karşı çıktı Hailey, o daha tartışmadan.

Hailey'nin kariyeri için en iyisinin ne olduğu konusunda kararsız kalmış gibi kaşlarını çattı. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Hailey gözlerini devirdi ve annesine doğru baktı. "Her zaman böyle inatçı mıdır?"

"Evet. Sanırım Jay'le takılırsan kendini neye bulaştıracağını biliyorsun."

"Sanırım öyle," diye onayladı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Ne yaptığını bildiğine göre, ben kim oluyorum da yaygara koparıyorum? Ben senin için en iyisini istiyorum. Sen yeteneklisin Hailey, sandığından çok daha yeteneklisin. Seni engellemek isteyeceğim son şey. Stamper'la gitmeni bekliyordum ve aslında muhtemelen gitmelisin de, ama bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmez. Bizim hakkımızda." Onun bakışlarını tutan Jay, Hailey'i kollarının arasına aldı ve usulca öptü.

Kolları onu sımsıkı sarmış, sanki ona soluduğu havadan daha çok ihtiyacı varmış gibi yakınlaştırmıştı. "Bilmediğin şey sana aşık olduğum," diye devam etti Jay. "Nadiren kalbimle bu kadar uyumlu biriyle karşılaşmışımdır. Neredeyse tanıştığımız andan itibaren bu hissi yaşadım. Son birkaç yılda olan her şey gibi, grubun dağılması, prodüksiyon şirketimi kurmam... Hepsi tek bir şeye yol açtı. Seninle tanışmak."

Hailey de aynı şeyleri hissediyordu ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de o da ona aşık oluyordu. "Podunk Kış Festivali, jam session'lar, kar motosikletiyle gezinti yıllardır yaşadığım en eğlenceli anlardı... en iyi deneyimlerden bazılarıydı. Ve hepsi seninle paylaşıldı." Hailey onun dumanlı kokusunu içine çekti, sıcaklığıyla sarmalandı. Burası tam olarak olmak istediği, olması gereken yerdı.

"Birlikte güzel müzik yapacağız," diye fısıldadı. Ayak parmaklarının ucuna basarak onu öptü. "Ve bence bir Noel düetiyle başlamalıyız."

EPİLOG

Annelerinin karşı çıkmasına rağmen Daisy ve Charles, Haziran ayının başlarında ılık ve esintili bir günde okyanus sahilinde evlendiler. Daisy kendi elleriyle ördüğü güzel bir elbise giymiş ve ayakkabı giymemekte ısrar etmişti. Charles gururlu ve dimdik duruyordu, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Yeminlerini ederken Daisy'nin ellerini kendi elleriyle tuttu. Duygularına karşı koyan tek kişi Daisy değildi.

Hailey kız kardeşinin yanında dururken gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. Daisy, hayatını Charles'a verirken derin bir sevinç duygusuyla gülümsüyordu. Rüzgâr kız kardeşinin özenle örülmüş saçlarını karıştırıyor ve denizin kokusu genç çiftin etrafını sarıyordu. Birbirlerine duydukları aşktan kimse şüphe edemezdi.

Kalbi dolu olan Hailey'nin bakışları, anne ve babasının yanında duran Jay'in bakışlarıyla birleşti. Daisy kumsal düğünü için ısrar ettiğinde Julia büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Tek umudu Hailey ve Jay'e bağlı görünüyordu. Bu noktaya kadar ikisi de gelecek planlarından çok Jay'in işini ve Hailey'nin söz yazarlığı kariyerini inşa etmekle ilgilenmişlerdi.

Öğretmenlik sözleşmesi sona eren Hailey, Seattle'da küçük bir daire tuttu ve yapmak için doğduğu şeye, yani beste yapmaya odaklandı. Çoğu gün Jay ile birlikte stüdyodaydı. Hayatının bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar dramatik bir şekilde değişebildiğine inanmakta zorlanıyordu. Jay müziğini tanıtmak için çok çalıştı ve Carrie Underwood'un ekibi Noel şarkısı için ona ulaştı.

Son derece popüler olan şarkıcı, Hailey'nin diğer besteleriyle de ilgilendi ve Jay'in yapım şirketiyle çalışmayı kabul etti. Bu, Jay'in beklediği ve onu diğer büyük sanatçıların ilgisini çekme yoluna sokan fırsattı.

Hailey farkına bile varmadan, tatil yine gelip çatmıştı. Ailesi Thelma'yı Noel'de Hailey ve Jay'e katılması için davet etti. Podunk'ın tatil sezonunda ne kadar hareketli olduğunu bilen Hailey, Thelma'nın kabul etmesine şaşırılmıştı. Jay onu almayı teklif etti, ancak Thelma son derece bağımsız biri olduğu için arabayı kendisi kullanmakta ısrar etti. Noel arifesi günü erkenden geldi. Hailey onu gördüğüne çok sevinmişti.

Üçü o akşam yemek için ailesinin Tacoma'daki evine gittiler. Yemekten sonra, kilisedeki Noel Arifesi ayinine gitmeden önce aile odasında toplandılar.

Thelma yorumunu oğluna yönelterek, "Pekâlâ," dedi. "Devam edin."

"Devam etmek mi?" Hailey anlayamayarak sordu.

"Anne, her şeyin zamanı var."

"Bana gayet iyi bir zaman gibi geldi. Değil mi Julia?"

"Daha iyisi olamazdı," diye onayladı Hailey'nin annesi, kulaktan kulağa sırtarak. Hailey kaşlarını çatarak Jay'e doğru baktı. Jay'in ayağa kalkıp önünde tek dizinin üzerine çökmesi onu şaşırttı.

"Sezgileri güçlü bir adam değilim, Hailey. Bu hayatımda deneyimlediğim bir şey değil ama yine de seni elinde o gitarla gördüğüm ilk gün kalbim biliyordu."

Sözleri içini ısıtmıştı çünkü kendisi de aynı duyguları yaşamıştı. Jay'le tanışması hayatının tüm akışını değiştirmişti. O ve birlikte yaptıkları iş, gerçekleşeceğini ummaya asla cesaret edemediği bir rüyaydı.

"O gün içimden bir ürperti geçti," diye devam etti, "ve bir an için kalbim durmuş gibi hissettim. Bunu açıklayacak kelimelerim yok. Bir düzine şarkı yazabilirim ama hayatımı ne kadar derinden etkilediğini asla ifade edemezler."

Ve onun hayatını da... Ama devam etmeden önce Hailey'e konuşma fırsatı vermedi.

"Tüm yetişkin hayatım boyunca tanışmak için beklediğim kadın olduğunu bilmenin verdiği o ani his beni bir tuğla duvara çarpar gibi çarpıttı. Kalbim ve aklım çarpıştı ve o anda, o kulübede oturan kadının kaderimde ruh eşim olmak olduğunu anladım." Hailey'nin kalbi o kadar doluydu ki patlamak üzere olduğunu hissetti.

"Sana uzun süre baktım ve tamamen nutkum tutuldu. Daha sonra videonun viral olduğunu öğrendiğimde, her büyük yapım şirketinin sizi aramaya başlayacağını anladım. Hiç şansım olmadığından emindim. Seni kaybetme düşüncesine dayanamıyordum. Seni kişisel olarak kaybetmeye. Benimle anlaşmayı seçmiş olman asla unutamayacağım bir hediye. Benimle çalışmayı seçtiğin için Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

"Sen zaten kalbimin sahibiyken nasıl olmaz?" "Sen benim kalbime çok daha uzun süredir sahiptin. Seninle evlenmek istiyorum, Hailey. Senden eşim olmanı ve hayatımızın geri kalanında birlikte müzik yapmamızı istiyorum."

Jay gibi o da tanışmalarından kısa bir süre sonra kalbinin ona ait olduğunu ve hep öyle kalacağını anlamıştı.

Cebinden pırlanta yüzüğü çıkardı ve kız daha kabul etmeden elini uzattı. "Ne diyorsun?"

"Y-e-s," diye neredeyse bağıracaktı, mutluluğunu tutamayacak kadar heyecanlıydı.

Annesi hıçkırarak hıçkırarak ağlayınca Thelma ona bir mendil uzattı, sonra da kendisi bir mendile uzandı. "Yeterince uzun sürdü," dedi ve kış soğuğuymuş gibi davranarak sustu.

Hailey'nin annesi gözünün kenarındaki bir damla yaş sildi. "Bu şimdiye kadarki en güzel Noel."

Hailey, kollarını Jay'in boynuna dolayıp onu öperken aynı fikirdeydi ve hayatlarının her günü boyunca onun karısı, ruh eşi, partneri olmaktan onur duyacağını tek kelime etmeden ona bildirmişti. Birbirlerinin içinde kaybolmuşlardı ve onları bugüne geri getiren de annesiydi.

Annesi peçeteyi bir kenara atarak, "Dinleyin, siz ikiniz, biraz düşündüm," dedi. "Bu düğünü düzgün bir şekilde planlamak için önümüzdeki yılın tamamına ihtiyacımız olacak."

Hailey annesinin bu teklife balıklama atlayacağını, her ayrıntıyla ilgilenmeye hazır olduğunu bilmeliydi. "Anne, nişanlanalı beş dakika bile olmadı."

Annesi onu görmezden geldi. "Bir Noel düğünü mükemmel olurdu, sence de öyle değil mi Thelma?"

"Ne isterlerse," dedi Thelma sırtarak.

"Anne," dedi Hailey, konuyu saptırmadan önce onu durdurmak isteyerek. "Jay ve ben yakında bir tarih belirleyeceğiz, söz veriyorum."

"Noel mükemmel olurdu." Cevap vermelerini beklemeden devam etti. "Bu işi bana bırakın," dedi annesi. "Mükemmel olacak tam yeri biliyorum. Atatürk çiçekleriyle süsleyeceğiz ve düğün renkleri kırmızı ve beyaz olacak ve-"

"Anne," diye tekrar itiraz etti Hailey. Ancak bu kez Jay onu durdurdu. "Kulağa mükemmel geliyor, Julia. Hailey ve benim evlenmemiz için Noel'den daha iyi bir mevsim düşünemiyorum."

"Gördün mü?" diye cıvıladı annesi. "Senin Hailey'miz için mükemmel bir koca olduğunu hep biliyordum. Her şeyi bana bırak."

Ve öyle de yaptılar.

YAZAR HAKKINDA

Debbie Macomber kadın kurgusunun önde gelen seslerinden biridir. Romanlarından on beşi New York Times'ın en çok satanlar listesinde bir numaraya yükselmiş ve sevilen Noel romanlarından altısı, Macomber'ın Cedar Cove kitaplarına dayanan orijinal Debbie Macomber's Cedar Cove dizisine ek olarak Hallmark Channel'da hit filmler haline getirilmiştir. Kitaplarının dünya çapında 200 milyondan fazla kopyası basılmıştır.

debbiemacomber.com

Facebook.com/debbiemacomberworld

X: [@debbiemacomber](https://twitter.com/debbiemacomber)

Instagram: [@debbiemacomber](https://www.instagram.com/debbiemacomber)

Pinterest.com/macomberbooks

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.